

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

ט"ל תשבת מפי זרעו

ספר
מי יאכילנו בשר

בזוהר דא יפקון מן גלותא ברחמי

והמשכילים יזהרו כלזוהר הרקיע

חוברת מספר 85

תמוז תשע"ד - עיה"ק בית שמש תובב"א

מפתח

- מכתב גלוי לאדמו"ר מהאלמין שליט"א מאת צבי דוד הערשקאוויטש..... ג
- שאלה א'..... ג
- תשובה על שאלה א'..... ג
- מעשה א'..... ד
- אסור מהאדמו"ר מסאטמער באמריקה על עופות שחוטגי חוץ..... ד
- שוחטים שתפים באטליו הסיטונאי מקבלים הכנסה רשמית מהאיטליו, מלבד היותם שתפים בעסק הסיטונאי..... ו
- עופות מיהדים לבית הרבנית מסאטמער שביתה היה בית גדול להכנסת אורחים פדוע..... ט
- שני שוחטים נוטלים לבתם מדי שבוע משכרת מכבדת מהאיטליו של סאטמער..... יד
- מה עשו שתפים של עמלק?..... יד
- מעשה ב'..... טו
- מרמים את האדמו"ר מסאטמער בכבודו ובעצמו..... טו
- מעשה ג'..... טז
- איך קבלו כל כך הרבה מעריצים לחנות הבשר טז
- מעשה ד'..... יז
- הרב באבד תפס שוויינשטאק שלח לקעטרנינג שלו כבדים של טרפות..... יז
- מעשה ה'..... יז
- האדמו"ר מסאטמער קורא לאסיפה 70 גדולים לאסור את פסקיו של הגאון ר' משה פיינשטיין כשהוא יצא עם התריו הגדולים נגד כמה פוסקי..... יז
- בגלל הפכדים וחלב ישראל, נצל ר' משה..... יז
- מעשה ו'..... יט
- חמיו של הרב מקוויאשד מויליאמסבורג, הרב שפירא זצ"ל, מעורר את האדמו"ר מסאטמער אודות הגבלות והטרפות, והאדמו"ר מסאטמער, משלחו בקולות וברקים..... יט
- מעשה ז'..... כ
- מעשה נו"א עם ר' א' פעלבערבוים זצ"ל (שהיה מוכר סודה מבית לבית), כשעבד בחנות הבשר הראשון של ווינשטאק בשדרה ה-27 בוויליאמסבורג..... כ
- מעשה ח'..... כא
- הרב מלאנדסברג קם באמצע אסיפה של יותר
- משלשים רבנים בהתאחדות הרבנים, וזעק אודות השחיטה שקורא לעצמו השחיטה של סאטמער..... כא
- מעשה ט'..... כב
- הרה"צ ר' יצחק אייזיק אייכנשטיין עם הסכמתו של האדמו"ר מסאטמער עוסק בהקמת משחקה החדשה לגסות, גלאט כשר הכל מוכן, הוא נוסע למיאמי לקחת ברכה והאדמו"ר אומר לעצור הכל..... כב
- מעשה י'..... כד
- הרב מקוויאשד מתגורר בקווינס, קצב בהכשר הרב מסיגעט פונה אליו בצעקה שיבאו לו בשר נבלה, ללא שום הכשר, ועוד יותר, כשמתקשרים למיבא, הוא טוען שהכל כשר, ושלא יסובכו לו את הראש..... כד
- מעשה יא..... כה
- הרב טייז זעק אצל הרבי מסאטמער הצילו אוכלים טרפות..... כה
- מעשה יב..... כו
- האדמו"ר מסאטמער, שלח את הרב מפריימאן, הרב ר' יהושע העשיל דייטש מלוס אנג'לס לשחיטת הגסות, ומקבל דיווח מדוייק..... כו
- מעשה נורא, בר' יצחק לעוי מסאטמער, עם פאטרמה באטליו..... כו
- מעשה י"ד..... כח
- מעשה נורא מר' ברוך מגארליץ זצוקללה"ה ששמעניו כלי ראשון מכ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל..... כח
- מעשה ט"ו..... לא
- מעשה נורא שארע בעיר קרולע בשנת תרפ"ח בשעה שהרבי מסאטמער כהן שם כרב והרבי מסאטמער משיב תשובה להכשיר את כל הפלים ועוד..... לא
- מעשה ט"ז..... לג
- מעשה נורא מהרבי הקדוש ר' מענדעלע מדעש בעל שאלות ותשובות "שערי צדק", כשקלד אצל החת"ם סופר הקדוש זי"ע..... לג
- שאלה ב'..... לה
- תשובה על שאלה ב'..... לו
- שאלה ג'..... לח
- תשובה על שאלה ג'.....לט

תשובה על התקפה לאחד מאנשי המחנו"ט הנקרא בשם צבי דוד הערשקאוויטש

בקונטרס זה מישבים כל הקשיות ומפרטות הסבות המדיקות, כיצד הקצבים ושתפיהם הוליכו שולל עשרות שנים את האדמו"ר מסאטמער ז"ע ואדמו"רי"ם ורבנים נוספים ז"ל וכל כלל ישראל באמריקה. ומובהר מדוע כל הרבנים וגדולי ישראל יראו כל הזמן לפצות את פיהם על העולות הנוראיות של מאכילי נבלות וטרפות, חלב ודם.

הוצאתי לאור עולם בקמלת ה' עלי

שלום יהודה גראס

אבדק"ק האלמין פה בארא פארק. שנת תשנ"א לפ"ק

מכתב גלוי לאדמו"ר מהאלמין שליט"א מאת צבי דוד הערשקאוויטש

שאלה א'

ביצד הנכם מסגלים לכתב יומם ולילה נגד הבשר, במקום שיודעים הנכם טוב מאד שהאדמו"ר מסאטמער ז"ל בעצמו נתן מכתב וצוה על כל חסידיו לקנות באטליז של סאטמער, והמכתב היה מדפס בעתון "דער איד" גם היה מפרסם ב"דער אידישער קוואל" וכן תלוי כל הזמן בבית המדרש דסאטמער ולא יתכן שלא תדעו ממנו.

צבי דוד הערשקאוויטש

תשובה על שאלה א'

לחברי היקר צבי דוד הערשקאוויטש נ"י (שנדמה לי שאינו שמכם האמתי וכמו שהגיעו אלי שאלות דומות מדוד בריקמן וממשה קיימאן כמדפס בספר: "אכילת בשר", הלכה למעשה). וכיום זהו שמכם הנקרא צבי דוד הערשקאוויטש, כנראה הייתם מוכרחים להוסיף שם, על פן הננו מאחל לכם מזל טוב לכבוד שמכם החדש והקדוש ברוך הוא יעזר שעתה תשובו בתשובה שלימה ותעוררו אף אחרים לחדל מלאכול בשר נבלות וטרפות, חלב ודם.

נביא כאן ספורים אחדים, כדי שתבינו מעט את דרכם של הקצבים, שהמשנה בסוף קדושין מעידה עליהם, שהם שתפי צמלק.

מעשה א'

אסור מהאדמו"ר מסאטמער באמריקה על עופות שחוטי חוץ.
 פידויע הוציא האדמו"ר מסאטמער צוק"ל אסור על שחוטי חוץ, והאסור מדפס בספר: "מלחמת ה'" במקום שהודפסו כל הקול קוראים, ונעתיק זאת כאן:

קול קורא להסיר מכשול

כבר הודענו כמה פעמים, שב"טשיקען מארקעטס" אם אין בעל המארקעט (אטליז), איש מהימן, אז אפילו אם עומדים שם שוחטים יראי שמים, יכולים לבוא לידי מכשולות גדולים של נבלות וטרפות ממש, זולת אם עומד שם משגיח תמידי, שאין עליו באותה שעה שום תפקיד אחר, רק להשגיח שהעופות שנשחטו בכשרות תהיינה תחת פקוחו בלי העלמת עין אפילו שעה קלה עד אחר החתימה. מפני האחריות הגדולה שיש בזה העמדתו משגיחים בכמה טשיקען מארקעטס, שתכף אחר השחיטה, קדם שנתעלם העוף מעיניהם, יחתמו את העופות שנשחטו תחת השגחתינו בחותמות (פלאמבעס) שלנו.

והיות ששמענו שישנם אנשים המקילים בזה, באנו להזהיר עוד הפעם באזהרה חמורה שכל מי שרוצה להיות בטוח שאינו אכל נבלות וטרפות, לא יקח לביתו עופות שאינם חתומים בחותמות שלנו. ולא יקנה, רק בחנויות (בוטשער סטארס) שאינם מכניסים לחנותם רק העופות החתומים בחותמות (פלאמבעס) שלנו, בלי יוצא מן הכלל. מזמן לזמן נפרסם אם ירצה השם את שמות הבוטשער סטארס שמוכרים רק עופות בחותמות שלנו.

וזאת לדעת, כמו שכבר הודענו, שבכל זאת ההשגחה שלנו היא רק על השחיטה ולא על כשרות הבוטשער סטאר כבעניני מליחה והדחה וכו', כי אודות זה מכרח הקונה בעצמו לחקור היטב על מי הוא סומך עצמו.

גם זאת לדעת שמפני שיש קשיים גדולים בהשגחת שחיטת חוץ לעיר מחמת כמה טעמים, לכן השגחתינו מגבלת רק לעיר ניו יארק, ומי שקונה משחיטת חוץ לעיר, ישגיח בעצמו בשבע עינים ממי לוקח ועל מי הוא סומך.

עַל זֶה בָּאנוּ עַל הַחֲתוּם גַּ' לְסֹדֵר וַיִּקְרָא, רֵאשׁ חֲדָשׁ נִסְכָּן, ה' תִּשְׁכַּג.
לפ"ג, פה בְּרוּקְלִין יצ"ו.

הַתְּאֻחָדוֹת הַרְבָּנִים דְּאַרְצוֹת הַכְּרִית וְקִנְיָאֵדָא

וְיֹאֵל טִיטְלִבּוּיִם (כ"ק אדמו"ר מסאטמער שליט"א – נשיא)

לוֹי יִצְחָק גְּרִינוּוַאלֵד (הרב דקחל ערוגת הכושם – סגן נשיא)

וְאֵלוֹ שְׁמוֹת הַרְבָּנִים הַגְּאוּנִים שְׁלִיט"א וְעַד הַפּוֹעֵל וְהַמְרַבְּזִי (על פי סֹדֵר
הא"ב) אֲשֶׁר בָּאוּ עַל הַחֲתוּם עַל הַדְּבָרִים הַנִּלְ:

אַלְעִזֵּר שְׁפִירָא (הרב מקווויאשד)

אַלְמֵר יַעֲקֹב יִצְחָק וּוְאַנְשָׁאֵל (הרב מלאנצהוט)

אַלְכְּסַנְדֵּר אֲשֶׁר בֶּאֱב"ד (הרב מטארטיקאוו)

גְּבִרְיָאֵל יוֹדָא אִילְיָאוּיטִשׁ (הרב משאמשאן)

הַלֵּל לִיבְמִנְשֵׁטִין (הרב מקראסנא)

חֲנַנְי' דּוֹב קֶאֱחֵן (ראב"ד מכודאפעסט)

יוֹסֵף צְבִי הַלּוֹי הוֹרוּוִיץ (הרב מאנסדארף)

יוֹסֵף גְּרִינוּוַאלֵד (הרב מפאפא)

יִשְׁכַּר בַּעַר הַלּוֹי רֵאטְעֵנְבֵּרְג (הרב מוואוידסלאוו)

יוֹסֵף מִשָּׁה מִיִּזְעֵלֶס (הרב מאויוואהר)

יְקוֹתִיאֵל יְהוּדָה הַאֲלֵבְעֵרֶשְׁטַאם (הרב מכארדיוב)

יִשְׂרָאֵל אֲבֵרָהֶם שְׁטִיין (הרב מפאלטיששאן)

יִצְחָק אִיִּיִיק אִיִּיבְעֵנְשֵׁטִין (הרב דק' עמרת צבי פארעסט חילס)

יְהוֹשֻׁעַ ב"ץ (הרב מסאמבאטהעלי)

יַעֲקֹב סַג"ל לַעֲבֵאוּיטִשׁ (הרב מקאפיש)

יוֹסֵף אֵלִיָּהוּ הַבְּהֵן שְׁטִינְעֵר (דומ"ץ דקחל עדת יראים)

מִשָּׁה טִיטְלִבּוּיִם (הרב מסיועט)

מֵרַדְבִּי הַאֲנַעַר (הרב דקחל תורת חיים וויניץ)

הַרְבֵּי מִשָּׁה בִּיק (ר"מ נייטרא)

מִשָּׁה שְׁטֵרן (הרב מדעברעצין)

מִשָּׁה אֲרִיָּה לַעֲוֹ (הרב מטעמעשוואר)

מִנְחָם זֶאֵב שִׁיק (הרב מטאקא)

נִפְתָּלִי הוֹרְצָקָא הַעֲנִיג (הרב משארמאש)

עֲזִרְיָאֵל יוֹדָא לַעֲבֵאוּיטִשׁ (הרב דקחל עדת יראים)

צְבִי הוֹרוּוִיץ (הרב מקראלי)

רַפָּאֵל בְּלוֹם (הרב מקאשוו)

שְׁמַעוֹן יִשְׂרָאֵל פֶּאזֶען (הרב משאפראן)

שמואל אברהם זעלטענרייך (הרב מטשאקאווא)

שמחה בונם גרינבערגער (הרב מפרעשבורג)

שלמה זלמן פרידמן (הרב מטענקע)

הַרְבֵּי זְצוּק"ל אֶכֶן שֶׁלַח מִכְתָּב שֵׁיָקֵנוּ בְּשָׂר רַק בְּאַטְלִיז שְׁלוֹ, אֶף
הֶבֶה נִתְּבוֹנָן פִּיצַד הוֹלִיכוּ שׁוֹלֵל יְהוּדִים יְרֵאִים, וּבִתְּוֹכֶם
הָאֲטְלִיז שֶׁל סֵאטְמֶער.

יְדוּעַ שְׁבוּוֹיִלֵיאַמְסֶבוּרְג קִיַּמַת מַעֲרַכַת שְׁחִיטָה הַנִּקְרֵאת: "נֶאֱרַט 4"
בְּהַכְשָׁר הַתְּאֻחְדוֹת הַרְבָּנִים, וְכֹל הַמְדַקְדָּקִים בְּכִשְׁרוֹת הַשְּׁתַמְשׁוֹ
בְּשְׁחִיטָה הַזֹּאת, הַמְבַקְשֵׁת בְּצַבוּר, וְנוֹסֵף לְכֹף הָרִי הִיָּה אֲסוּר עַל עוֹפוֹת
אַחֲרִים מִשְׁחוּטֵי חוּץ.

מָה עָשָׂה הַבַּעַל דְּבָר?

שׁוֹחֲטִים שְׁתַּפִּים בְּאַטְלִיז הַסִּיטוֹנֵאִי מְקַבְּלִים הַכִּנְסָה רִשְׁמִית מִהָאֲטְלִיז,
מִלְבַד הַיּוֹתֵם שְׁתַּפִּים בְּעֶסֶק הַסִּיטוֹנֵאִי.

חֲלָק מִהָאֲנָשִׁים הָיוּ תוֹשְׁבֵי בֵּית אֶצֶל הַרְבֵּי, שֶׁהָיוּ נִקְרָאִים נְאָמְנִים לְרַבֵּי,
עַד כְּדֵי מְסִירוֹת נֶפֶשׁ מִמֶּשׁ. הֵם הָיוּ (וְעוֹד עַד הַיּוֹם) בְּעֲלֵי בְּתִים עַל
הַבְּשָׂר הַמִּיּוֹבָא לְכָלֵל, הֵן בְּעוֹפוֹת וְהֵן בְּגִסּוֹת, וּלְפִי שְׁלַרְבֵי לֹא הָיוּ יְלָדִים,
לֹא עָלִינוּ, הָיוּ מְסַפְּרִים לְרַבֵּי מַעֲשִׂיּוֹת שֶׁלֹּא הָיוּ וְלֹא נִבְרָאוּ, אִי תִשְׁאַל,
כִּיצַד יִתְכַן לְהַטְעוֹת רַבֵּי צְדִיק בְּדַבְרֵים כָּאלֹו? הָרִי רוּחַ הַקּוֹדֶשׁ מִפְּעַפְעַת
בּוּ וְהוּא רוֹאֵה הַכֹּל?

הַתְּרוּיָן הוּא פְּשוּט, לֹא הַכֹּל מְגַלִּים לְצְדִיק וְאַפְּשָׁר גַּם אוֹתוֹ לְהוֹנוֹת.

תִּאָּרוּ לְעֲצָמֵיכֶם שֶׁהַרְבֵּי מְסֵאטְמֶער בְּעֲצָמוֹ הִיָּה אוֹמֵר שְׁרִימוּ בְּכִתָּב אֶת
הַרְבֵּי מִבְּעֵלְזָא וְהַרְבֵּי מִטְּשַׁעֲבִין זִי"ע, שְׁלְפֵי הַרְבֵּי מִבְּעֵלְזָא וְרוּב
גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, עֲנִין הַבְּחִירוֹת הוּא מְצוּהָ, וּלְפִי דַעַת תּוֹרָה מִהַרְבֵּי
מְסֵאטְמֶער עֲנִין הַבְּחִירוֹת בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל הוּא עֲנִין שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה מִמֶּשׁ
וְיֹתֵר גְּרוּעַ. (כְּמוֹ שֶׁהִבְהִיר הַרְבֵּי מְסֵאטְמֶער בְּדִרְשָׁה פְּעָמִים, שְׁמוּטָב לְהַשְׁתַּחֲוֹת 1000 פְּעָמִים
לְשֵׁתֵי וְעָרֵב, מֵאֲשֶׁר לְדַבֵּר מִלֵּה אַחַת בְּעִבְרִית). וְזֹאת לְמַרְוֹת שֶׁהַרְבֵּי מְסֵאטְמֶער הִיָּה
נִכְנַע בְּפָנֵי הָאֲדָמוֹ"ר מִבְּעֵלְזָא זִי"ע וְהַחֲשִׁיב אוֹתוֹ כְּמִלְאָךְ אֱלֹקִים, וּבְכֹל
אֶפֶן סָבַר הַרְבֵּי מְסֵאטְמֶער שְׁאַפְּשָׁר לְרַמּוֹת צְדִיק. וּבְאֻמַּת מוּבָא כְּבָר
בְּתוֹרָה הַק' "אֲשֶׁר נָשִׂיא יַחֲטֵא", פְּרוּשׁ, וְהוּא יִתִּיר חֲלָב. וְהַנְּשִׂיא בְּיָמִים
הֵהֵם בּוֹדָאֵי הִיָּה מְסַפִּיק גְּדוּל, וְאַף עַל פִּי כֵן הִיָּה עֲלוּל לְקָרוֹת שְׁאֲכָלוּ
חֲלָב, אֶף זֶה הִיָּה בְּשׁוּגַג. גַּם כֵּן יְדוּעַ שְׁאַפְּשָׁר לְרַמּוֹת הַצְּדִיק הַגְּדוּל בְּיֹתֵר

כִּיעֲקֹב אָבִינוּ וַיֹּסֵף הַצְדִּיק, וְכֵן כָּמוֹ שֶׁהֲצִלִּיחוּ לְהַסְתִּיר מִבְּעַל מְגִלָּה עֲמֻקּוֹת בְּעִיר קְרָאקָאָא.

וכתב על דברי שלום להגה"ק מוה"ר אברהם שלום מסטרופקוב זצ"ל (בן הרה"ק משינאווע ז"ע) וזה לשונו, הנה יש להוכיח מזה גודל מעלת הצדיקים, אפילו כשיש איזה מחלוקת בין איזה צדיקים ושומעין מהם שאחד אומר על חברו דיבורים כנגדו, ידוע שזה מחמת בעלי לשון אשר היצה"ר רוצה להפריע הצדיקים ותלמידים מעסק מצותם ותורתם על כן הוא מעמיד הולכי רכיל בשקרים שונים, וקלי הדעת אומרים, כיון שהרבי הוא בעל רוח הקודש, איך אפשר להטעותו, ומזה באים חס וחלילה לפקור באמתיות צדקת הצדיקים הקדושים האמתיים, ובאמת מי שאומר כה, שאי אפשר להטעות את הצדיק, הוא אפיקורסות, כיון שמצינו שאפילו משה רבינו עליו השלום אדון הנביאים אמר וידועים לשבטיכם, שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע וכו' ואם הגון הוא וכו' אלא על כרחך שאם בא איש צבוע לפני הצדיק ורוצה להטעותו שהוא איש כשר אפשר שהצדיק אינו יודע פנימיותו, כמו שאמר משה רבינו עליו השלום איני יודע מי הוא, עד כאן לשונו.

ובפרשת וישלח על פסוק (ל"ב, ט): "וְהָיָה הַמַּחֲנֶה הַנֶּשֶׂאֶר לְפָלִיטָהּ וְגו'...", פירש האבן עזרא וזה לשונו: כי אין הנביא יודע הנסתרות, אם לא יגלה לו ה', ואלישע אמר: "וְהָיָה הַעֲלִים מִמֶּנִּי" (מלכים ב' ד' כ"ז), עד כאן לשונו.

הרי שמשוה רבינו ואלישע הנביא לא ידעו, וכן שאר הנביאים לא ידעו, רק מה שהגיד להם ה' יתברך, אבל שאר הדברים יתכן שנעלם גם מהם, ויתכן שידעו אבל אינו מוכרח, ואפשר שיתעלם מהם.

ומצינו ביעקב אבינו עליו השלום: "וְלֹא יָדַע יַעֲקֹב כִּי רָחֵל גָּנְבָתָם", אבל החסידים אומרים כי רק אצל יעקב היה יכול להיות דבר כזה שלא ידע מה שנעשה תחת רשותו, אבל לא אצל מרן ז"ל ... וכן רק את יצחק אבינו היה אפשר לרמות, אבל הרבי גדול מכולם ואותו

א. ויותר גרוע הוא כשאומרים בשם הצדיק דברי שקר שלא היו ולא נבראו כמו שהרבי מסאטמער זצ"ל אמר בדרך מליצה על הגמרא במסכת ברכות, המספרת על רבן יוחנן בן זכאי לפני פטירתו, שבכה ואמר שיש לפניו שתי דרכים, דרך אחת לגן עדן ודרך שניה לגהנום, "ואיני יודע לאיזה דרך מובילים אותי". באר הרבי מסאטמער כוונת הדברים: כל זמן שהאדם חי הוא שומע אם אומרים על שמו דברי שקר ויכול להכחישם, אך אחרי פטירתו "מוליכין אותו" - התלמידים מוליכין אותו, דהיינו, את דבריו, כל החפץ מוסיף לפי טעמו על הדברים המקוריים וממילא הרב אינו יודע האם האנשים יקבלו את דבריו לטוב או חלילה להיפך, עד כאן.

ולצערנו ראינו שכן כך קורא במציאות שרימו את הרבי והוליכו בשמו שמועות שונות, הכל כדי לרמות את הצבור קוני הבשר, שידמה להם כאילו הרבי או ההתאחדות נותנים השגחה על הבשר של ווינשטאק.

ובענין זה שאפשר להונות את הצדיק, ידוע מה שנעשה עם פסל מיכה תחת הנהגתו של משה רבינו ודור דעה ארבעים שנה במדבר, ואעפ"כ נעלם זאת, שלא ידעו אודות הפסל, וכן תחת הנהגתם של שופטים היו עובדים עבודה זרה הרבה כמבואר בשופטים, וכן תחת הנהגתו של יאשיהו המלך שהפך עולם ומלואה בביעור ע"ז בכח של מלכות, ויאשיהו היה צדיק גדול כמו שמעיד עליו הפסוק (מלכים ודברי הימים), ואעפ"י היו ליצני הדור עושים מה שליבם חפץ שלא בידיעתו, כמו שאמרו חז"ל.

ובפרשת דברים (א, י"א): "הָבֹו לְכֶם אַנְשִׁים וְכַמִּים וְנִבְנִים וַיְדַעִים לְשִׁבְטֵיכֶם וְאַשִׁימֶם בְּרָאשֵׁיכֶם", ופירש"י שהם ניכרים לכם, שאם בא לפני מעוטף בטליתו איני יודע מי הוא ומאיזה שבט הוא ואם הגון הוא, אבל אתם מכירים בו שאתם גדלתם אותו, לכך נאמר וידועים לשבטיכם, עד כאן לשונו.

כשרות המנקר, כיון דעכשיו רבו החומרות וכבר עליו הטורה ועל הרוב אינם בני תורה ואין לסמוך בניקור כי אם על בקי וירא ה' מרבים, עד כאן לשונו.

עוד כתב וזה לשונו מיום עמדי על דעתי שלמדתי הלכות ניקור להיות בקי בהן ובשמותיהן, לא סמכתי על מנקר כי אם מה שהייתי מנקר בעצמי ויגיע כפי אכלתי, עד כאן לשונו.

ובספר "צנה לדוד" (להגאון מוה"ר דוד דייטש זצ"ל, מגדולי ספרי הניקור בשנת תק"ח) כתב וזה לשונו: ראיתי מנקרים חותכין בשר ואומרים זה חלב ועל חלב גמור אומרים שזה בשר, וכמה פעמים עמדו המנקרים ואומרים בחוצפה כך קבלנו וכך מנהגינו מקדם, והיינו בעיניהם כמתעתע באומרם אם אמת אתך למה אין מזהירין לנו הרבנים אשר בארץ המה חכמי הדור על זה, ואני בעניי אמרתי להם בודאי חכמי הוראות לא ידעו מזה המכשול. ועל מהנגך אני אומר דור תהפוכות המה ומנהגם לגהינם, עד כאן לשונו.

ובספר "שו"ת בית יצחק" (יורה סימן ס"ד) כתב אודות הרבנים שמשכו ידיהם מן המנקרים בשר מליטן השגחה עליהם וסומכין על המנקרים שלמדו איש מפי איש, ולפעמים גם רבי לא שנה ואם כן תלמידו מניין לידע, וגם בחלק הפנימי הכל ממשמשים הן נשים ועבדים וקטנים, ובפרט שוחטי זמנינו שלומדים דיני שחיטות ובדיקות מחדש ולקחו קבלה מהרב וענין ניקור לא ראו ולא ידעו כלום ועם כל זה לאחר שנתמנו לשו"ב עושים את עצמם למנקרים והעולם סומכין עליהם ואין מי שישגיח עליהם, והכל מפני שגם הרבנים בעלי הוראה אינם בקיאים בטוב ענין זה, על כן צריך הרב ללמוד בעצמו מקודם בטוב סדר הניקור בחלק הפנים, עד כאן לשונו (מובא בהקדמה לספר גבעת פנחס).

ושם בספר "גבעת פנחס" כתב וזה לשונו, הרבה שנים שאני עוסק בעניני ניקור והייתי בהרבה עיירות גדולות וקטנות, וראיתי בעוונותינו הרבים שיש הרבה מכשולים ועוררתי עליהם וכולם נתנו לי טובת עין, עד כאן לשונו.

אי אפשר לרמות, ומוכרח שידע הכל ויכול הכל, וממילא ראייה ברורה שהכל היה טוב.

ומבואר בספר מלאכים שנמצאו מכשולים של כרת רחמנא ליצלן תחת גדולים מדורות קדומים, כגון אסא מלך יהודה שהיה צדיק והיה לו כח של מלאכות, ואף על פי כן נאמר (מלכים א' ט"ו י"ד): "וְהַבְּמֹת לֹא סָרוּ", פירש רש"י במות היחיד, שהורגלו ליקרב עליהן לשמים משחרבה שילה עד שנבנה הבית שהיו הבמות מותרות לא סרו עתה ואף על פי שנאסרו משנבנה הבית והיו עונשים עליה כרת, עד כאן לשונו.

וגבי יהושפט שהיה צדיק, נאמר (מלכים א' כ"ב מ"ד): "אֶךְ הַבְּמֹת לֹא סָרוּ עוֹד הָעַם מִזְבְּחֵיהֶם וּמִקְטָרֵיהֶם בְּבָמֹת", וכן גבי יהואש (מלכים ב' י"ב ג'): "וַיַּעַשׂ הָאוֹשׁ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו ה' וְגו' רַק הַבְּמֹת לֹא סָרוּ וְגו'", וכן גבי עזרי' (מלכים ב' ט"ו ג'): "וַיַּעַשׂ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו ה' וְגו' רַק הַבְּמֹת לֹא סָרוּ וְגו'", וכן גבי יותם שהיה צדיק מופלג (כמבואר ברש"י (דברי הימים ב' כ"ז ב' "וַיַּעַשׂ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו ה' כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה צִוְיָהוּ אֲבִיו הַטּוֹבוֹת שַׁעֲשָׂה אֲבִיו, וְהוּא שֹׁמֵר ר' שמעון בן יוחאי במסכת סוטה, אלמלא יהיה אברהם אבינו מקבל עליו כל עוונות הדור עד לו, אני הייתי מקבל חסאי הדורות מאברהם עד לי, ואם היה יותם בן עזריהו עמי היינו מקבלים עלינו מאברהם ועד סוף כל הדורות וכי' עד כאן לשונו עיין שם) ואף על פי כן נאמר (מלכים ב' ט"ו ל"ה): "רַק הַבְּמֹת לֹא סָרוּ וְגו'" עד חזקיהו המלך שאצלו נאמר: "הוּא הִסִּיר אֶת הַבְּמֹת".

ובימי המהרש"ל זצ"ל נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו והנהגת שאר גדולים שבימיו, כמבואר בספר: "ים של שלמה" ושם במסכת חולין פרק "גיד הנשה" סימן י"ט כתב וזה לשונו: אני הגבר ראיתי שרוב המנקרים שלנו אף על פי שמחמירים בענין ניקור לחתוך אפילו מההיתר, ובכל זאת נמצא הרבה פעמים שמקילין בחלב, לכן נהגתי עצמי שלא לאכול בשר מנוקר עד שיבדוק הבשר על ידי עוד מנקר, עד כאן לשונו, עיין שם.

ובכרתי (להגאון הקדוש מורנו הרב יונתן אייבעשיץ זצ"ל) כתב בסוף סימן ס"ה וזה לשונו: בזמן הזה יש להחמיר יותר שלא לסמוך על חזקת

וויינִשְׁטַאק נתן כל כֶּמֶה שְׁבוּעוֹת לְבֵית הָרַבִּי, מְאוֹת עוֹפוֹת בְּחֶנֶם (שְׁשָׁחטוּ בהארטפארט קאנטעטירעס בִּמְפָעֵל כְּשֶׁר "בֶּעֶסֶט פאלטריי") 1000 עַד 1500 עוֹפוֹת שְׁחַט שׁוֹחֵט אֶחָד בְּשָׁעָה. הָיוּ שׁוֹחֵטִים שְׁשָׁחטוּ 500 עַד 600 בְּשָׁעָה.

אָנִי הֵייתִי שָׂם בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה, וּמַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כֶּן הָיָה:

עוֹפוֹת מִיְחָדִים לְבֵית הָרַבִּי מִסְאָטְמֶער שְׁבִיתָה הָיָה בֵּית גָּדוֹל לְהַכְנִסֵת אֹרְחִים פִּידוּעַ

הַשְּׁחִיטָה בְּוִילְיָאמְסֶבוּרג לִיד הָארטפֶארד קאנטיקעט הַתְּקִימָה מִיְדֵי שְׁבוּעַ בְּיוֹם רִבְעִי מִשָּׁעָה 6:30 עַד שָׁעָה 11:30 בְּצִהָרִים. הָיָה זֶה בְּאֶחָד הַפְּעָמִים, בְּשָׁעָה 11:15 בְּאֶמְצַע הַשְּׁחִיטָה, אָנִי שׁוֹמֵעַ שׁוֹחֵט מִבְּנֵי בֵיתוֹ שֶׁל הָרַבִּי צוֹעֵק, הוֹצִיאוּ חֲלִיף חֲדָשׁ, נְגָשִׁים לְשַׁחֵט לְרַבִּנֵי

כל הדמים הנשפכים אינו אלא על ידו וכו', עיין שם.

ונסיים בדברי הגאון שר התורה מוה"ר שלמה קלוגער זצ"ל, שכתב בספרו "טוב טעם ודעת" חלק א' בפתחי שערים, אודות השוחט רע מעללים מק"ק בארדיטשוב שזכה להרחיקו ולהעבירו מהשחיטה, וזה לשון קדשו: "ללמד דעת לדורות אולי יזדמן עוד למעשה כזה ידעו איך להתנהג ולקיים החכמה תחי' בעליה בשני עולמות. והלאי כד שכיבנא יפוק לקדמנא זכות זה מיום שביערת הרעה הזה מן העולם, וכן יאבדו כל אויבך ה', ועלינו יערה רוח ממרום", עד כאן לשונו.

ובודאי אם היו מכשולים תחת מלכות בית דוד כנ"ל, בזמן שצדיקים היו שולטים ולא היה עולם של הפקר, ואם נמצאו מכשולים של חלב תחת הנהגתו של המהרש"ל ז"ל ושאר גדולים שבימיו, וכן בדורות שאחר כך תחת הנהגת גדולי עולם כמבואר לעיל, וכל ההמון חרד בלי הפקרות, למה לא יוכלו להמצא מכשולות גם בימי מרן מסאטמאר זצ"ל בלי ידיעתו בעולם של הפקר שבמדינת אמריקה, מקום זייפנים ורמאים וקלים וריקים אשר אין לשום אדם שליטה עליהם ומי יאמר להם מה תעשה, ויכול להיות שלא ידע מרן ז"ל עם מי יש לו עסקים, וכמו שהיה זה מציאות אצל משה רבינו ע"ה.

ועיין בקונטרס "דרכי חיים" להר"ר רפאל ז"ל, משמש בקודש אצל מרן הקדוש בעל דברי חיים זי"ע, והקונטרס מפורסם לאמיתי (וידוע שגם הגה"ק מהרי"ד מבעלזא זי"ע היה מעיין בו לפעמים) ובסופו מספר על מכשול בענין החלב תחת הנהגתו של הדברי חיים ובית דינו, אבל נחרדו תיכף לתקן המכשול.

וכבר הזהיר החפץ חיים זצ"ל בספרו "דבר בעתו" וזה לשונו: ומה מאד יתמרמר על זה שבדבר תוכחה קלה, היה יכול להסתלק מכל אלו הדינים, ואל יתפתה בנפשו לומר, שבודאי לא יהיה הדין עליו לבד, כי אינו יחיד בעירו. כי לעומת זה תדע, כשנתחייב אדם בערבות גדולה לכמה עשרות אלפים דיגרים, אפילו נתערבו אתו עוד כמה וכמה אנשים, מיהו כשמגיע לזמן התשלומים, אפילו אם יגיע עליו רק חלק מן הערבות, הוא שכהיום נתרבה מאוד ענין אכילת איסורים, וכאשר תבוא לחשבון, יגיע לאלפי כזיתים של איסור, הנאכלים בשבוע אחד ובמקום אחד וכו' וכו'. וכל שכן אלו האנשים אשר יש בידם לזרוז את אנשי עירם להחזיק במצוה זו של קדושת המאכלות, ולמנוע נפשות ישראל מאיסורים והתרשלו, בודאי עיקר האשמה תהיה עליהם, וכדאיתא בתנא דבי אליהו, כל מי שסיפק בידו למחות ולא מיחה ולהחזיר למוטב ואינו מחזיר,

מסאטמער. פֿרסו ניר על הדלפֿק וזה היה סימן שמכאן כל העופות מיעדים לרבנית מסאטמר.

תארתני לעצמי שהשוחטים ששוחטים מ-1000 עד 1500 עופות לשעה ואינם מורטים נוצות הצנאר, ושוחטים שוחט אחד בדרסא אחת ושוחט אחר בהובאה אחת ובהגרמה וכו', ישחטו לרבנית בצורה אחרת, ביראת שמים יתרה ויקפידו יותר על הגרמות וכדומה, אך אני מביט וחשכו עיני, ממשיכים לשחוט באתו אפן, מאום לא השתנה, רק מה, נטלו חליף חדש. שוחטים עם הגרמות בדרסא ואין מורטים הנוצות.

ועתה רבותי תבינו מעט שכאשר נותנים לבית הרבנית עופות כה רבים, בפרט בעבור ההכנסת אורחים הרבנית שהרבנית היתה מנהיגה ומנהיגה עדין, וקבלו בחנם לעובדי הישיבה וכדו', וכך קבלו מהקצב אלפי עופות כל שנה, כידוע. אפשר להבין מדוע היה הקצב כה מקרב לרבנו זכר צדיק לברכה.

הרבי מסאטמער בעצמו ברר, שבנטילת כספים מהציונים שיך כח הפועל בנפעל. כל שכן באכל הנתן בחנם, בטוח שיך כח הפועל בנפעל, כפי שהגמרא אומרת במסכת חלין אצל עובדיה (עין שם). גם במסכת גיטין, מספרת הגמרא כדלהלן: עבדי ריש גלותא היו מצערים את רב עמרם חסידא, העבדים השכיבו אותו פעם על השלג, למחרת שאלוהו: "מה חפץ הנך שנביא?" חשב רב עמרם, כל מה שאבקש מהם יעשו ההפך, אבקש את ההפך ואקבל רצוני, ואמר להם שחפץ בכשר אדם כחוש צלוי על גחלים, ויין מהול במים רבים. הביאו לו העבדים בשר שמן צלוי על גחלים, ויין צלול ללא מים. ושמעה ילתא, אשת רב נחמן, את מה שעשו לרב עמרם, וצותה שיביאו לו אמבטיה חמה ושיותירו אותו לעמוד בה עד שמי האמבטיה האדימו כדם, שיצא מהימנו זעה מהבשר השמן שאכל והיין ששתה, ונראה על גופו בהרות לבנות.

בישראל שמינא אגומרי וחמרא חייא, שמעה ילתא (אשת רב נחמן, והיתה בת הנשיא ואשת אב בית דין וחשובה, כדאמרין בהעור והרוטב דרב נחמן חתניה דבי נשיאה הוה) ומעיילא ליה לבי מסותא (מרחץ) ומוקמא ליה במיא דבי מסותא עד דמהפכי (מתהפכים מחמת זיעה אדומה היוצא ממנו על ידי בשרא שמינא וחמרא חייא) מיה דבי מסותא והווי דמא וקאי בישריה פשיטי (בהרות עגולות) פשיטי.

ב. רב עמרם חסידא כי הווי מצערי ליה בי ריש גלותא הווי מגנו ליה אתלגא (דרך לאחוז לו חולה מחמת צנה כמפורש שם בגמרא ורפואתו בשרא שמינא אגומרא וחמרא חייא, פירוש בלא מזיגת מים כמבואר שם בגמרא). למחר אמרו ליה מאי ניהא ליה למר דלייתו ליה, אמר הני כל דאמינא להו מיפך אפכי. אמר להו בישראל סומקא (כחוש) אגומרא וחמרא מרקא (מזוג במים הרבה). אייתו ליה אינהו

רב יוסף, כְּשֶׁהָיָה קָר לּוֹ הָיָה מְתַעֲסֵק בְּרִיחִים כְּדֵי שְׂתַחַמֵּם וַיִּזְעַ. רַב שֵׁשֶׁת הָיָה נוֹשֵׂא עַל גְּבִיּוֹ קוֹרוֹת וּמִשְׁאוֹת עַד שֶׁהִזְעַ. רַב שֵׁשֶׁת הָיָה אוֹמֵר: "גְּדוּלָה מְלֹאכָה שְׂמַחְמַמַת אֶת בְּעָלֶיהָ".

פַּעַם אַחַת שָׁאַל הָרִישׁ גְּלוּתָא אֶת רַב שֵׁשֶׁת: "מִדּוּעַ אֵינְכֶם סוֹעְדִים אֶצְלָנוּ" עֲנֵה לּוֹ רַב שֵׁשֶׁת: "כִּי אֵין לְכֶם עֲבָדִים נְאֻמָּנִים, וְהֵם עֲלוּלִים לְהִיּוֹת חֲשׂוּדִים בְּאַבְר מִן הַחַי", אָמַר הָרִישׁ גְּלוּתָא לְרַב שֵׁשֶׁת: "וּמִי אָמַר לְכֶם שֶׁכֶּךָ יַעֲשׂוּ עֲבָדִי"?

הַיָּשִׁיב רַב שֵׁשֶׁת, אֶרְאֶה לָךְ הַדְּבָרִים שְׂאֻמְרָתִי. אָמַר רַב שֵׁשֶׁת לְעַבְדּוֹ: "לָךְ וְהָבֵא לִי רֶגֶל בְּהֵמָה הַמִּנְחַת אֶצְל הָרִישׁ גְּלוּתָא" וְהִשִּׁיג הָעַבֵּד. אַחַר כֵּךְ צָוָה רַב שֵׁשֶׁת לְעַבְדֵי הָרִישׁ גְּלוּתָא, חֲתָכוּ אֶת הַבְּהֵמָה וְהִבְיָאוּ אֶת כָּל הַחֲלָקִים לְכָאן וְהִרְפִּיכוּ אוֹתוֹ כְּבְרָאשׁוּנָה. הִשִּׁיגוּ הָעַבְדִּים ג' רִגְלִים וְהִנִּיחוּ לְפָנָיו רַב שֵׁשֶׁת. שָׁאַלֵם הָרִישׁ גְּלוּתָא: "הִישׁ לְבְּהֵמָה ג' רִגְלִים בְּלֶבֶד"? הִלְכוּ הָעַבְדִּים, חֲתָכוּ רֶגֶל מִבְּהֵמָה חַיָּה, וְהִבְיָאוּ לְפָנָיו רַב שֵׁשֶׁת. אָמַר רַב שֵׁשֶׁת לְעַבְדּוֹ: "הִנּוּחַ כָּאן גַּם אֶת הַרְגֵל שֶׁהִבְאֵת" וְהִנִּיחַ, פָּנָה רַב שֵׁשֶׁת אֶל הָעַבְדִּים וּשְׁאַלֵם: "הֵאֵם לְבְּהֵמָה ה' רִגְלִים"? וְהוֹכַח שְׂאִי אֶפְשָׁר לְסַמְךָ עֲלֵיהֶם בְּעִנְיָנִי כְּשֵׁרוֹת.

אָמַר הָרִישׁ גְּלוּתָא לְרַב שֵׁשֶׁת: "אֵם אֵינְכֶם חֲפָצִים לְסַעַד אֶצְלָנוּ בְּגִלְל הָעַבְדִּים, יְכִינּוּ הָעַבְדִּים אֶת הַסְּעוּדָה בְּפָנָיו הָעַבְדִּים שְׁלָכֶם וַיִּרְאוּ שְׂזָה כְּשׁוֹר וְכֶךָ תוֹכְלוּ לְאָכוֹל כָּאן". אָמַר רַב שֵׁשֶׁת: "בְּסֻדָּר אוֹכֵל". עָרְכוּ לְפָנָיו שְׁלַחַן וְהִנִּיחוּ לוֹ בְּשׁוֹר עִם עֶצֶם קֶטָן, כִּי רַב שֵׁשֶׁת הָיָה סָגִי נְהוֹר, וְחָשְׁבוּ שֶׁלֹּא יִרְאֵנוּ וַיִּחַנֵּק, אֵךְ רַב שֵׁשֶׁת מִשֵּׁשׁ אֶת הַבְּשׁוֹר וְהִרְגִישׁ וּמִצָּא הָעֶצֶם, נָטַל אֶת חֲתִיכַת הַבְּשׁוֹר וְעָטְפוּ בְּמִטְפַּחְתּוֹ. לְאַחַר מִכְּזֵד כְּשִׁסְיָמוּ

מעלמא אותיבי קמיה אמר ליה לשמעיה
אותביה נמי להך דידיך אותבה אמר להו האי
בת חמש רגלים הוא? אמר ליה אי הכי [משום
דחשידי הוא] ליעבדו קמיה דמר [כלומר קמיה
שמעיה דמר יסדרו המאכל בהיתר] וליכול
אמר ליה לחיי קריבו תכא [שולחן] קמיה
ואייתו קמיה בישראל ואותיבו קמיה וריסתנא
דחנקא חמתא [עצם קטן שעל כף הירך שאדם
בולעו ונחנק משום דרב ששת סגי נהור הוא
ולא יראנו ויאכל ויחנק] גששיה ושקלה כרכה
בסודריה [מששה והרגיש באותו עצם שקל כל
החתיכה וכרכה בסודריה]
ד. לבתר דאכיל אמרי ליה (לריש גלותא) איגניב

ג. רב יוסף איצסק (מתעסק) בריחיא (כדי שיתחמם
ויזיע), רב ששת איצסק בכשוורי (לשאת קורות
ומשאות), אמר גדולה מלאכה שמחממת את
בעליה.
אמר ליה ריש גלותא לרב ששת מ"ט לא סעיד
מר גבן, אמר ליה דלא מעלו עבדי דחשידי
אאבר מן החי, אמר ליה מי יימר אמר ליה
השתא מחוינא לך אמר ליה לשמעיה זיל גנוב
אייתי לי חדא כרעא מחיותא אייתי ליה אמר
להו אהדמו לי הדמי דחיותא [סדרו לפני נתחי
הבהמה לנתחיה כלומר ערכו הנתחים] אייתו
תלת כרעי אותיבי קמיה אמר להו (ריש גלותא)
הא בעלת ג' רגלים הוא? פסיק אייתי חדא

לֹאכּוֹל אָמְרוּ לְרַב שֵׁשֶׁת, נִגְנַב לָנוּ כּוֹס כֶּסֶף, שָׂרְאוּ אוֹתוֹ מִטְּמִין מִשְׁהוּ בְּאִמְתַּחַתּוֹ, וְלֹא יָדְעוּ מֶה, לָכֵן אָמְרוּ נִגְנַב לָנוּ כּוֹס כֶּסֶף שִׁיחֲפֹשׂוּ אֲצֵלוֹ. וְאִכּוֹן תּוֹךְ כְּדִי חֲפוּשׁ מְצָאוּ אֶת נֶתַח הַבָּשָׂר, וְאָמְרוּ לְרִישׁ גְּלוּתָא עֵתָה רוּאִים אָנוּ שֶׁהוּא לֹא רָצָה לְסַעַד אֲצֵלָנוּ, אֲלֵא רָצָה לְצַעַר אוֹתָנוּ. אָמַר רַב שֵׁשֶׁת: "אֲכַלְתִּי, אֲךָ טְעַמְתִּי מִהַבָּשָׂר וְהָיָה זֶה מִבְּהֵמָה חוֹלָה, בְּעֵלַת שְׁחִין". אָמְרוּ הָעֶבְדִּים: "לֹא שִׁחַטְנוּ הַיּוֹם בְּהֵמָה חוֹלָה בְּעֵלַת שְׁחִין". אָמַר רַב שֵׁשֶׁת: "בְּדַקּוֹ הַמָּקוֹם שִׁחַתְכֶתֶם אֶת נֶתַח הַבָּשָׂר שֶׁנִּתְתַּם לִי, שָׂרַב חֲסֵדָא אָמַר כְּשִׁמוּצָאִים כְּתָם שְׁחוֹר בְּעוֹר לָבָן אוֹ כְּתָם לָבָן בְּעוֹר שְׁחוֹר הוּא סִימָן לְמַכָּה וְצָבַע הָעוֹר מִשְׁתַּנָּה". בְּדַקּוֹ וּמְצָאוּ כְּמוֹ שָׂרַב שֵׁשֶׁת אָמַר.

בְּצֵאת רַב שֵׁשֶׁת חֲפְרוּ הָעֶבְדִּים בּוֹר שִׁיפּוֹל בּוֹ, וְכִסּוּהוּ בְּמַחְצֵלַת שְׁלֵא יִבְחִין, וְאָמְרוּ לוֹ, בּוֹ נוֹלִיכֶךָ לְמִנּוּחָהּ. הֵלֵךְ רַב חֲסֵדָא מֵאַחֲוָרֵי רַב שֵׁשֶׁת וְהִשְׁתַּעַל, כִּי רַב חֲסֵדָא הִבִּין שֶׁטְמָנוּ לוֹ מוֹקֵשׁ. פָּנָה רַב שֵׁשֶׁת לְיֵלֶד: "פֶּסֶק לִי פְּסוּקָךָ" אָמַר לוֹ: שְׁמוּאֵל אָמַר לְעֶשְׂהָאֵל "נִטָּה לָךְ עַל יְמִינְךָ אוֹ עַל שְׂמְאֵלְךָ". שָׁאֵל רַב שֵׁשֶׁת לְעֶבְדּוֹ: "מֶה הֵנָּה רוּאָה" אָמַר: "רוּאָה אָנִי מַחְצֵלַת" אָמַר לוֹ: "חֲזוֹר מְעַלְיָה לְיָמִין אוֹ עַל שְׂמְאֵל" שָׁאֵל רַב חֲסֵדָא אֶת רַב שֵׁשֶׁת: "מִנֵּין יָדַעְתָּ לֹא לְצַעַד עַל הַמַּחְצֵלַת"? הִשִּׁיב רַב שֵׁשֶׁת: "רֹאשִׁית, הִשְׁתַּעַלְתָּ הַרְבֵּה, הִבְנִיתִי שֵׁישׁ דְּבָרִים בְּגוּי. שְׁנִית, הֵיִלֵד אָמַר לִי פְּסוּק שֵׁישׁ לְצַעַד עַל יָמִין אוֹ עַל שְׂמְאֵל. שְׁלִישִׁית, הָעֶבְדִּים אֵינָם נֹאמְנִים וְחֲשַׁדְתִּי שְׂמָא יְטַמִּינוּ לִי מוֹקֵשׁ בְּדַרְךָ".

הַרְבֵּי מִסַּאטְמָר, זְכוּתוֹ יִגָּן עָלֵינוּ. רָאָה הַכֹּל מִקְדָּם וְצָוָה לְהַכְנִיס בְּתַקְנוֹת שֶׁל הַתְּאֲחָדוֹת הַרְבָּנִים, שְׁלֵא יִתְנוּ שׁוּם הַשְּׁגָחוֹת, כִּיּוֹן שִׁידַע שְׁכֶסֶף "מְטָהר מִמְזוּרִים", אֲךָ רוּאִים שֶׁמַּעֲשֶׂה בְּעַל דְּבָר הַצְּלִיחַ לְרַמּוֹת אֶת הַרְבֵּי עִם הַהַכְשָׁרִים שֶׁל הַהַתְּאֲחָדוֹת עַל הַשְּׁחִיטָה וְעַל מֵאוֹת הַכְּשָׁרִים.

קא נפיק כרו לי בירא (חפרו גומץ שיפול בו) ושדו ליה צפיתא עילויה (השליכו מחצלת על פי הבור כדי שלא יבין מושבו) ואמרו ליה ליתי מר לינח (לשכב במושבו) נחר ליה רב חסדא (עשה לו סימן כמו נחרת סוסיו) אמר ליה (רב ששת) לינוקא פסוק לי פסוקין אמר ליה (ש"ב ב) נטה לך על ימינך או על שמאל (פסוק הוא בעשהאל), אמר ליה לשמעיה מאי קא חזית אמר ליה ציפתא דשדיא אמר ליה הדר מינה (חזור מעליה לימין או לשמאל) לבתר דנפק אמר ליה רב חסדא מנא הוה ידע מר אמר ליה חדא דנחר לי מר ועוד דפסק לי ינוקא פסוקא ועוד דחשידי עבדי דלא מעלו.

לן כסא דכספא (שהיו רואים אותו כורך בסודריה ורוצים לבדוק מהו) בהדי דקא מעייני ואתי אשכחיה דכרוכה בסודריה [אמר] (אמרי) ליה חזי מר דלא מיכל קא בעי אלא לצעורן אמר להו אנא מיכל אכלי (וטעמו טעמתי) וטעמי ביה טעמא דחיוורא (בשר בעלת שחין), אמרי ליה חיוורא לא עביד לן האידינא (לא שחטנו היום בהמה בעלת שחין), אמר להו בדקו בדוכתיה (בעור [היו בודקין] במקום ריסתנא זו בכף הירך ותמצאנו בעור שהוא לבן) דאמר רב חסדא אוכמא בחיוורא וחיוורא באוכמתא לקותא היא (טלאי לבן בעור שחור לקותא היה שם בבשר ונהפך העור ללבן), בדוק אשכחיה, כי

כִּיצַד וְלָמָּה הוֹלִיכוּ יוֹשְׁבֵי בֵיתוֹ שֶׁל הָרַבִּי מִסַּטְמֵר, זְכוֹר צַדִּיק לְבָרָכָה, שִׂיאוֹת לְהַסְכִּים שֶׁהִתְאַחְדוּת הָרַבָּנִים יִתְּנוּ הַכְּשָׁרִים עַל מֵאוֹת מוֹצְרִים, וְחָלַב בְּתוֹכָם, שֶׁהִיא מְלַכְתְּחִלָּה נֶגֶד רְצוֹנוֹ.

וְכִיצַד צִוָּה הָרַבִּי מִסַּטְמֵר לְהֵרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין שִׁיעֲזוֹב אֶת כָּל מַעֲרַכַת הַמְּלַחְמָה עַל כְּשָׁרוֹת מַעַל כָּל אַמְרִיקָה?

הָרַבִּי מִסַּטְמֵר הָרִי הָיָה כָּל יָמָיו קָנְאִי בְּכָל עֲנִינֵי הַיְהוּדוֹת, וְכִיצַד אָרַע הַדְּבָר הַנּוֹרָא כָּל כָּף.

הַתְּרוּיָן הוּא:

יוֹשְׁבֵי בֵיתוֹ סִפְרוּ לְרַבִּי עַל וַעַד הַכְּשָׁרוֹת שֶׁהִקִּימוּ הַצִּיּוֹנִים בְּרֹאשׁ עִם הָרַב מְדַעְבְּרַעְצִין, וְחִפְצִים לְהַחְרִיב אֶת הַיְהוּדוֹת, וְאִין כָּל בְּרִירָה מְלַבֵּד שֶׁהִתְאַחְדוּת הָרַבָּנִים יִסְדּוּ בֵית דִּין מֵיַחַד לְעֲנִינֵי כְּשָׁרוֹת.

וְהַמְּשָׁרְתִים יָדְעוּ שֶׁכְּשֶׁבְעֵינֵינִי צִיּוֹנוֹת עִסְקִינָן, לֹא שִׁיךְ אַחֲרַת, שְׁגָרוּעַ יוֹתֵר מְעַבּוּדָה זָרָה, וּבִנְפִשׁוֹ שֶׁל הָרַבִּי הַדְּבָר. מִמִּילָא יִסּוּד

בֵּית הַדִּין הַמֵּיַחַד הָיָה אֶת הַצֵּלַת הַכֹּלָל, לְמֵרוֹת שְׁאֲחָד הַתְּקִנּוֹת שֶׁל הָרַבִּי בְּשַׁעַת יִסּוּד הַתְּאַחְדוֹת הָרַבָּנִים הַיְתָה, שְׁלֹא יִתְּנוּ הַשְּׁגָחוֹת, שְׁאִם לֹא כֵן, יִהְיֶה לָהֶם פְּנִים כְּאַגוּדַת הָרַבָּנִים.

רְאִיתִי אֶת הַפְּרוֹטוֹקוֹל שֶׁל הַתְּאַחְדוֹת הָרַבָּנִים שֶׁל הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק ר' אַבְרָהָם מֵאִיר אִיזְרָאֵל זְכוֹר צַדִּיק לְבָרָכָה, בְּעַל מַחְבֵּר סֵפֶר "יִלְקוּט הַמְּאִירִי" עַל הַש"ס, וְשִׁאלוֹת וְתַשׁוּבוֹת "וַיַּעַן אַבְרָהָם" עַל ד' חֻלְקֵי שְׁלֶחַן עֲרוּךְ, וְכֵן מִנְחַת הַפְּרוֹטוֹקוֹל אֶצֶל כְּבוֹד קְדוּשַׁת הָרַב מְקַאשׁוּי.

אוֹתוֹ הַדְּבָר חֲזַר עַל עֲצָמוֹ כְּמָה שָׁנִים לְאַחַר מִכֵּן, כְּשׁוֹעַד הַכְּשָׁרוֹת יִצָּא נֶגֶד הַשְּׁחִיטָה וְהַטִּילוּ דְפֵי בְּשַׁחִיטַת הַ"א-יו", וְרָשְׁמוּ אֶת כָּל אוֹפְנֵי הַשְּׁחִיטָה גַם שֶׁל אֲנָשֵׁי שְׁלוֹמְנוֹ וְאַחֲרֵי שֶׁנִּסּוּ בְּכָל אֲמָצְעֵי הַטְּרוֹר וְכו', בַּחֲסֵר בְּרִירָה נֶאֱלָצוּ לְקַרְא לְהֵרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין אֶל הָרַבִּי מִסַּטְמֵר, וְהָרַבִּי צִוָּה עָלָיו לְעֹזֵב אֶת וַעַד הַכְּשָׁרוֹת, כְּשֶׁהֵרֵב מְדַעְבְּרַעְצִין שְׁאֵל הַיְתָכֵן? מֵאֲכִילִים טְרַפּוֹת בְּכָל אַמְרִיקָה, מִי יִלְחֵם מוֹלֵם, מִי יִתְּקֵן אֶת הַכְּשָׁרוֹת, רַבָּנִים יִרְאִים עוֹסְקִים עִמָּנוּ כְּמוֹ הָרַב מִפָּאפָא וְהָרַב מְקַאשׁוּי?

עֲנָה הָרַבִּי שִׁישׁ לְרֹאוֹת לְתַקֵּן בְּצַנְעָה, כִּי תִקְוֶן בְּפִרְהֶסִיא מַחְלִישׁ אֶת הַיְהוּדוֹת וּמוֹנֵעַ אֶת הַמְּלַחְמָה נֶגֶד הַצִּיּוֹנוֹת. אָמַר הָרַב מְדַעְבְּרַעְצִין אִם הָרַבִּי נוֹטֵל עָלָיו הַכֹּל בְּאַחֲרִיּוֹת אִישִׁית, עוֹזֵב אֲנִי אֶת הַכֹּל. וְאָכֵן הָרַב מְדַעְבְּרַעְצִין עוֹזֵב אֶת וַעַד הַכְּשָׁרוֹת, אֵךְ הַמְּדִרִיךְ שִׁיִּצָּא בְּקַבִּיעוֹת הַמְּשִׁיךְ וַיִּצָּא בְּסִדְרָה שֶׁל 14 קוֹנְטְרָסִים נוֹסְפִים, לְלֹא הַשְּׁגָחוֹת הָרַב מְדַעְבְּרַעְצִין רַק הָיָה רָשׁוּם בְּהַתִּיסְדוֹת הָרַב מְדַעְבְּרַעְצִין.

ועתה רבותי הבינו בעצמכם כיצד הצליחו להוליך את הרב שלא הרגיש טוב. הוא ידע והבין היטב את הנאמר לו, רק כל זאת נעשה בעקבות יושבי ביתו שהטעו אותו וענו אותו שנים רבות.

שני שוחטים נוטלים לבתם מדי שבוע משכרת מכבדת מהאיטליז של סאטמער.

ידוע שהרב מסאטמער שליט"א בשעה שהועברה לידו המלוכה, עין בכל הספרים עד הגיעו לאטליז של סאטמער וראה שני שוחטים הנוטלים לביתם מדי שבוע מהאיטליז צ'קים מכבדים, במשך שנים פרסמו שההכנסות הענקיות תומכות במוסדות הרבי.

ולפני כן הדפיסו את צווי הרבי לקנות דוקא שם, כל זה היה שקר וכזב. כל הכספים נכנסו הישר לכיסים פרטיים. הכריזו והוא צעק, מאי משמע דבש? רצוני בדבש (וזה ידוע לכלל סאטמער) ... זה לא אכפת לי כלל.

מה עשו שתפים של עמלק?

הוֹרִיכוּ שוֹלָל צבור יהודים בנבילות ועופות טרפות, החליפו "פלאמבעס", בנגוד לרצונם של יהודים יראים ושלמים, שחפצים לאכול בשר כשר וסמכו על הרבי מסאטמער שציוה לקנות בשר באטליז שלו.

הספור של העיר קראקא חוזר על עצמו באטליזים של סאטמער, ובחנניות האחרות "משלנו".

כמו שאחד השותפים סובב בשחיטה באורטפוד שם שחטו כ-13000 עופות מדי שבוע (4-4 וחצי שעות שני שוחטים בלבד) וכמוכן העופות באורטפוד עלו כמעט חצי מחיר מהעופות ב"נארט 4".

מה עשו השותפים של עמלק?

הביאו לאטליז של סאטמער את אותם העופות מארטפארד, קרעו את הפלאמבעס מהרב מבאטער, והדביקו תחתם פלאמבעס של התאחדות הרבנים, (כנזכר לעיל, נתנו התאחדות הכשר רק על השחיטה של נארט 4). כך סוכבו שנים רבות, עד שבאחת הפעמים שכחו להוריד את הפלאמבעס, ושלחו להם את העופות עם הפלאמבעס מארטפארד (מפעל כשר בעסט) ומכרים שאלוני, מה משמעות הדבר?

והסברתי, אם תראו עור קרוע בכנף אחד ובכנף השני פלאמבע, סימן הוא שהעוף נשחט במקום אחר והחליפו את הפלאמבע.

וְצוּיִתִּי עֲלֵיהֶם שְׂיִפְרָסְמוּ אֶת הַסְּפוּר הַנּוֹרָא בְּדִיוֹק לְפָרְטִיו, עַד שְׂכָלֵל הַצְּבוּר נוֹדַע מֵהַסְּפוּר הַשָּׁלֵם, כִּי־צַד רְמוּ אוֹתָם שָׁנִים רַבּוֹת.

כְּיָדוּעַ שְׁחָטוּ שׁוֹחֲטִים מְסִימִים בֶּאֱרֵטְפֶּאֲרֵד מ-1200 וְמַעְלָה, כְּפִי שְׁפוּרָסִם אֲזֵ הַמְּכַתֵּב הַיָּדוּעַ מֵהֶרְבֵּי מְסֵאֲטֶמְעֵר שְׁלִיט"א, (מִשָּׁה טִיִּטְלָבוּם זצ"ל), וּבַעַל מְכָשִׁיר נוֹסֶף, שְׂכָכֵר אֵינוֹ בֵּין הַחַיִּים.

מַהֲזוּ הַמְּכַתֵּב הָאֲמִתִּי? (תַּחֲלִיטוּוּ)

נֶאֱלָיִן הַנְּנִי לֹמֵר בְּהַדְּגָשָׁה, ר' צְבִי דוֹד, שְׁבִדוּרְנוּ מְסֻגְלִים הֶרְבְּנִים, בְּפָרְט הֶרְבְּנִים הַמְּכָשִׁירִים שֶׁל סֵאֲטֶמְעֵר, לְפָרְסִם מְכַתְּבִים וּמוֹדְעוֹת לֹא רַק שְׂקָרִים בְּרוּרִים, אֲלָא גַם מְכַתְּבִים הַסּוֹתְרִים אֶחָד אֶת הַשָּׁנִי. לְדַגְמָא הַמְּכַתֵּב הַנִּזְכָּר שְׁשָׁנֵי רַבָּנִים מְכָשִׁירִים הִתְרוּ עַל אַחֲרִיוֹתָם לְשַׁחוּט 900 עוֹפוֹת לְשָׁעָה, וּמִתֵּר לוֹ לְשׁוֹחֵט אֶחָד בְּלִבָּד, לְשַׁחוּט, אִם בִּיכְלֹתוֹ, 1200 עוֹפוֹת, לְשָׁעָה. (אֲדַרְבָּא בְּרוּ אֲצֵל הַשׁוֹחֲטִים...), לְאַחַר מִכֵּן, 12 שָׁנִים מֵאַחַר יוֹתֵר, נִכְתְּבָה מוֹדְעָה עַל יְדֵי "הַתְּאֲחָדוֹת" בְּעֵתוֹן "דְּעֵר אִיד" שְׂיִצָּא קוֹל רִנּוֹן שְׁשׁוֹחֵט אֶחָד שׁוֹחֵט 1000 עַד 1500 עוֹפוֹת בְּשָׁעָה, וְכָל הֶרְבְּנִים חוֹתְמִים שְׂאִין מְצִיאוֹת בְּשׁוּם אַפֵּן בְּעוֹלָם לְשׁוֹחֵט אֶחָד לְשַׁחוּט יוֹתֵר מ-600 עוֹפוֹת בְּשָׁעָה.

עֲתָה, עוֹלָם הַקּוֹרְאִים אֶת הָעֵתוֹן "דְּעֵר אִיד", חוֹשְׁבִים לְעֲצָמָם, אִם 10 רַבָּנִים יִרְאִים, גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל חוֹתְמִים, מַדּוּעַ לֹא לְהֵאֱמִין?

אָה, אֶת הָאֲמִת נִתֵּן לְרְאוֹת עַל יְדֵי הַדּוּוֹחַ שֶׁל הַנְּשִׂא, הַמְּרָאָה בְּאִפְּן מְדִיק כְּמָה שְׁחָטוּ כָּל יוֹם, חֹדֶשׁ, שָׁנָה, שְׁהַדְּפִסְתִּי מִזְמַן בְּעֵתוֹן וּבְרַבִּים, גַּם תּוֹכְלוּ לְשֹׂאוֹל כָּל שׁוֹחֵט שֶׁל א-י, הוּא יִגִּיד לָכֶם אֶת הָאֲמִת, וְכֵן תּוֹכְלוּ לְבָרֵר אֲצֵל 600 הַגּוֹיִים שְׁעוֹבְדִים בְּמִקּוֹמוֹת שְׁחִיטָה גְּדוּלִים, כָּל גּוֹי פְּשׁוּט יִגִּיד אֶת הָאֲמִת. רַק הֶרְבְּנִים, לְמַעַן כֶּסֶף וְכָבוֹד, מְנַהִיגִים אֶת כָּל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל כְּצֵאֵן לְטַבַּח.

(לְגַבִּי הַמְּכַתֵּב מֵהַבֵּית דִּין שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם, עֵינִ בְּסִפְרֵ עֵמֶק הַבְּכָא פָּרֵק ב' וּפָרֵק ג' בְּאֵרִיכוֹת).

מַעֲשֵׂה ב'

מְרַמִּים אֶת הָאֲדָמוּר מְסֵאֲטֶמְר בְּכַבּוּדוֹ וּבַעֲצָמוֹ

הָאֲדָמוּר מְסֵאֲטֶמְר זְצוֹק"ל (יִואֵל טִיִּטְלָבוּם זצ"ל), הַזְּמִין אֲלָיו אֶסְפָּה, וְנִטְלוּ יְדֵיהֶם לְסַעוּדָה, וְנִתְּנוּ לְאֹכֹל עוֹף צְלוּי, בְּסַעוּדָה הַשְּׁתַתְּףָ הַיּוֹעֵץ הָרָאשִׁי שֶׁל הָאֲדָמוּר מְסֵאֲטֶמְר, הֶרְבַּ מְקִיּוּיָאֲשֵׁד שְׁלִיט"א, (זצ"ל) הַמְּתַגּוֹרֵר כִּיּוֹם בְּפֶאֲרַעֶסֶט הַיִּלָּס (בְּגִלַּל הַסְּפוּר שֶׁנִּכְתַּב בְּהַמְּשָׁף).

הָרַב מְקִיּוּיָאֵשֶׁד אֵינוֹ נוֹגֵעַ בְּעוֹפוֹת, יֵשֵׁב לִידוֹ רַב מְזַקְנֵי הַדּוֹר, פּוֹסֵק גְּדוֹל וְשׂוֹאֵלוֹ הִיתְכֵן, אֵינָךְ אוֹכֵל אֶצֶל הָרַבִּי בְּבֵיתוֹ?

עָנָה הָרַב מְקִיּוּיָאֵשֶׁד שֶׁהַעוֹפוֹת הֵם הָרִי שְׁחוּטֵי חוּץ, שְׁאֵנִי בְּעֶצְמִי חֲתַמְתִּי אֶסוּר עַל זֶה, וְאַף הָרַבִּי 201 גְּדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל נוֹסְפִים אֶסְרוּ אוֹתָם, וְאַתֶּם רוֹצִים שְׁאֲטֵעַם מֵהֵם?

הָרַב הָאֲחֵר לֹא יָכַל לְהִתְאַפֵּק, אַחַר שֶׁהוּא גַם לֹא אָכַל, סִפֵּר לְרַבִּי מִסַּטְמֶר בְּשֵׁם אוֹמְרוֹ, שֶׁהַעוֹפוֹת שֶׁנִּתְּנוּ הֵם שְׁחוּטֵי חוּץ.

הָרַבִּי מִסַּטְמֶר שָׁלַח לְקַרְא לְאַחַד הַמְּנַהֲלִים, שְׁאֵינוֹ בֵּין הַחַיִּים כִּיּוֹם, וְשׂוֹאֵלוֹ הִיתְכֵן?

הַמְּנַהֵל הַעֲמִיד פָּנִים כָּאֵלוֹ אֵינוֹ יוֹדֵעַ מְאוּמָה, וְשָׁאַל אֶת הָרַבִּי מִנֵּין לְרַבִּי שֶׁהַעוֹפוֹת הֵיוּ עוֹפוֹת אֵלוֹ, עָנָה הָרַבִּי שֶׁרַב פְּלוֹנִי זֶה אָמַר לִי בְּשֵׁם הָרַב מְקִיּוּיָאֵשֶׁד.

מִיָּד הִתְקַשֵּׁר הַמְּנַהֵל לְרַב מְקִיּוּיָאֵשֶׁד וְאָמַר לוֹ הִיתְכֵן אַתָּה סִפַּרְתָּ לְרַבִּי? עָנָה הָרַב מְקִיּוּיָאֵשֶׁד הִיתְכֵן שֶׁהִכְנַסְתָּ בְּבֵית הָרַבִּי שְׁחוּטֵי חוּץ, עָנָה הַמְּנַהֵל שְׂאֵת זֶה קָבְלוּ בַּחֲנָם מְרֵאֵשֵׁי הַקְּצָבִים (שֶׁתָּפֵן שֶׁל עֲמֶלֶק).

מעשה ג'

אֵיךְ קָבְלוּ כָּל כֶּף הַרְבֵּה מְעַרְיָצִים לַחֲנוּת הַבֶּשֶׂר

וּוִינִישְׁטָאָק נִכְנַס לְבוֹרְסָה, כָּל הַשׁוֹחֲטִים וְהַעוֹבְדִים הַכְּנִיסוּ הַרְבֵּה כֶּסֶף לְתוֹךְ הָעֵסֶק וְהַשׁוֹחֲטִים עָבְדוּ בְּכָל כַּחוֹתֵיהֶם לְעוֹר בְּכַנִּית הָעֵסֶק.

אַחַד הַשׁוֹחֲטִים אָמַר עַל עֶצְמוֹ שֶׁהוּא הַכְּנִיס חֲצִי מֵהַכֶּסֶף בְּשַׁעַת יִסוּד הַשְּׁחִיטָה וְגַם הַסְּבִיר בְּדִיוֹק אֵיךְ הוּא הַקִּים אֶת כָּל הָעֵסֶק וְזֶה מְאֹד דוּמָה לְסַפּוֹר שֶׁהִתְרַחַשׁ בְּקִרְאָקָא.

בְּעֵת שֶׁנִּסְעָתִי עִם הַשׁוֹחֲטִים לְשַׁחוּט שְׁמַעְתִּי שְׁוִינִישְׁטָאָק נִכְנַס לְבוֹרְסָה, אֲנִי בְּכֹלֵל לֹא הִבְנַתִּי אֲזִי מֵהוּ מִשְׁמַעוֹת הַדְּבָר הַסְּבִירוֹ לִי בְּדִיוֹק אֵיךְ הַדְּבָר עוֹבֵד וּמֵה מְחִירוֹ שֶׁל מְנִיָּה אַחַד וְהַשׁוֹחֲטִים הִתְגָּאוּ עָלַי כַּמָּה מְנִיּוֹת כָּל אַחַד מֵהֶם קָנָה וְכֵן הַסְּבִירוֹ לִי שֶׁזֶה דְּבָר נְחוּץ כָּל מְנִיָּה שְׁקוֹנִים, שֶׁכֵּן כֶּף הָעֵסֶק יִגְדֵל וְיִתְפַּתַּח יוֹתֵר, וְכֵן הִתְחִיל מְרוּץ שְׁכָל אַחַד יִקְנֶה מְנִיָּה, הַרְבֵּה יְהוּדִים קָנוּ אֲזִי מֵהַבוֹרְסָה וְכֵן קָבַל עֵסֶק הַבֶּשֶׂר כַּח בַּל יִשְׁעַר עַל יְדֵי כַּמָּה מְאוֹת מִשְׁפָּחוֹת שֶׁקָּנוּ מֵהַסְּטָאָק, חוּץ מִמֵּה שְׁכָל אַחַד מֵהַעוֹבְדִים הָיָה מְכַרְח לְקַנּוֹת בְּסִכּוּם מְסִים כְּשֶׁהִכְרִיחוּ אוֹתִי לְקַנּוֹת אֲמַרְתִּי שְׁאֵנִי

לומד בכולל ואני שוחט רק יום אחד בשבוע שזה כל פרנסתי ואין לי אף פרוטה מיתרת.

מעשה ד'

הרב באבד תפס שוויינשטאק שלח לקעטרינג שלו כבדים של טרפות. מעשה שהיה כך היה.

הרב באבד נתן הכשר על קעטרינג במנהטן, פעם אחת כשבא להשגיח על המקום ראה איך שהביאו כבדים שבדרך כלל היה כתוב על זה שם העסק של ווינשטאק ועכשו היה כתוב על זה שם של מפעל ידוע ששייך לנכרי, הרב באבד שואל את הנכרי מנין הבאת את הכבדים הללו ענה הנכרי שהוא הביא את זה ממפעל מסים, הרב באבד חקר את הדבר ומצא שזה מפעל נכרי רגיל, נבלות כפשוטו, רחמנא ליצילן.

הרב באבד התקשר להרב ווינשטאק שישלח לו כבדים אחרים תחת אלו שאינם עם הכשר כלל, לא היה לו אז אחרים, הרב באבד הלך אל האדמו"ר מסאטמר וספר לו את כל הספור.

הרבי שלח מיד לקרא להרב עזריאל גליק ומספר לו את כל מה ששמע מהרב באבד, עונה הרב עזריאל גליק מה הרבי לא יודע?

הרבי הסתקרון מאד מה הוא לא יודע וכך הוא מתח את הרבי עד שספר שהרב באבד עושה עכשו מפעל לכבדים, לכן הוא רוצה לפרסם שהכבדים שלנו הם טרפה וכך העסק שלו ילך טוב יותר, הרבי מתרגז, מה הרב באבד רוצה להערים עלי, זה ממש לא להאמין, ענה הרב גליק, מה לא עושים בשביל "ביזנעס".

אחרי המעשה הזה, כל רב מהתאחדות הרבנים שגננס להאדמו"ר, ספר לו האדמו"ר איך הרב באבד רצה להערים עליו ולא הצליח לו, הרבנים שהיו בקשרי ידידות עם הרב באבד, ספרו לו את הספור והרב באבד ספר להם את הספור, עד שהתפרסם הספור להרבה רבנים זקנים.

מעשה ה'

האדמו"ר מסאטמר קורא לאסיפה 70 גדולים לאסור את פסקיו של הגאון ר' משה פיינשטיין כשהוא יצא עם התריו הגדולים נגד כמה פוסקים.

בגלל הכבדים וחלב ישראל, נצל ר' משה.

האדמו"ר מסאטמר קורא לאסיפה לצאת עם אסור (כמו חרם) נגד ר' משה פיינשטיין, בגלל התריו הידועים, ההנהלה של התאחדות

הַרְבָּנִים הִיָּה לָהֶם כַּח לִכְתֹּב מוֹדְעוֹת מְזִיפּוֹת לְהַעֲרִים עַל הַצָּבוּר וּלְהַתִּיר לְשַׁחוֹט 1000 עוֹפוֹת בְּשָׁעָה וּלְהַתִּיר גַּם כֵּן חֵלֶב וְדָם (וּכְמוֹ שְׂאוּמְרִים עַל אֶחָד הַרְבָּנִים מִהַעֲדָה הַחֲרָדִית שֶׁהִיָּה נִכְנָס לְבֵית הַמְּדֻרָשׁ שֶׁל סַאטְמֶר בִּירוּשָׁלַיִם וְהִיָּה נֹגֵשׁ לְלוּחַ הַמוֹדְעוֹת וְאוֹמֵר אֲנִי רוֹצֵה לְרֹאוֹת עַל מֵה חֲתַמְתִּי הַיּוֹם) שְׁבַעַת הָאֲסִיפָה הַיְדוּעָה שֶׁל 3 שָׁעוֹת, עַל יְדֵי הַהַקְלָטוֹת הַתְּגָלָה קְלוֹנָם בְּרַבִּים אִיךָ שֶׁהוֹלִיכּוּ שׁוֹלֵל אֶת הָאֲדָמוֹר מְסַאטְמֶר יַחַד עִם כָּל הַיְהוּדִים וְהָאֲכִילוּ אוֹתָם בְּשׂוֹר בַּהֲמָה עִם הַרְבֵּה סִירְכוֹת וּמְכָרוּ אֶת זֶה בְּתוֹר "גְּלֹאט כָּשֶׁר" כָּל הַשָּׁנִים, וּכְמוֹ שְׂאוֹמֵר הָרַב מְסַאטְמֶר שְׁלִיטֵ"א בְּעֶצְמוֹ לְרַבָּנִים, שְׂמוֹכְרִים לְכָל הָעִיר בְּשׂוֹר עִם סִירְכוֹת וּמְרַמִּים אוֹתָם שְׁזֵה גְלֹאט כָּשֶׁר, כִּי בְלַתִּי אֶפְשָׁרִי שֶׁיְהִיָּה לָהֶם כָּל כֶּף הַרְבֵּה בְּשׂוֹר גְּלֹאט, וְאוֹתוֹ דְּבַר הוּא גַם עִם הַחֵלֶב שֶׁהֵם בְּעֶצְמָם הוֹדּוּ בְּרַבִּים לְפָנָי שֶׁשִׁים רַבָּנִים שִׁישׁ אֲסוּר חֵלֶב וּמְרַמִּים אֶת הַצָּבוּר, וְכֶף עָשׂוּ חֶרֶם עַל הַצְּדִיק וְקָדוֹשׁ ר' אֶהְרֵן קַאצִּינְלִבּוּיגֵן שְׁלִיטֵ"א שָׁמוּ שָׁמַיִם, מִמָּשׁ כְּמוֹ בַעַת שְׁבַתִּי צְבִי ימ"ש כְּמוֹ שְׁשַׁבְתִּי צְבִי הִיָּה מְרַמָּה אֶת כָּל הַגְּדוֹלִים בְּשָׁעָתוֹ, כְּמוֹ כֵּן רַמּוֹ הַתְּאֲחָדוֹת הַרְבָּנִים וְכָל כַּת דִּילִיָּה אֶת הָאֲדָמוֹר וְאֶת כָּלֵל יִשְׂרָאֵל.

הַרְבֵּי אֲחִזּוּ בְּאֲמֻצָּע דְּרָשָׁה חֲרִיפָה נֶגֶד הַגְּאוֹן ר' מֹשֶׁה פִּינְשֵׁטִיין זצ"ל וּבְאֲמֻצָּע הַדְּרָשָׁה נִכְנָס הָרַב בֵּיק וְדַפֵּק עַל הַשְּׁלַחֵן וְאוֹמֵר, אֲנִי רוֹצֵה לְשֹׂאוֹל שְׁלוֹשׁ שְׁאוֹלוֹת:

(1) הָאֵם אֲסוּר הַכָּבֵד אֵינוֹ כָּל כֶּף חָמוּר, הָרִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִתְּגַעְעִים וּמִתְּפַטְטִים בְּאֲסוּרֵי טְרֵפוֹת מִמָּשׁ, הָאֵם זֶה אֵינוֹ נֶגֶד טְהוּרָת וּקְדוּשַׁת יִשְׂרָאֵל, הָרִי הַרְמַב"ם אוֹמֵר שְׁשַׁבְעִים אֶלְף יְהוּדִים יֵצְאוּ לְתַרְבוֹת רְעָה בְּגִין אֲסוּר נְבִלוֹת וּטְרֵפוֹת?

(2) הַחֵלֶב שֶׁבַּהֲשָׁגָחָה יֵשׁ לָהֶם שֶׁשָּׂה כְּפָרִים שְׁכָל אֶחָד רְחוּק מִחֲבָרוֹ כְּמָה שָׁעוֹת וּבְכָל הַכְּפָרִים חוֹלְבִים אֶת הַפְּרוֹת בְּאוֹתָם שָׁעוֹת וְאִיךָ יִתְכַּן שְׂמִשְׁגִּיחַ אֶחָד יוּכַל לְהַשְׁגִּיחַ עַל הַכָּל, הָאֵם לְזֹאת חֵלֶב יִשְׂרָאֵל יִקְרָא ! ?
וְכֵן שְׂאוֹל עוֹד שְׂאוֹלָה, וּמִיֵּד הֵלֵךְ לְדַרְכּוֹ וְכֶף לֹא יֵצֵא הָאֲסוּר נֶגֶד ר' מֹשֶׁה פִּינְשֵׁטִיין וְהוּא נִצָּל בְּזִכְרוֹתוֹ שֶׁל הָרַב בֵּיק.

בְּעֶבֶר שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת שְׁלַח הָאֲדָמוֹר מְסַאטְמֶר לְקַרְא לְהָרַב בֵּיק וְאוֹמֵר לוֹ כְּדִלְהֵלֵן:

(1) תִּדַע לָךְ שֶׁקָּנְסוּ אֶת ווִינְשְׁטַאק שִׁיתֵן לִישִׁיבָה קָנָס שֶׁל 5000 דוֹלָר כְּדֵי שְׂמַכְאָן וְלִהְלֵן יְהִיָּה הַשְּׁגָחָה חָמוּרָה (אֲגַב אָמַר ר' לִיפָא פְּרִידְמָן שֶׁהוּא אֶף פַּעַם לֹא שָׁלַם אֶת הַכֶּסֶף לִישִׁיבָה וְהָאֲכִיל כְּדַרְכּוֹ נְבִלוֹת וּטְרֵפוֹת).

(2) עוֹד אָמַר לוֹ שֶׁהוֹסִיפוּ בַּהֲשָׁחָה שֶׁל הַחֵלֶב עוֹד שְׁנֵי מִשְׁגִּיחִים.

מַעֲשֵׂה ו'

חמיו של הרב מקוויאשד מוויליאמסבורג, הרב שפירא זצ"ל, מעורר את האדמו"ר מסאטמר אודות הנבלות והטרפות, והאדמו"ר מסאטמר, משלחו בקולות וברקים.

מַעֲשֵׂה שְׁהִיָּה כֶּף הָיָה.

אֲצִלֵּי הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד הַתְּפִלָּל הָרֹאשׁ הַקֹּהֵל שֶׁל סֵאטְמֶר, ר' יואל קלין ע"ה, הָיָה לוֹ אֶטְלִיז שֶׁל בָּשָׂר, וְהָיָה קוֹנֵה אֶת הַבָּשָׂר שֶׁמָּכַר אֲצִל וּוִינְשֶׁטְאק הַנִּל, וְהָיָה הַיּוֹם וְר' יואל בא אל הרב מקוויאשד ומספר לו שְׁוִינְשֶׁטְאק שָׁלַח לוֹ בָּשָׂר טָרֵף לְלֹא שׁוּם פְּלֶאמְבֶּע וְהוּא הַתְּקַשֶּׁר אֶל וּוִינְשֶׁטְאק כִּמְהָ פְּעָמִים שִׁיחֲלִיף לוֹ, כֶּף הָיָה כִּמְהָ פְּעָמִים.

הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד קָרָא לְחַתְּנֵוֹ וְסִיפֵר לוֹ אֶת הַסִּיפּוֹר הַנִּל, וּבִיקֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁיָבֹא אִתּוֹ אֶל הָאֲדָמוֹ"ר מְסֵאטְמֶעֶר, הַחֲתָן עוֹנֵה לְחַתְּנֵוֹ, הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד, סְבוּרְנִי שְׁלֹא יֵלֵךְ כְּבוֹדוֹ אֶל הָאֲדָמוֹ"ר, כִּי כְבוֹדוֹ יִתְחַרֵּט אַחֵר כֶּף מְאֹד עַל זֶה (מִמֶּה שִׁיעֲשׂוּ לוֹ שֵׁם) אָמַר לוֹ הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד מֵהָ, הָאֵם אֵינָךְ יוֹדֵעַ שֶׁהָאֲדָמוֹר מְסֵאטְמֶר הֵנוּ צָדִיק הַדּוֹר אֵיךְ אִתָּהּ בְּכָל־לַמַּעַז לְחַשֵּׁב אַחֲרָתָּ?

לְמַעֲשֵׂה הַלֵּךְ הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד לְבִדּוֹ אֶל הָאֲדָמוֹר וּנְכַנֵּס אֶל הָאֲדָמוֹר וְסִפֵּר לוֹ אֶת כָּל הַסִּפּוֹר קִפְצֵי הָאֲדָמוֹר מִתּוֹךְ כַּעַס גְּדוֹל וְאוֹמֵר לוֹ אִתָּהּ מַעַז לְדַבֵּר עַל הַשְּׁחִיטָה הַמְּהֻדָּרֶת שֶׁלָּנוּ, בְּאִירוּפָּה לֹא הִיְתָה שְׁחִיטָה מְהֻדָּרֶת כִּמוֹ שִׁישׁ לָנוּ (כַּמּוּבָן שָׁכָךְ סִפְרוּ לְאֲדָמוֹר יְדִידָיו הַשּׁוֹחֲטִים וְהַשְּׁתֵּפִים, הַרְבֵּנִים וְהַמְּקַרְבִּים, וְהָאֲדָמוֹר הָאֵמִין לָהֶם לְדַאֲבוּנָו).

עוֹנֵה הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד לְאֲדָמוֹר רַבִּי לְמָה הֵנֶכֶם צוֹעֲקִים הִנֵּה כָּאֵן הִגִּיעַ אִתִּי הָרֹאשׁ הַקֹּהֵל שְׁלָכֶם הַקֶּצֶב שֶׁהוּא בָּא אֵלַי וְצִעַק "גְּעוּוֹאֵלֶד" כְּבוֹד הָרַבִּי יִשְׂאֵל אוֹתוֹ בְּעֶצְמוֹ וַיִּנְכַח, לְמָה הֵנֶכֶם צוֹעֲקִים?

הָרַבִּי מִתְחִיל לְצִעַק זֶה לֹא יִכּוֹל לִהְיוֹת!

עוֹנֵה הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד שֶׁהָרַבִּי יָדַע שִׁישְׁנָם הָרַבָּה צָדִיקִים מִהַדּוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים שְׁאֲנִשִּׁי בֵּיתָם הוֹלִיכּוּ אוֹתָם שׁוֹלֵל וְכֵן הָרַבִּי מֵאֵמֵן לְאֲנִשִּׁי בֵּיתוֹ אֵף שְׁמֵרְמִים אוֹתוֹ.

הָרַבִּי דָּחַף אוֹתוֹ מִבֵּיתוֹ "הַחוּצָה! הַחוּצָה!" וְכֶף הַלֵּךְ הָרַב מְקוּוִיאֶשֶׁד לְבֵיתוֹ בְּלֵב נִשְׁבָּר.

כִּשְׁהִגִּיעַ לְבֵיתוֹ שָׁאֵל אוֹתוֹ חֲתָנוֹ אֵיךְ קָבַל אוֹתוֹ הָאֲדָמוֹר, סִפֵּר לוֹ חֲמִיו אֶת כָּל מֵה שֶׁהָיָה. וַיֹּאמֶר לוֹ חֲתָנוֹ, אֲנִי אֲמַרְתִּי לָכֶם מִקֶּדֶם שְׁעַם

הַרְבִּי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר עַל הַכֹּל חוּץ מֵעַל הַבֶּשֶׂר, אֲנִי מוֹדָה שֶׁהוּא גָאוֹן וְצָדִיק הַדּוֹר אָבֵל מְקַרְבָּיו אוֹמְרִים לוֹ כָּל הַשְּׂקָרִים אוֹדוֹת הַבֶּשֶׂר.

מעשה ז'

מעשה נורא עם ר' א' פעלבערבוים זצ"ל (שהיה מוכר סודה מבוית לבית), כְּשֶׁעָבַד בַּחֲנוּת הַבֶּשֶׂר הָרָאשׁוֹן שֶׁל ווִינְשְׁטָאק בְּשָׂדְרָה הִ' 127 בּוּוִילֵיאַמְסְבוֹרָג

ר' א' פעלבערבוים זצ"ל היה עובד אצל הקפה בחנות הבשר של ווִינְשְׁטָאק. הַמְשָׁגִיחַ שֶׁם הָיָה גִיסוֹ, שׁוֹחֵט מִמְחָה, הָרַב אֲבָרְהָם לױ שְׁלִיט״א. פֶּעַם אַחַת בִּקֵּשׁ לְקוֹחַ אֶחָד סוּג מְסִים שֶׁל בֶּשֶׂר, נִכְנַס ר' א' פֶּעַלְבֶּעֲרָבוִים לְמִקְרָר לְרְאוֹת אִם יֵשׁ אֶת סוּג הַבֶּשֶׂר הַזֶּה, פְּתֹאֵם הוּא רוֹאֵה שֶׁם שְׁתָּלוּי שֶׁם רָאָה עִם הַרְבֵּה סִירְכוּת וְכִיּוֹן שֶׁהוּא יָדַע אֶת כָּל הַלְכוּת הַשְּׁחִיטָה עַל בּוֹרְיָה עַל כָּל פְּרֻטְיָה עוֹד מְבִיתוֹ שֶׁל אָבִיו, הִבִּין מִיָּד שֶׁזֶה רָאָה טְרֵפָה, כִּי כְּשֶׁרָה הָיוּ לְפָחוֹת מְסִירִים אֶת הַסִּירְכוּת שֶׁלֹּא יֵרְאוּ אֶת זֶה, וּמִתּוֹךְ רוֹב פְּחָד (שֶׁהוּא מוֹכֵר טְרֵפּוֹת עַל אַחֲרִיּוֹת), נָפַל וְהִתְעַלְף.

בִּינְתוּם עוֹמְדִים שׁוֹרָה שְׁלֵמָה שֶׁל אֲנָשִׁים שְׂרוּצִים לְשֵׁלֵם כֶּסֶף וְאִין מִי שִׁיקַח אֶת הַכֶּסֶף.

הַמְשָׁגִיחַ ר' אֲבָרְהָם לױ הֵלֵךְ לְחַפֵּשׂ אֶת גִּיסוֹ, עַד שֶׁמְצָאָהוּ בַּמִּקְרָר מְעַלְף. הוּא עוֹרֵר אוֹתוֹ מֵעֲלָפוֹנוֹ וְשָׁאֵלוֹ: "מָה קָרָה שֶׁהִתְעַלְפָּתָּ? אֹמֵר לוֹ הִסְתַּכַּל עַל הָרְאָה הַזֹּאת שְׁתָּלוּי עִם הַרְבֵּה סִירְכוּת, וְאֹמֵר לוֹ רוֹאֵה הַנֶּךָ זֶה הָרִי מִמֶּשׁ טְרֵפָה וְעַל אַחֲרִיּוֹתֵינוּ אוֹכְלִים נְבִלוֹת וְטְרֵפּוֹת, זֶה וְדָאֵי לֹא עֵבֵר יָד שֶׁל שׁוֹחֵט, שְׂאֵם כֵּן הָרִי וְדָאֵי הִיָּה מְבַחֵין בּוֹ. אֲנִי רוֹצֵה שֶׁתְּבוֹא אֵתִי עִכְשָׁו אֶל הָאֲדָמוֹר מְסִאֲטָמֵר לְהִרְאוֹת לוֹ אֶת הָרְאָה וְהַרְבִּי כְּבָר יָדַע מָה לַעֲשׂוֹת.

הֵם הִלְכוּ לְאֲדָמוֹר מְסִאֲטָמֵר וְהִשְׁאִירוּ שֶׁם אֶת הָרְאָה, הַרְבִּי שְׁלַח לְקֹרָא אֶת הָרַב הַמְכָּשִׁיר וְהִרְאָה לוֹ אֶת זֶה, עָנָה לוֹ הָרַב הַמְכָּשִׁיר, מִן הַסֵּתֶם זֶה הִתְחַלַּף עִם הַשְּׁחִיטָה שֶׁל "צָלָם", עָנָה לוֹ הַרְבִּי אִם אֲנִי לְפָחוֹת הֵייתִי יוֹדַע שֶׁזֶה בְּכֹלל שְׁחוֹט הִיָּה טוֹב, אָבֵל אֲנִי מְפָחַד שֶׁזֶה בְּכֹלל לֹא שְׁחוֹט וְזֶה נְבִלָה מִמֶּשׁ שֶׁנִּכְנַס לְחֲנוּת.

הַרְגִיעַ בְּעַל הַמְכָּשִׁיר אֶת הָאֲדָמוֹר שֶׁאִין לוֹ מִמָּה לְפָחַד שֶׁהַבֶּשֶׂר בְּסִדֵּר וְאוֹכְלִים בֶּשֶׂר בַּהֲשֻׁגָחָה הַמְהֻדָּרֶת שֶׁל סִאֲטָמֵר וְזֶה הַבֶּשֶׂר הַיּוֹתֵר כְּשֶׁר שִׁיכוֹל לְהִיּוֹת. (וְהַשְּׂקָר הַזֶּה שְׂאֵמֵר זֶה חוּץ מִהַדְּבָר הַמְּאֹס שֶׁעָשָׂה שְׁלַכְךָ עַל הָרַב מְצָלֵם כְּדִי לְתַרֵץ אֶת עוֹנוֹתָיו שְׁלוֹ עֲצָמוֹ).

מעשה ח'

הרב מלאנדסבערג קם באמצע אסיפה של יותר משלשים רבנים בהתאחדות הרבנים, וזועק אודות השחיטה שקורא לעצמו השחיטה של סאטמר

הרב מלאנדסבערג שליט"א היה ישיבה קטנה של חמש עשרה בחורים, והיה לומד אתם יורה דעה הלכות טרפה, וכיין שהיה קשה להבינו, סדר שיאשרו לו ללכת עם התלמידים לראות את השחיטה, ואכן הלך עם תלמידיו לראות את השחיטה (שקורא לעצמו סאטמר הגם שלא היה על זה אף פעם את שם האדמו"ר מסאטמר).

הרב מלאנדסבערג היה רב עוד באירופה וידע היטב מה זה שחיטת גסות, מה צריך לראות ואיך צריך לבדוק ראה וכדו', הוא נכנס אל המשחטה ופגש שם שחיטה ששוחטים שם ששים בהמות בשעה, בודק פנים אחד, בודק חוץ אחד, ואחד ששם פלאמבעס, ומיד ראה שהשוחט אינו יכול לבדוק חלף כל כך מהר ואין לו כלל ישוב וכל שכן שאין לו דעת.

בדיקת פנים בלתי אפשרי לעשותו כל כך מהר בפרט שעומד שם נכרי עם מסור חשמלי לחתוך את הבהמה ומזרז את השוחט והשוחט עומד ומפחד שהנכרי לא יכנס עם המסור בראשו היכן הישוב הדעת שדרוש לבדיקת פנים כל כך גדול כשנשארו לו בקשי רבע דקה על כל הבדיקה?

בודק החוץ אינו יודע כלל איזה בהמה הוא בודק הוא מסתכל על הלוח וחושב שהוא בודק בהמה מספר 189 שעליו כתוב סימנים כגון מפ אוע עש ובאמת הוא בודק ראה שהמספר האמתי הוא 187 ועל הראה כתובים סימנים אחרים כמו אש מכ אמ ומובן שכשאין לו הראה הנכונה בידו, לא ימצא את מה שהוא מחפש וכך חושב הבודק חוץ שהבודק פנים כתב סתם משהו באויר ורק הסתבר לו שמצא משהו, אבל זה סתם חלומות וכך הוא מתיר הכל ויצא העגל הזה.

גם הממנה על שימת הפלאמבעס לא יכול לעשות כל כך הרבה דברים והוא יכול לערבב לשים פלאמבע על בהמה טרפה ועל הבהמה הכשרה לא שם פלאמבע כלל.

בעת אסיפת התאחדות הרבנים, לא הרבה זמן אחרי הספור, והאדמו"ר מסאטמר גם כן היה שם, כל רב עורר אודות חזוק הדת, כרגיל, לפתע קם הרב מלאנדסבערג ומספר בקול רם בזה הלשון:

כִּיּוֹן שֶׁלפְּנֵי זְמַן קָצֵר פִּתְחֹתִי יְשִׁיבָה וְאֲנִי לוֹמֵד עִם תַּלְמִדֵי מִסְכַּת חוּלִין
עִם יוֹרֵה דַעָה, הִלְכֹתִי יַחַד עִם בַּחוּרֵי הַחֲמֵד אֶל הַשְּׁחִיטָה, וְנִהְיָה לִי
שְׁחוֹר בְּעֵינַיִם וְרֵאִיתִי כְּדִלְהֵלֶן:

שְׂוֹחֲטִים שְׂשִׁים בַּהֲמוֹת בְּשַׁעַת הַשְּׂוֹחֲטִים כָּלֵל אֵינָם יוֹדְעִים מַה הֵם
עוֹשִׂים אִיךָ יְכוּלִים לְבַדּוֹק רְאֵה כֵּךְ מַהֵר? הֵם אֵינָם יוֹדְעִים
אֵיזָה רְאֵה הֵם בּוֹדְקִים וּבִלְתִּי אֶפְשָׁרִי לְהַחֲזִיק רֹאשׁ שֶׁהַכֵּל יִדְפַק כְּמוֹ
שְׁצָרִיךְ חֲלָקִים כְּשָׂרִים מִתְעַרְבָּבִים עִם חֲלָקִים לֹא כְּשָׂרִים וְאֵין שׁוֹם סֹדֵר
מִה וּמִי, הָאֵם זֶה נִקְרָא כְּשָׂר, הָאֵם זֶה שְׁחִיטָה שִׁיְהוּדִים יִרְאִים וְשִׁלְמִים
אוֹכְלִים מִמֶּנּוּ? שֶׁהַרְבֵּנִים יֵצְאוּ אֶל הַשְּׁחִיטָה וְיִרְאוּ מַה קוֹרֵה שֵׁם אֲדַרְבָּה
שִׁירָאוּ בְּשָׂר כְּזֶה נוֹתְנִים לְאָכוֹל לִיהוּדִים? צָרִיךְ מִיֵּד לְהַעֲמִיד חִבּוּרֵת רַבָּנִים
שִׁיבְדְּקוּ וְיִתְקַנּוּ מַה שְׁצָרִיךְ תִּקְוִן (יֹתֵר לֹא נִתְּנוּ לוֹ לְדַבֵּר)

הָאֲדָמוֹ"ר מְסַטְמֵר הַחֲוִיר בְּשִׁמְעוֹ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְתַפְסֵ לְעַצְמוֹ בְּזַקְנוֹ
וְאֵז קָם הָרַב מִבִּאטְעֵר וְהִחֵל לְזַעַק הָאֵם אַתֶּם יוֹדְעִים מַה קוֹרֵה
אֶצֶּל הַשְּׁחִיטָה אַתֶּם יוֹדְעִים אַתֶּם מְבִינִים? מִתִּי נִהְיִתֶם מִמַּחִים בְּשְׁחִיטָה
יֵשׁ לָנוּ אֵת הַשְּׁחִיטָה הַמְּהַדְרֵת בְּיוֹתֵר בְּעוֹלָם, בְּאִירוּפָּה לֹא הִיְתָה אַף פְּעַם
שְׁחִיטָה יְפָה כְּזֶה שִׁישׁ לָנוּ, בּוֹדָאֵי בְּאִירוּפָּה לֹא רָאוּ מְכוֹנוֹת חֲשַׁמְלִיּוֹת
יְפוֹת שֶׁהוֹלְכוֹת בְּשׁוֹרָה, זֶה עוֹד חֲדוּשׁ שְׂאֵתֶם לֹא אוֹמְרִים, שְׂוֹחֲטִים אֶלְף
בַּהֲמוֹת בְּשַׁעָה אִיךָ יְכוּלִים לְשַׁחוּט יוֹתֵר מִחֲמַשׁ עֶשְׂרֵה בַּהֲמוֹת לְשַׁעָה הָרִי
הַשׁוֹרָה יִקְרַע מִמֶּתִי אַתֶּם מְבִינִים לְבַדּוֹק מִשְׁחָטָה אַתֶּם כָּלֵל לֹא יוֹדְעִים מַה
קוֹרֵה וְכֵךְ חֲרַף אוֹתוֹ כְּמָה דְקוֹת.

הַמְּנַהֵל שִׁבְתִּי מְרִדְכֵי דְפַק עַל הַשְּׁלַחֵן וְקָרָא: "עַכְשָׁו לֹא הִתְאַסְפּוּ בְּגִלְל
הַשְּׁחִיטָה יַעֲשׂוּ אֶסִּיפָה נִפְרֶדֶת עַל כְּשָׂרוֹת" הָאֲדָמוֹ"ר מְסַטְמֵר
אָמַר שְׁבַעַד כְּמָה יָמִים יַעֲשׂוּ אֶסִּיפָה שְׂאֵז נְדוּן עַל הָעֲגִינֵן וְנִהְיָה שְׁקֵט.
הָרַב הִזְקֵן מִקִּיּוּיֵאשֵׁד וְחִתְּנוּ וְעוֹד כְּמָה רַבָּנִים יֵצְאוּ אֵז מִהָאֶסִּיפָה (לְהִרְאוֹת
שֶׁהֵם לֹא מְרוֹצִים) הָאֶסִּיפָה הַשְּׁנִיָּה לֹא בָּאָה לְכָלֵל קִיּוּם.

מִעֲשֵׂה ט'

הִרָה"צ ר' יִצְחָק אֵיזִיק אֵיכְנֶשְׁטֵיין עִם הַסְּפָמֵתוֹ שֶׁל הָאֲדָמוֹ"ר מְסַטְמֵר
עוֹסֵק בַּהֲקָמַת מִשְׁחָטָה חֲדָשָׁה לְגַסוֹת, גְּלֹאט כְּשָׂר הַכֵּל מוֹכֵן, הוּא נוֹסַע
לְמִיֵאמֵי לְקַחַת בְּרָכָה וְהָאֲדָמוֹ"ר אוֹמֵר לְעַצֵּר הַכֵּל.

מִעֲשֵׂה שֶׁהָיָה כֵךְ הָיָה.

כִּיּוֹן שֶׁהָרַב מִקִּיּוּיֵאשֵׁד הָיָה יָד יְמִינוֹ וְיוֹעֲצוֹ הָרֹאשִׁי שֶׁל הָאֲדָמוֹ"ר
מְסַטְמֵר וְהָרַבִּי לֹא עָשָׂה שׁוֹם דְּבָר בְּלִי עֲצָתוֹ. הָרַב מִקִּיּוּיֵאשֵׁד רְאֵה

מה שקורה עם כשרות הבשר שמוכרים בשר טרף על שם סאטמר והגם שאומרים שווינשטאק נותן לישיבה חמשת אלפים דולר בשנה אבל כמו שר' ליפא פרידמן, עליו השלום, המנהל הראשי של קהלת סאטמר, אומר שגם זה אינו נותן (חוץ מהדברים שזכרו לעיל שאותם כן נתן) והשחיטה אינו שנה כלום החליט הרב מקוויאשד מה לנו ולצרה הזאת אין כשרות ואין כסף נכנס אל האדמו"ר והציע לו תכנית כדלהלן:

הרבי הרי יודע היטב שמרנגנים אחר השחיטה, שוחטים הרבה, השם עולה על סאטמער, אך כבוד לא מעניקים, ואף כספם לא, כמו שר' ליפא פרידמן אומר, אם כך בשביל מה עלינו לפרנס את ווינשטאק אם לנו אין זה תורם מאום?

ביבולתנו להקים משחטה מהדרת וטובה ביותר בעולם, עם כל ההדורים השייכים, וכל ההכנסות יכנסו הישר לקפת הישיבה והישיבה תרויח עשרות אלפי דולרים בשנה, והרבי לא יצטרך כה לטרח לכסות את הוצאות האטליז.

הרעיון נשא חן בעיני הרבי, ונתן עליו את הסכמתו המלאה.

הרב מקוויאשד היה פעיל מאד, ותוך כמה חודשים השיג שוחטים, משגיחים, אטליז, משחטה, פלומבעס, הכל בכל מכל, המצריך להקים את הפרוייקט הענק.

בשתמוז כל ההכנות, נסע הרב מקוויאשד למיאמי לרבי מסאטמר, למסר את כל הפרטים, ומהלך העבודה, ואת שהצליח להשיג.

הוא מגיע למיאמי, ופוגש שם את עזריאל גליק, ווינשטאק והרבנית, הם הקדימו אצל הרבי לפני הרב מקוויאשד להבאיש ריחו ולהצית את הרבנית, הם החלו להרים עליו קולות ובקרים, שהרב מקוויאשד בדעתו להחריב ולהרוס כל שחיטתם, ווינשטאק תורם לנו כל כך הרבה כספים, בשר ועופות לכל צרכי צדקה, וכיצד אפשר להרשות להרס את הכל, מנין נשיג כספים כה רבים, מי יתמך בפרוייקטים הגדולים של הבשר, שעלותם אלפים, בשום פנים ואפן אסור להרשות.

השתרר "חשך" ממש.

הרבי מסאטמר אמר מיד להרב מקוויאשד שאין מנוס, ומכרחים להטמין את התכנית השלמה, הרב מקוויאשד סרב וטען, מוכן שווינשטאק לא ישתק, הוא יודע כמה הוא מרויח, הוא קונה את הרבנית בבשר ונתינות עופות לפרוייקטי הצדקה ובשמינו הוא גורף מליונים, אך

כְּשִׁיחָהּ לָנוּ מִשְׁחָהּ מְשַׁלְּנוּ, לֹא נִזְדַּקַּק לְטוֹבָתָם, וְתִהְיֶה לָנוּ שְׁחִטָּה,
לְשֵׁם וּלְתַפְאֲרָתָהּ.

מֵאוּם לֹא פָעַל, הָרַבִּי הוֹרָה לְעֲצֹר אֶת הַתְּכֵנִית שֶׁל הַמְּשַׁחָה הַחֲדָשָׁה
וְאָכַן עֲצָרוֹ אוֹתָהּ, (אֲנִי הָרַב הַמְּכַשֵּׁר שֶׁל הַשְּׁחִיטָה הַחֲדָשָׁה הוֹרָה, שִׁיחָהּ זֶה
בְּהַכְשֵׁר הָרַב מְסִיגֵעַט).

יּוֹם לְמַחֲרָתָהּ, הָיָה מִפְּזָר בְּנֵי יוֹרֵק אֶלְפֵי פֶּאטְשְׁקוּוֹיִלִים מְאוּסִים נֶגְדַּ
הָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד.

הָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד בְּנֵי יוֹרֵק נִכְנָס לְרַבִּי וְהִרְאָה לוֹ פֶּאטְשְׁקוּוֹיִל אֶחָד וְשָׂאֵל,
זוֹ תוֹרָה וְזוֹ שְׂכָרָה, אַחֵר שְׁעַמְלֵתִי חֲדָשִׁים אֲרַכִּים לְהִקָּים לְרַבִּי
מִשְׁחָהּ, זֶה שְׂכָרִי??

הָרַבִּי שָׁלַח מִיַּד צוּוִי לְהָרַב מְסִיגֵעַט, שִׁיפְרָסֵם הוֹדְעָה מֵהַתְּאֻחָדוֹת
הָרַבָּנִים, לְעֲמוּד עַל כְּבוֹדוֹ שֶׁל הָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד שְׁלִיטָ"א, וְאָכַן
כֶּךָ הָיָה.

לְאַחֵר שֶׁהָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד חָזַר לְבֵיתוֹ, הִחֲלוּ עִם מַעֲשֵׂי טְרוֹר נֶגְדוֹ,
טְלֹפוֹנִים, מַכְבֵּי אֵשׁ, אֲמִבּוּלָנְסִים, וְכָל מִינֵי טְרוֹר הַשִּׁיכִים, לֹא הָיָה
לוֹ לֹא יוֹם וְלֹא לַיְלָה, עַד שֶׁנֶּאֱלָץ לְבָרַח, וְלַעֲבֹר לְגוֹר בְּפֶאָרְעֵסֵט הִילֵס, וְשֵׁם
יְכָל לְנֶשֶׁם מֵהַטְרוֹר הַנוֹרָא.

מַעֲשֵׂה י'

הָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד מֵתְגוֹרֵר בְּקוּוִינֵס, קָצַב בְּהַכְשֵׁר הָרַב מְסִיגֵעַט פּוֹנָה אֵלָיו
בְּצַעֲקָה שִׁיבְאוֹ לוֹ בְּשָׂר נְבֵלָה, לְלֹא שׁוֹם הַכְשֵׁר, וְעוֹד יוֹתֵר, בְּשִׁמְתַקְשָׁרִים
לְמִיבֵא, הוּא טוֹעֵן שֶׁהַכֵּל כָּשֵׁר, וְשֶׁלֹּא יִסּוּבְבוּ לוֹ אֶת הָרֹאשׁ.

"בְּקֵשׁ יַעֲקֹב לֵישֵׁב בְּשַׁלְוָה", הָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד דְּמָה בְּנַפְשׁוֹ שִׁיִּצְלִיחַ לְשַׁבֵּת
בְּמִנוּחָה בְּקוּוִינֵס, "קִפְץ עָלָיו רוּגְזוֹ שֶׁל יוֹסֵף".

הָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד, נִגְשׁ לְרַבִּי מְסִאטְמֵר, וּמְסַפֵּר לוֹ שֶׁנִּמְכְּרוּ בְּשָׂר טְרֵף
בְּהַכְשֵׁר הָרַבִּי מְסִיגֵעַט בְּשֵׁם סִאטְמֵר.

הַשִּׁיב הָרַבִּי מְסִאטְמֵר, אֵינָהּ יוֹדֵעַ שֶׁהוּא מְטְרִיד אוֹתִי בְּעִנְיָנִים רַבִּים, וַיֵּשׁ
לִי הֵימָנוּ עֲגַמַת נֶפֶשׁ מְרַבָּה, מֵה אֲנִי יְכוּל לַעֲשׂוֹת, (אֲזוֹ חָרָה אַפּוֹ שֶׁל הָרַבִּי
מְסִאטְמֵר עַל הָרַב מְסִיגֵעַט, שֶׁנִּתֵּן הַשְּׂגָחָה עַל שֶׁמֶן שִׁיִּצְרוּ מִשְׁפַּחַת גוֹלְדֶּבֶרְג, וְהָיוּ מִתְחַרְרִים שֶׁל
חֲבֵרַת הַשֶּׁמֶן שֶׁל זוֹפְנִיק), וּבְכֶךָ הַסְתִּימָה הַשִּׁיחָה.

הָרַב שְׁבוּעוֹת, וְהִקָּצַב חָזַר לְהָרַב מְקִוּוֹיֶאשֶׁד, וּמְסַפֵּר לוֹ, שֶׁשׁוּב יִבְאוּ לוֹ
בְּשָׂר טְרֵף, וְהוּא אוֹבֵד עֲצוֹת.

הַרְבּ מְקִיּוּיָאֲשֵׁד נִכְנַס שׁוֹב לְרַבִּי מְסַטְמָר, וְחֹזֵר וְסִפֵּר אֶת כָּל הַסְּפֹר שְׁנִית, וְהוֹסִיף, עַד כַּמָּה הִשְׁעוֹר לְתַת אֶת שְׁמֵנוּ סַטְמָר לְבִזְיוֹן, בְּלַעֲדֵינוּ לֹא הָיוּ עוֹשִׂים כְּדָבָר הַזֶּה, מְכַרְחִים לַפְּעַל מִשְׁהוּ.

הַרְיִים הַרְבִּי קוּלוֹ בְּזַעְקָה, וּמָה אַעֲשֶׂה, אֵינִי יָכוֹל לְרִיב עִם כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, אֵין בְּיַדִּי כֹחַ, אֵינִי מְסַגֵּל לְהִלָּחֵם עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד ("אִיד קַעַן מִיךְ נִישְׁט שְׁלָאָגֵן מִיט די גַּאנְצַע וועלט אִיךְ הָאב נִישְׁט קִיין כַּח מִיט יַעֲדֵן אֵינְעם קַעַן אִיךְ מִיךְ נִישְׁט שְׁלָאָגֵן").

וְכִף חֹזֵר הַרְבּ מְקִיּוּיָאֲשֵׁד לְבֵיתוֹ, בְּיַדִּים רַקוֹת.

(יְדוּעַ שְׁהָאֲדַמּוֹר מְסַטְמָר זְצוּק"ל הַפִּיר הֵיטֵב אֶת אַחֲיָנוּ הַרְבּ מְסִיגְעֵט, כִּף אָמַר כַּמָּה פְּעָמִים בְּעַרְךָ, אֲנִי כָּבֵר רַב עִם כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ, שְׁאֵנִי יָרִיב עִם בֶּן אַחֵי הַיְחִיד הַנּוֹתֵר בַּחַיִּים, וּמָה יִגִּידוּ הָעוֹלָם, יֹאמְרוּ שְׁכָל מְטָרְתוֹ מַחְלָקַת, וְיִזְיֵק לְמַלְחָמָה נֶגֶד הַצִּיּוֹנוֹת)

מַעֲשֶׂה יֹא

הַרְבּ טִיִּין זֹעֵק אֶצֶל הַרְבִּי מְסַטְמָר הַצִּילוּ אוֹכְלִים טְרַפּוֹת

הַרְבּ טִיִּין נִכְנַס לְאֲדַמּוֹר מְסַטְמָר, וְזוֹעֵק, "הַצִּילוּ, שׁוֹחֲטֵי סַטְמָר שׁוֹחֲטִים כִּף שְׁשׁוֹחֲט אֶחָד שׁוֹחֲט 60 בְּהֵמוֹת בְּשַׁעָה, לֹא בּוֹדֵק סְפִינִים, וְעוֹבְרִים עַל תְּקֵנוֹת הַקּוּדְמִים, וְנוֹטִים מְדַרְךָ הַחֲת"ם סוֹפֵר שְׁשׁוֹחֲט אֶסוּר לוֹ לְשַׁחוֹט לְבָדוֹ, וּבַפְּרָט בְּשַׁחֲטָה כַּה גְּדוֹלָה שֶׁל 60 בְּהֵמוֹת, שְׁאֵינִי שֵׁיךְ כָּלֵל לְשַׁחוֹט וְלְבָדֵק הַחֲלָף שׁוֹחֲט אֶחָד לְבָדוֹ, וּמוֹכְרִים עַל כָּל בְּהֵמָה שְׁשׁוֹחֲטִים 5 לְשׁוֹנוֹת וְ5 כְּבָדִים, וְאֶלְפֵי קִילוֹגְרָם חֲזָה".

הַרְבּ טִיִּין מְעִלְזָאֲבַעַט, פְּנָה לְרַבִּי מְסַטְמָר, וְסִפֵּר לוֹ, בְּנִי דְזָשׁוּרִי מוֹקְמַת הַשַּׁחֲטָה שְׁלוֹ, וְשֵׁם שׁוֹחֲטִים גַּם שׁוֹחֲטֵי סַטְמָר, וְאֶצֶּלנוּ שׁוֹחֲטִים שְׁנֵי שׁוֹחֲטִים יַחַד, וְאֶצֶּל שׁוֹחֲטֵי סַטְמָר שׁוֹחֲט אֶחָד שׁוֹחֲט לְבָדוֹ 60 בְּהֵמוֹת בְּשַׁעָה, וְהָרִי הַרְבִּי מְסַטְמָר הוֹלֵךְ בְּדַרְךָ הַחֲת"ם סוֹפֵר, וְכִיצַד מְרַשָּׁה זֹאת?

שְׁנִית, עַל כָּל בְּהֵמָה שְׁשׁוֹחֲטִים, מוֹכְרִים 5 לְשׁוֹנוֹת, וְ5 כְּבָדִים, וְאֶלְפֵי קִילוֹגְרָם חֲזָה, וְאֵין פּוֹצָה פֶּה וּמְצַפְצֵף, הַרְבִּי מְסַטְמָר שְׁלַח לְקָרָא לְעִזְרִיאֵל גְּלִיק, וְאָמַר לוֹ, שׁוֹמֵעַ הֵנָּה אֶת דְּבָרֵי הַרְבּ טִיִּין? שׁוֹאֵל עִזְרִיאֵל, הוּא מְדַבֵּר עַל שַׁחֲטָתֵינוּ? לוֹ יֵשׁ שׁוֹחֲטִים, שְׁאֵינֶם מְקַפִּידִים עַל טְהוֹרַת הַבַּיִת, וְהוּא מַעֲזוֹ לְדַבֵּר?!

וּמִכִּיּוֹן שְׁדַבְּרֵי עִזְרִיאֵל הָיוּ מְאֻמָּתִים אֶצֶּל הַרְבִּי, שְׁאֵל הַרְבִּי, וּמָה אוֹמֵר אַתָּה כְּעַתָּה?

הגויב רבאי טייץ, אני מספר לכם דברים כהווייתם, שתוכלו לראות במו עיניכם, מה הוא מספר דברים בלתי ידועים, הנעשים בכתי אחרים.

שיגיד האם שוחט אחד שוחט, או שנים? האם זה אמת, או לא?

עזריאל הודה בלית ברירה, הרבי מסאטמער צוה להעמיד שני שוחטים לשחיטה, (ששחטו למעשה כמה שבועות בלבד, ואחר כן סרו לדרבם הקודמת, שהיה רק שוחט אחד).

הרב טייץ, החליט לדבר ברדיו, על שערורית השחיטה, וכן עשה, וספר ברדיו, ששוחט רק שוחט אחד, וכן שמוכרים מבהמה אחת 5 לשונות ו5 כבדים, ורמז זאת במאמר חז"ל "כי משמש בד' לשונות", אנשי חברת הבשר בראותם זאת, יצאו נגדו באלימות ובמעשי טרור, ועל כן הפסיק מלחמתו נגד הבשר.

מעשה יב

האדמו"ר מסאטמור, שלח את הרב מפריימאן, הרב ר' יהושע העשיל דייטש מלוס אנג'לס לשחיטת הגסות, ומקבל דווח מזוויק.

ברצות האדמו"ר מסאטמור לדעת מה מתרחש בשחיטה, אמר לאחד ממקורביו, חפץ הננו לשלח אחד לראות את השחיטה, הלה ענה לרבי, "וויינשטאק, לא מרשה להכנס לשם" הוא לא התירא כלל לענות לרבי תשובה מוזרה כזאת, בידעו שוויינשטאק משלם מחירים גבוהים, נו מיהו בעל הבית?

אמר הרבי, ר' יהושע העשיל חפץ להקים מערכת שחיטה בלוס אנג'לס, ורוצה להעביר את אותה מתכנת לשם, ממילא יספיק הקצב הידוע, וכך הנה, התכנית הצליחה, והרב הנזכר שהיה שוחט בעבר, והתמצא בכל, ראה ובדק ומסר לרבי את הנעשה, הרבי ציווה לתקן תקונים שונים, ואכן תקנו, אף זה לא החזיק מעמד יותר משבועים.

מעשה נורא, בר' יצחק לעוי מסאטמור, עם פאסטרמה באטליו.

יצחק לוי, הוא אחד מחשובי בית המדרש של סאטמער, וכידוע האדמו"ר מסאטמור צוק"ל קרא לאשתו בשם פעלא, היא היתה אשה גדולה וצדקנית, היתה אוספת צדקה למוסדות, ומעבירה לרבנית מסאטמור תליט"א, וכן היתה מעניקה שקי כסף לרבי מסאטמער.

ויחי היום, לפני כ-26 שנה, התקימה אספה אצל הרבי מסאטמער צוק"ל, והרב מלאנדספערג הכריז, "יצחק לעוי מכין נקניקים, פאסטרמות,

ובבשר הודו, ואין לו כל השגחה, הוא רושם למהדרין מן המהדרין, ואין לו שום השגחה. ענה אחד מיוצאי משרתיו, מאי משמע, יצחק לעוי זקוק להשגחה? הרי הוא יהודי חשוב, האם הוא לא אמין?

הרים הרבי זקוק"ל את קולו ואמר: "לא שיך לומר כן, אף אחד אינו אמין ללא השגחה", והמשיך ואמר: ואפילו אני, לו הייתי יצרן, גם לא הייתי אמין, ללא משגיח ורב טוב, כי בעל עסק ראשו מחשב כיצד להרויח עוד ועוד, כי העסק עשוי להפך פרוטה למליונים, "וללא משגיח אין לאף אחד נאמנות", אינכם מכירים את הבעל דבר, בכסף הוא מסנוור את כלם.

וממילא הסק, שאפילו יצחק לעוי זקוק להשגחה, אף לצערנו הוא לא התקיים למעשה, ועד היום אין לו משגיח.

לפני כ־20 שנה, ארע מעשה נורא,

השיבו בבית הסהר את יצחק לעוי הנזכר למעלה, ובשכיל לפדותו היו צריכים \$ 15.000, מה ארע? אצו רצו לרבי, וצעקו "פדיון שבויים" לרבי אמרו שתפסו אותו כי ראו בחנותו עכברים, לכן רחמנות עצומה עליו, שבעבור זה כולאים אותו הרשעים של הממשל, לכן צריכים לראות לפדותו.

האמת הוא, סח הצבור, שלא תפסו אותו רבנים, אלא הממשלה, בבשר טרף ממש.

חלק אומרים שקנה בשר מנארט או מוועסט, כל בית מדרש סאטמר היתה כמרקחה.

הנכם מזמנים לברר בסאטמר, הצבור מודע לכל.

הרבי החל במבצע הצלה, כל העשירים התחילו לתרם כספים, הרי הרבי צוה, ואכן השיגו סכום מכבד. סוף סוף התגלה שהוא יבא בשר מחוץ לאמריקא, בשר לא כשר והממשלה תפסה אותו. הרב מקאפיש באמצע שעורו דרש ברבים, ואגב, ר' יצחק לעוי היה נוהג להשתתף בשעורו. ר' יצחק לעוי מסאטמר, משום שנקרא סאטמר לא צריך השגחה, תצלינה האזנים, שיהודי ימכר מאות אלפים ק"ג בשר מידי שבוע בשבוע ללא השגחה.

(אגב ר' יצחק היה קם מידי בקר דבר יום ביומו בשעה 4 ולמד בבית המדרש).

מעשה י"ד

מעשה נזרא מר' ברוך מגארליץ זצוקללה"ה ששמענו כלי ראשון מכ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל.

בשנת תשל"ו לפני שהוצאתי "מדריך לכשרות" מס' 14 ששם התחילה ההיסטוריה הנוראית, המתרחש בשחיטה להתגלות. אחרי שכבר דברתי עם כל רבני "התאחדות הרבנים" שיראו לתקן השחיטה, שמעתי שהרבי מקלויזנבורג הוא ממחה עצום בעניני שחיטה, נכנסתי עם בנש"ק (שאף הוא היה ממחה בשחיטה) לכ"ק הרבי מקלויזנבורג זצ"ל. הרבי שאל אותנו למבוקשנו ועננו שבאנו לשוחח על מצב הכשרות, על המהפכות המתרחשים בשחיטה. ענה הרבי לאלתר, אם בשנת תשל"ו עוד קיימים שני אברכים שמצער אותם שמאכילים את כלל ישראל בנבילות וטרפות, כבר יכול משיח לבוא. וכך התחלתי לגולל לפניו את הסטורית השחיטה דברנו על שאלות ותשובות שעלו בכל הדורות במערכות השחיטה, הרבי התמצא בעשרות ספרי שחיטה המביאים כל מיני מעשיות, שהרבה מתוכם היו מפרים לי. גם אני ספרתי לרבי ספורים שונים ואמר לנו שזועק הוא כבר 30 שנה שאוכלים באמריקה נבלות וטרפות, וכן הוסיף שבביתו הישן בקלויזנבורג, היה רץ לשחיטה 3 פעמים ביום, כי רעד, מי יודע מה השוחטים מעוללים בזמן שאינו נמצא, וגם הוסיף שהחת"ם סופר הקדוש היה עושה אותו דבר, כמו שכתב בתשובה (יורה דעה סימן י"ח) שהיה נוהג לבקר כמה פעמים ביום בשחיטה, כל שכן אנחנו, כמה עלינו להזהר, כי הבעל דבר מזדקן ומגלה יותר פטנטים כיצד להאכיל טרפות.

הרבי מקלויזנבורג אמר לנו, אספר לכם ספור שאני בעצמי נוכחתי בו בעיר ברלין. ומעשה שהיה כך היה:

היה היה יהודי בשם מאניש השוחט, יהודי ירא שמים. הוא היה היחיד שקבל קבלה על שחיטה מהסבא קדישא מגארליץ זי"ע. הרבי הוסיף שהיה זה הקבלה הראשונה והאחרונה שנתן הסבא בכל ימי חייו. אפשר לנסות לתאר לעצמנו, באיזה שוחט מדבר. מאניש היה השוחט של הרבי מגארליץ זי"ע, ואם הרבי אכל משחיטתו, דקדקו כל חסידי צאנז לאכול משחיטתו בלבד.

ויהי היום, היו חסידי צאנז שהתגוררו בברלין ולא יכלו לאכול משחיטתו של מאניש השוחט, שהיה קשה מאד עד שהשיגו בשר, וקשה היה להחזיקם, כי עדין לא הייתה קיימת טכנולוגית ההקפאה כבימינו. נסו לחשב חסידי גארליץ, כיצד להביא את מאניש השוחט לברלין. וה' סיע

בְּעֵדָם שֶׁהַשׁוֹחֵט בְּבִרְלִין (בַּעֲבוּר מַצְבוֹ הַבְּרִיאוּתִי) עֹזֵב אֶת הַשְּׁחִיטָה בְּבִרְלִין, אֵז הַצִּיעוּ הַחֲסִידִים לְאַטְלִיז שֵׁישׁ לָהֶם שׁוֹחֵט חָשׁוּב בְּמִיָּחָד וְאִם יִקְחוּהוּ, יִצְלִיחוּ לְמַכּוֹר בָּשָׂר בְּכָל מְקוֹם שֶׁשְּׁמוֹ יְדוּעַ וּמְפָרָסֵם.

בַּעַל הַבֵּית הַסְּפִים וּמִיד שֶׁלְּחוּ לְהִזְמִין אֶת מְאִנִּישׁ.

הַשׁוֹחֵט הוֹפִיעַ וְעָרְכוּ אֶסְפָּה עִם בַּעַל הַבֵּית וּבַעַל הַבֵּית הוֹלִיכוּ לְאַטְלִיז לְרֵאוֹת הַשְּׁחִיטָה. הַשְּׁחִיטָה הִיְתָה בְּכַמִּיּוֹת גְּדוּלוֹת, יָצָא סְחוּרָה עִם קְרוֹנוֹת לְכָל מְקוֹם. הַשׁוֹחֵט תָּפַס מִיד שֶׁהַשְּׁחִיטָה מֵהִירָה מְדִי, וְאָמַר שֶׁהוּא יָאוֹת לְשַׁחוֹט רַק כְּמוֹ בְּעִירוֹ. בַּעַל הַבֵּית הַסְּפִים. לְאַחַר מִכֵּן טָעַן מְאִנִּישׁ שֶׁלֹּא מוֹצֵא חֵן בְּעֵינָיו הַחֵק שֶׁיִּצְא לְנֶפֶח הַרְּאָה בְּמַכְשִׁיר, מִשׁוֹם מַחְלוֹת כֵּיּוֹן שֶׁבְּמַכְשִׁיר מְנַפְּחִים פְּעָמִים יוֹתֵר מְדִי, בַּעַל הַבֵּית הַסְּפִים גַּם עָלָה זֶה (לְמֵרוֹת שְׁהוּרְפָאִים הַתְּנַגְּדוּ לְכָף) וְהִבְטִיחוּ לוֹ פְּרֻנְסָה מְכַבֶּדֶת. וְר' מְאִנִּישׁ קָבַל אֶת הַצַּעַת הַשְּׁחִיטָה.

ר' מְאִנִּישׁ הַשׁוֹחֵט הָיָה מוֹכֵן לְהַתְּחִיל אֶת הַשְּׁחִיטָה בְּיוֹם שְׁלִישִׁי, בְּיוֹם שְׁנַכְפָּל בּו "כִּי טוֹב" בַּשָּׁעָה 7:00 בְּבִקְרָה. וְהִנֵּה מִפְּצִיעַ בְּקִרְוֹ שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי, הַשָּׁעָה 7:00 וְהַשׁוֹחֵט אֵינָנו! מַחוּגֵי הַשָּׁעוֹן נָעִים לְאַטֵּם וּמְרֵאִים כְּבָר עַל הַשָּׁעָה 8:00, אֲךָ הַשׁוֹחֵט עֲדִין אֵינוֹ בְּנִמְצָא! אֵט אֵט הַשָּׁעָה 9:00, אֲךָ הַשׁוֹחֵט אֵינוֹ נִרְאָה בְּאַפְקִי! וְכֵאֵן עוֹמְדִים וּמְמַתִּינִים מֵאוֹת עוֹבְדִים גּוֹיִים בְּכִלְיוֹן עֵינַיִם לְבוֹא הַשׁוֹחֵט, אֲךָ הוּא לֹא מוֹפִיעַ. בַּעַל הַבֵּית קָם וְנָסַע אֶל הַשׁוֹחֵט לְרֵאוֹת מֵהָ אָרֶע, חָשַׁב אוֹלֵי הַשׁוֹחֵט נִרְדָּם, אוֹ מִשְׁהוּ אַחַר קָרָה. בַּעַל הַבֵּית נִכְנַס אֶל הַשׁוֹחֵט בְּקִרְיָאֵת כְּאֵב!!! הִיְתַכֵּן? כָּל הָעוֹבְדִים יוֹשְׁבִים וּמְחַכִּים, כִּיצַד אֶפְשָׁר לְעַכֵּב מִפְּעַל כֹּה עֲנֵק הַפּוֹעֲלִים בּו מֵאוֹת עוֹבְדִים? הַשׁוֹחֵט עוֹנֶה לְבַעַל הַבֵּית: "בַּעַל בֵּית יִקָּר לֹא תֵאֱמִין מֵהָ קָרָה לִי", מִסְפָּר הַשׁוֹחֵט, הוּא קָם בְּבִקְרָה מִשְׁנָתוֹ וּמְרַגֵּישׁ שִׁידוֹ הַיְמָנִי פְּשוֹט מְשַׁתְּקֵת לֹא עָלִינוּ, הוּא אֵינוֹ חָשׂ אֶת יְדוֹ, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ מֵהָ זֶה. בַּעַל הַבֵּית נָסַע עִם ר' מְאִנִּישׁ לְבֵית חוֹלִים גְּדוֹל בְּאֶזְוֵר, קָרָאוּ לְטוֹבֵי הַרוֹפְאִים, הִזְמִינוּ מִכָּל מְקוֹם אֶת הַרוֹפְאִים הַמְּמַחִים בְּיוֹתֵר, הַרוֹפְאִים הַחֲלִיטוּ שְׁגוּפוֹ מִתְּחִיל לְהַתְּנַן וּמְכַרְחִים לְחַתֵּךְ אֶת יְדוֹ לְאַלְתֵּר, שְׂאֵם לֹא כֵן, יִתְפַּשֵּׁט הַנוֹוֹן בְּכָל הַגּוּף, לֹא עָלִינוּ. הַשׁוֹחֵט ר' מְאִנִּישׁ מִתְּעַקֵּשׁ וְלֹא שׁוֹמֵעַ לְקוֹל הַרוֹפְאִים הוּא אוֹמֵר שֶׁהוּא מְקַנֵּה שֶׁבְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרֵךְ הוּא יִתְרַפֵּא. ר' מְאִנִּישׁ הָיָה מְאוּשְׁפָז בְּבֵית הַחוֹלִים כ־3 שָׁבוּעוֹת וּמִכָּל הָעִיר בָּאוּ לְבִקְרָה אוֹתוֹ, עַד שֶׁכְּבָר לֹא יָכְלוּ לְעֶזְרוֹ לוֹ בְּבֵית הַחוֹלִים וְשֶׁלְּחוּ אוֹתוֹ הַבֵּיתָה. מִכָּל הָאֶזְוֵר הִגִּיעוּ מְדִי יוֹם לְקַיָּם מִצְוֹת בְּקוֹר חוֹלִים אֶצֶל ר' מְאִנִּישׁ, ר' מְאִנִּישׁ הִצְטַעַר מְאֹד בַּעֲבוּר יְדוֹ, אֲךָ לֹא הִרְאָה זֹאת כְּלָפִי חוּץ. הוּא קָבַל בְּמֵאוֹר פְּנִים אֶת כָּלָם. אֲךָ כָּל יְלָדֵי הָאֶזְוֵר בָּאוּ בְּאַפְן קְבוּעַ לְבִקְרוֹ וְכָךְ חָלְפוּ שָׁבוּעוֹת מִסְפָּר.

בְּיוֹם שְׁלִישֵׁי בְּהִיר, ר' מֵאֲנִישׁ מִתְּעוֹרֵר וַיְדוּ הַבְּרִיאָה לַחֲלוּטִין! הַצְּבוֹר שׁוֹאֵל מֵה הַתְּרַחֵשׁ וְר' מֵאֲנִישׁ מְסַפֵּר הַדְּבָרִים כְּדִלְהֵלֵן: בְּאֲמֻצֵּע הַלִּילָה, אֹר לְיוֹם שְׁלִישֵׁי שָׁבוּ תַכְנֵנְתִי לְהַתְחִיל לְשַׁחוּט בְּבָרְלִין, הוֹפִיעַ בַּחֲלוּמֵי ר' בְּרוּךְ מְגַאֲרֵלִיץ וּשְׁאֵלוֹנִי:

"מֵאֲנִישׁ, הָאֵם לְקַחְתָּ עַל עֲצָמֶךָ לְהִיּוֹת שׁוֹחֵט בְּבָרְלִין???"

עֲנָה ר' מֵאֲנִישׁ: "כֵּן, רַבִּי קִבַּלְתִּי, אַךְ תַּקְנֵנְתִי אֵת מֵה שֶׁהָיָה צָרִיךְ וְהַסְכַּמְתִּי רַק עַל פִּי הַתְּנָאִים שֶׁחָפֵץ אָנִי לְשַׁחוּט!"

הַרְבֵּי הַקְּדוּשׁ מְגַאֲרֵלִיץ מִמְשִׁיף וּשׁוֹאֵל:

"מֵאֲנִישׁ, הַיּוֹדֵעַ הֵנָּךְ שֶׁגַם אִם אַתָּה תִשְׁחַט כְּפִי רְצוֹנְךָ יִמְכַר בְּעַל הַבֵּית בְּשִׂמְךָ בְּשׂוֹר שְׁמַעוּלָם לֹא שֶׁחֲטַטָּ?!" וְנָתַן הַרְבֵּי מְגַאֲרֵלִיץ לְר' מֵאֲנִישׁ אֵת יָדוֹ וַיְהִי בִקְרֹ וַיְדוּ מִשְׁתַּקֵּת לֹא עָלֵינוּ.

וַעֲתָה מִמְשִׁיף וּמְסַפֵּר מֵאֲנִישׁ:

הַיּוֹם בְּאֲמֻצֵּע הַלִּילָה הוֹפִיעַ שׁוֹב בַּחֲלוּמֵי הַרְבֵּי מְגַאֲרֵלִיץ וּשְׁאֵלוֹנִי: "מֵאֲנִישׁ, הָאֵם תְּהִיָּה עוֹד שׁוֹחֵט בְּבָרְלִין?" וְעֲנִיתִי: "רַבִּי, לֹא אֶקְבַּל אֵת הַצֵּעַת הַמְשָׁרָה, רַבִּי, לֹא יִדְעֵתִי שְׁזוֹ טְעוּת" וְהַתְחַלְתִּי לְבַכּוֹת שִׁירְפָא הַרְבֵּי אֵת יָדֵי, הַרְבֵּי שְׁאֵל שׁוֹב: "מֵאֲנִישׁ, וְלֹא תְהִיָּה יוֹתֵר שׁוֹחֵט בְּבָרְלִין???" ר' מֵאֲנִישׁ עוֹנֶה שְׁנִית: "לֹא, לֹא אֶהְיָה שׁוֹחֵט" הַרְבֵּי מְגַאֲרֵלִיץ נָתַן לוֹ אֵת כַּף יָדוֹ, "אִם כֵּן, תְּהִיָּה לִי בְרִיא", הַשׁוֹחֵט הַתְּעוֹרֵר וְהִיד הַבְּרִיאָה לְגַמְרֵי.

הַרְבֵּי מְקַלּוֹזְנִבּוֹרֵג מִמְשִׁיף וְאוֹמֵר: "רוֹאִים אַתֶּם יְקִירֵי, אֵלוֹ סְפוּרִים בְּנֵי זְמַנְנוּ, אָנִי רְאִיתִי אֵת הַשׁוֹחֵט עִם יָדוֹ הַמְשׁוֹתֵקֵת וְלֹאֲחֵר מִכֵּן עִם יָדוֹ הַבְּרִיאָה וְקִיָּמִים עֲדִין אֲנָשִׁים שֶׁנִּכְחוּ בְּמָקוֹם וּבְזִמָּן וְזוֹכְרִים הֵיטֵב אֵת הַסְּפוּר.

מִזִּיּוֹן מְשִׁיגִים הַיּוֹם כְּאֵלוֹ רַבָּנִים שֶׁגַם שָׁנִים אַחֲרֵי פְטִירְתָם יֵשׁ לָהֶם אֵת הַכַּח לְרַדֵּת לְעוֹלָם הַזֶּה כְּדֵי לְשַׁמּוֹר עַל שׁוֹחֵט שֵׁישׁ לוֹ אֵת קִבְּלָתוֹ שְׁחָס וְשָׁלוֹם לֹא יִגְרַם לְהַאֲכִיל טְרַפּוֹת לְצְבוֹר יְהוּדִים?

הַרְבֵּי מְקַלּוֹזְנִבּוֹרֵג מְסִים, זוֹעֵק הֵנְנִי 30 שָׁנָה, שִׁיְהוּדִים בְּאֲמֵרִיקָה אוֹכְלִים נְבִלוֹת וְטְרַפּוֹת שֶׁהַשֵּׁי"ת יִרְחַם עָלֵינוּ וַיַּחֲשֵׁי לְגַאֲלוֹנוֹ בְּבִיאַת גּוֹאֵל צָדֵק בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

מעשה ט"ו

מעשה נזרא שארע בעיר קרולע בשנת תרפ"ח בשעה שהרבי מסאטמער כהן שם פרב והרבי מסאטמער משיב תשובה להכשיר את כל הכלים ועוד.

בקרולע היה יהודי בשם משה בער ווידער, הוא היה משגיח במפעל של בשר, למשגיח בעצמו שחטו בלי תשלום דמי שחיטה (משה בער ווידער היה עני ואביון, לא עלינו, היו לו ילדים בלתי מצלחים).

בקרולע היה יהודי גביר אדיר, סוחר זין בשם שלזינגר (לא היה לו זקן, אך היה ירא שמים עצום) לשלזינגר היה מטבח מרוח, חדר גדול להכנסת אורחים, אצלו סעדו כל האורחים, בחורי ישיבות רבים ומי לא? אצל העשיר שלזינגר עבד בנו של משה בער ווידער כמשרת למרת שלזינגר בבית. (וכנזכר לעיל משה בער ווידער היה עני ואביון ולא היה צריך לשלם דמי שחיטה).

ויהי היום, מרת שלזינגר שולחת את הבן ווידער לשוחט עם 20 אגוזים לשחוט לפרויקט הגדול של הכנסת אורחים.

ומפני שלאביו (שהיה משגיח המפעל) לא עלה דמי שחיטה אמר הבן ווידער לשוחט שהאגוזים שיכים לאביו ממילא לא היה צורך בתשלום על האגוזים ואת דמי השחיטה לקח לעצמו.

השוחט שחט את 20 האגוזים ללא דמי שחיטה אך עלה חשש בלבו מדוע זקוק המשגיח לכל כך הרבה אגוזים האם הוא מחתן או עושה איזה שמחה?

השוחט שלח לקרא להמשגיח ושאלו האם שלחת עם בנך לשחוט 20 אגוזים והמשגיח ענה לא.

ואז התפשטה הידיעה ותהם העיר נגנבו דמי שחיטה עד שהתברר שהבן ווידער שעבד אצל מרת שלזינגר נשלח לשחוט לביתה 20 אגוזים והיא שלמה דמי שחיטה והבן ווידער גנב אותם לעצמו.

כששאלו את מרת שלזינגר מדוע היתה צריכה כל כך הרבה אגוזים בפעם אחת ענתה שכבר שנים רבות מידי שבוע הוא שולחת עם המשרתת לשחוט 20 אגוזים להכנסת אורחים.

חקרו את העניין כי כבר שנים רבות שלא הביאו הנה לשחיטה 20 אגוזים עד שהברר המעשה הנזרא, המשרתת עקבה היטב אחר מלאכת השוחט עד שהיתה נוהגת לשחוט בעצמה כל השנים את האגוזים ואת דמי השחיטה לקחה לעצמה.

הַעִיר קְרוּלַע רְעֵשָׁה עַד לֵב הַשָּׁמַיִם כָּל הָעִיר סְעָרָה כִּי מִי לֹא סָעַד לְבוֹ
בְּבֵית הַהֶכְנֶסֶת אוֹרְחִים שֶׁל שְׁלֹזִינְגֶּר, הָאֲדַמוֹ"ר מְסַטְמֵר זְצוּק"ל
הוֹצִיא צוֹ לְהַכְשִׁיר אֶת כָּל הַכָּלִים וּלְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה וְאִז תִּקְנוּ תִקְנוֹת חֲדָשׁוֹת
שֶׁלֹא יִחְזְרוּ עַל עֲצָמָם מְקָרִים כְּגוֹן אֱלוֹ חֲלִילָה.

(אֵת) הַסְּפוֹר הַזֶּה שְׁמַעְתִּי מֵאֶחָד הָאֲנָשִׁים שֶׁל זְקֵנֵי הָרַבָּנִים מֵהַתְּאֲחָדוֹת
הָרַבָּנִים תִּלְמִיד הָאֲדַמוֹ"ר מְסַטְמֵר זְצוּק"ל שֶׁהוּא אָכַל מִיַּדִּי שְׁבוּעַ
בְּהֶכְנֶסֶת אוֹרְחִים).

וּכְפִי הַנִּרְאָה הַמְּאֲכִילֵי טְרָפוֹת בְּיָמֵינוּ מְשַׁפְּעִים מֵאֲכִילַת הָאוֹזִים הַטְּרָפוֹת
שָׁנִים רַבּוֹת.

כְּמוֹאֲמַר הַרְבֵּי מִבְּעֵלְזָא הַרַב הַקְּדוֹשׁ ר' אֶהֱרָן זִי"ע בְּשַׁעַת הַמְּלַחְמָה
כְּשֶׁנִּגְשׁוּ אֵלָיו כְּמָה צְדִיקִים בְּטַעֲנוֹת כִּיצַד אֶפְשָׁר לְהַבִּיט עַל
שְׁחִיטַת אֲלָפֵי יְהוּדִים מִיַּדִּי יוֹם בְּשִׁתִּיקָה וְלֹא לְפַעַל מְאוּמָה.

עֲנֵה הַרְבֵּי מִבְּעֵלְזָא זִי"ע יְדוּעַ שֶׁהֵיטְלָר יִמַּח שְׁמוֹ הוּא מְזַרַע עֲמֶלֶק יִמַּח
שְׁמוֹ שְׁנוֹלַד מְשׁוּחָטֵי הַטְּרָפוֹת בְּגֶרְמַנְיָה.

כְּמוֹ שֶׁהַעִיד כָּבֵר בַּעַל הַדְּבָרֵי חַיִּים הַקְּדוֹשׁ זִי"ע בְּסַפְרוֹ שְׁאֵלוֹת וּתְשׁוּבוֹת
דְּבָרֵי חַיִּים (יִוְרָה דְּעָה סִימָן ז') שֶׁבְּחַמֵּשׁ הָעָרִים הַגְּדוֹלוֹת בְּגֶרְמַנְיָה
שֶׁהִמִּירוּ דָתָם רַחֲמָנָא לִיצְלָן שְׁלוֹשׁ וַחֲצִי מִלְּיוֹן יְהוּדִים, הָיָה זֶה בְּעֶשְׂרִים
שָׁל הַשְּׁוֹחָטִים הַקָּלִים, וּבְכַשְׁרָם שֶׁהֵאֲכִילוּ טְרָפוֹת, נוֹלַד הָעֲמֶלֶק הֵיטְלָר,
יִמַּח שְׁמוֹ, וְנֹאמַר כְּשֶׁנִּלְחַם מִשָּׁה רַבָּנוּ עִם עֲמֶלֶק כְּתוּב: "וַיְדִי מִשָּׁה
כְּבָדִים וַיִּקְחוּ אֶבְרָהָם וַיְשִׁימוּ תַחְתָּיו... וְאֶהֱרָן וְחֹרֵר תָּמְכוּ בְּיָדָיו". רוֹאִים
מִכָּאֵן שֶׁבְּשִׁבְלֵי לְהִלָּחֵם עִם עֲמֶלֶק אֵף מִשָּׁה רַבָּנוּ הָיָה צָרִיף עִמּוֹ שְׁנֵי
אֲנָשִׁים נוֹסְפִים, הַמְּשִׁיף הַרְבֵּי מִבְּעֵלְזָא, מִנִּין לֹוֹקְחִים שְׁנֵי אֲנָשִׁים לְבָטַל
אֶת הַגְּזֵרָה הַנּוֹרְאָה?

יְדוּעַ שֶׁר' נִתָּן אֲדָלֵר זִי"ע נִלְחַם בְּשׁוּחָטֵי פְּרָאֲנֶקְפּוֹרְט (וּכְמוֹ שֶׁכְּתוּב בְּסֵפֶר
"שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט" מֵהַגְּהַ"צ עֶקִיבָא יוֹסֵף שְׁלֹזִינְגֶּר זְכוּרוֹנוֹ לְבִרְכָה" בְּשֵׁם הַצְּדִיק מְעֻשְׂרַת
הַשְּׁבָטִים שֶׁשָּׁהָה בְּפֶסַח אֲצֵל חַמְיוֹ הַגְּהַ"ק ר' הֵילֵל קְאֵלְאֲמִיעֶר זִי"ע) שֶׁחָפֵץ לְהַעֲבִיר אֶת
הַשְּׁוֹחָטִים מֵאֲכִילֵי טְרָפוֹת בְּסוּד "עַל חֶרְבֶּךָ תַּחְיֶה" (וּכְמוֹכָא שֶׁהַשְּׁחִיטָה הֵיטָה
בְּאוֹשְׁבֵיץ מִמֶּשׁ שֵׁם בְּמָקוֹם שְׁשָׁנִים מֵאַחַר יוֹתֵר הָרְגוּ כְּמָה מִלְּיוֹנֵים יְהוּדִים רַחֲמָנָא לִיצְלָן וְכֵן זֶה

ה. וזה לשונו של הגה"צ מוה"ר עקיבא יוסף שלעזינגער זצ"ל בעהמח"ס לב העברי: הגהצה"ק ר' נתן אדלער זללי"ה רצה לפסול השו"ב דפ"ד, ולהכניע החותם של הסטרא אחרא השורה על השו"ב"ם הפסולים בסוד על חרבך תחי' וכו', ואלמלא השיג כל

רצונו הי' בא משיח צדקינו, אך הס"מ העמיד עליו רודפים קצבים, והוצרך לברוח מפפ"ד, ותלמידו החתם סופר רץ אחריו כמה פרסאות וכו' עכ"ל. (הובא בספר משכיל על דל להגה"ק מוה"ר הלל מקאלמיי זי"ע, עיין שם באריכות).

הזה הצדיק הקדוש ר' נתן אדלער ברוח קדשו וחספן לבטל הגזרה, ורואים מעבדה זו מה שהשוחטים עלולים לעולל לא עלינו וכמו שמוכא למעלה מהרב הקדוש מבעלזא שהרשע ימח שמו יצא על ידי השוחטים הקלים).

ואלמלא השיג כל רצונו היה בא משיח צדקנו, אף הס"מ העמיד עליו שוחטים קצבים ונאלץ לברח ותלמידו החת"ם סופר רץ אחריו "פרסאות עין שם נוראות.

מעשה ט"ז

מעשה נורא מהרבי הקדוש ר' מענדעלע מדעש בעל שאלות ותשובות "שערי צדק", כשלמד אצל החת"ם סופר הקדוש זי"ע.

ידוע שר' מענדעלע מדעש הקדוש היה תלמידו של החת"ם סופר הקדוש זי"ע.

וכן ידוע שה"ייטב לב" הקדוש השתוקק לנסע ללמד אצל ה"חת"ם סופר" הקדוש, אף לא יכל משום השוחטים הקלים ששחטו בפרעשבורג (כמו שידוע שכתב ה"חת"ם סופר" בתשובת חת"ם סופר, יורה דעה סימן י"ח שהיה רץ כמה פעמים ביום לשחיטה, כי מי יודע מה מעוללים השוחטים כשאנו עוקב אחריהם). פעם כשר' מענדעלע מדעש פגש את ה"ייטב לב" הקדוש שאלו ה"ייטב לב", כיצד יכול אתה לאכול בשר בפרעשבורג, ידוע הרי שהשוחטים קלים?

ענה ר' מענדעלע שהוא אכן אכל רק מהבהמה שהחת"ם סופר הקדוש אכל בעצמו, והוא מאמין באמונה שלמה שגם אם ח"ו החליף היה פגום, בא מלאך לישר את הפגימה.

פידוע התשובות של ר' מענדעלע נכתבו בגדלות יתר, יותר מתשובות ה"ייטב לב" הקדוש, ללא השואה, הגם של"ייטב לב" היה ראש חריף ולפי ראשו היה צריך לכתב ביותר גדלות, אף זה יצא, כי ר' מענדעלע למד אצל ה"חת"ם סופר" הקדוש ושם קבלו דרך למוד חריפה ביותר, ואלו היה ה"ייטב לב" לומד בישיבת ה"חת"ם סופר" הקדוש, היו התשובות נראות אחרת, כפי גדלות מחו וכח התורה האדיר שלו.

ידוע שה"ייטב לב" אמר לפני פטירתו שכל ימיו היה מתחרט על שלא למד אצל ה"חת"ם סופר" הקדוש. (את הספור שמעתי מהרה"צ ר' יודאלע מדעש שליט"א ומתלמידים נוספים, תלמידי דעש).

ה"חת"ם סופר" הקדוש גם כהן כרב בדרעזניץ (במדינת מעהרען) 7 שנים, וגם ר' מרדכי בנט כהן שם כרב.

מוֹבָא בְּסֹפֵר: "זְכוּרֹן לְמִשְׁה" בְּשֵׁם הַחֲתָ"ם סוֹפֵר" הַקְּדוּשׁ: "הַמְּדִינֹת בְּגִרְמָנְיָה שְׁסָרוּ מֵהַדְּרֹךְ הַיִּשְׂרָה, הָיָה זֶה בְּסִבַּת הַשּׁוֹחֲטִים הַקְּלִים".

וְכֵן כּוֹתֵב גַּם הַרְבֵּי מִצְאֵנֹז זי"ע (בְּשִׂאלוֹת וּתְשׁוּבוֹת דְּבָרֵי חַיִּים, חֶלֶק א', יוֹרֵה דְּעָה, סִימָן ז') עֵינַן שְׁמִי. וְכֵן מוֹבָא כָּאֵן בְּמַעֲשֵׂה ט"ו בְּאֲרִיכוֹת עַל זֶה הָעֲנִינִן, עֵינַן שָׁם.

וּמֵעֲנִינֵי הַשְּׁחִיטָה כְּדָאֵי לְהַזְכִּיר, שֶׁהֲרֵה"ק ר' מְעַנְדְּעֵלַע מְדַעַשׁ זצ"ל בְּעַל הַמַּחְבֵּר סֹפֵר "מַעְגְּלֵי צְדָק", לְמַד אֶצֶל הַחֲתָ"ם סוֹפֵר זצ"ל וְגַם הָיָה תַלְמִיד שֶׁל הַיִּשְׁמַח מִשְׁה" זצ"ל, וְכִשְׁחֹזַר הַמַּעְגְּלֵי צְדָק מִפְּרַעֲשֵׁבוּרְגַּ שְׂאֵלוֹ אָבִיו בְּעַל "מִרְאֵה יַחְזְקָאֵל" מָה עָשָׂה עִם אֲכִילַת בֶּשֶׂר בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ. עַל אֲכִילַת בֶּשֶׂר בַּחֹל לֹא עָלָה כָּלֵל עַל דַּעַת הַ"מִּרְאֵה יַחְזְקָאֵל" שֶׁבָּנוּ יֹאכֵל בֶּשֶׂר, רַק שְׂאֵלוֹ עַל שַׁבַּת (כִּי הָיָה אֵינָה קוֹל שֶׁהַשּׁוֹחֲטִים בְּפְרַעֲשֵׁבוּרְגַּ הָיוּ קָצֵת אֲנָשִׁים קְלִים, וּבְתְשׁוּבוֹת חֲתָ"ם סוֹפֵר מְדַבֵּר הַרְבֵּה אֹדוֹת הַשּׁוֹחֲטִים הַקְּלִים, וְהַחֲתָ"ם סוֹפֵר כּוֹתֵב בְּעֲצֻמוֹ שֶׁהָיָה הוֹלֵךְ הַרְבֵּה לְבֵית הַשְּׁחִיטָה, לְרֹאוֹת אֹדוֹת הַשְּׁחִיטָה אִם הַכֹּל מִתְּנַהֵל פְּרָאוֹי). וְהַשִּׁיב רַבִּי מְעַנְדְּעֵלַע, אֲכַלְתִּי אֶצֶל הַחֲתָ"ם סוֹפֵר בְּעֲצֻמוֹ, כִּי אֲנִי מֵאֲמִין בְּאֻמוּנָה שְׁלֵמָה שֶׁמֵּהַבֶּשֶׂר שְׂאֵכֵל הַחֲתָ"ם סוֹפֵר, אֶפִּילוֹ אִם הָיָה ח"ו הַסְּכִין פְּגוּם, בָּא מְלֶאךָ לְמִלְאוֹת וְלִישָׁר הַפְּגִימוֹת, וְעַל זֶה תִּמְכְּתִי יְתֻדוֹתֵי.

וְכָאֵן הַמְּקוֹם לְהַזְכִּיר עוֹד סוֹפֵר מְעַנִּין הַשְּׁחִיטָה בְּפְרַעֲשֵׁבוּרְגַּ, שֶׁהָיָה אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה חֹסִיד שֶׁל הַיִּיטֵב לֵב" מְסִיגְעֵט זצ"ל וְשֶׁל הַ"מַּעְגְּלֵי צְדָק" מְדַעַשׁ זצ"ל, וּפְעַם הָיָה לוֹ שְׂאֵלָה קְשָׁה, וְשָׂאֵל אֶת שְׁנֵי רַבּוֹתָיו, הֵן הַ"יִּיטֵב לֵב" וְהֵן הַ"מַּעְגְּלֵי צְדָק". אַחַר זִמְנָן אָמַר הַ"יִּיטֵב לֵב" בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ לְהָאִישׁ, בְּטַח שְׂאֵלְתָּ גַם אֶת הַרְבֵּי מְדַעַשׁ, הִגִּד נָא לִי מָה הָיְתָה תְּשׁוּבָתוֹ לְשְׂאֵלְתְּךָ, וְאָמַר הָאִישׁ אֶת כָּל הַתְּשׁוּבָה לְהַ"יִּיטֵב לֵב", פְּלִפּוֹל אַרוּךְ וּמְקִיף, וְהֵתְאוּנֵן אַחַר כֵּן הַיִּיטֵב לֵב בְּפָנֵי הָאִישׁ, שֶׁהוּא (הַ"מַּעְגְּלֵי צְדָק") לְמַד אֶצֶל הַחֲתָ"ם סוֹפֵר בְּפְרַעֲשֵׁבוּרְגַּ (כְּנִרְאָה שֶׁהַתְּכַנֵּן לּוֹמַר דְּלָכֵן עוֹנָה תְּשׁוּבוֹת כְּאֵלוֹ) אֲבָל אֲנִכִי, לֹא הִנִּיחַ אוֹתִי זְקֵנִי, הַיִּשְׁמַח מִשְׁה", לְלַמֵּד בִּישִׁיבַת הַחֲתָ"ם

או"ח סימן ר"ה, כי המלך זקן וכסיל יושב על כסא של ג' רגלים חזנים שוחטים וסופרים, עינין שם. (וכעין זה בספיק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא, ד"ה והעולה). ועיין בספר טיול בפרדס להגה"צ משאמלוי זצ"ל הי"ד, שכתב בחלק א' (מערכת שחיטה) כי כח הצינונות נתהווה גם ע"י השוחטים הקלים ובשר טמא שנתפטמו שלומי אמוני ישראל, עי"ש.

ו. וז"ל שם: "שעל ידי השוחטים קלים יצאו מדינות שלימות מדת ישראל ואבד זכרם". ושם בשו"ת דברי חיים (יורה דעה ח"א סימן ו') כתב וזה לשונו: "ועיני ראו כמה יראי השם לומדי תורה שהיו אצל צדיקים, ולאחר שנתחנכו באומנות הלזו נהפכו לאיש אחר אשר אם לא ראיתי בעיני לא האמנתי", עכ"ל. ומרן החתם סופר זי"ע כתב בשו"ת חת"ס

מחמת השחיטה שהיתה בפרעשבורג. (והינו שלא רצה שיאכל שם בשר, על כן לא שלחו ללמד בישיבת החת"ס).

חזינן מספור זה, דאף שה"מעגלי צדק" למד גם אצל ה"ישמח משה", וידוע שכשה"ישמח משה" לא היה מרצה השעורים לפני התלמידים מחמת איזה סבה, היה ה"ייטב לב" אומר השעור, ונמצא מזה דלפעמים היה יכול להודמן שה"מעגלי צדק" למד גם אצל ה"ייטב לב", מכל מקום אחר כעת ה"ייטב לב" ברוב ענותנותו שה"מעגלי צדק" עונה תשובות להלכה יותר טוב ממה שהוא - ה"ייטב לב", עונה, ובענותנותו תלה ה"ייטב לב" את הדבר בזה שלא זכה ללמד בישיבת החת"ס סופר. ידוע שבנו של ה"מראה יחזקאל" למד אצל החת"ס סופר בישיבת פרעשבורג, והוא היה מהבנש"ק היחידים שלמדו אצל החת"ס סופר. ה"מראה יחזקאל" שלח את בנו ללמד שם משום מעשה שהיה.

ה"מראה יחזקאל" והחת"ס עמדו בחליפת מכתבי תורה. פעם אחת היה ביניהם איזה שאלה חמורה ושקלו וטרי בזה, אבל לא יכלו לבא אל עמק השוה, לכן החליט ה"מראה יחזקאל" שיסע להחת"ס לברר הדבר. בעת שבא לשם לא גילה שמו, ונכנס לדבר עם החת"ס מענינים שונים עד שבאו לדבר מענין השאלה הזאת שהיה ביניהם, והוכיח ה"מראה יחזקאל" סברתו והחת"ס הודה לו. החת"ס לבד הכין לו סעודה, ואחר כך הכין לו המטה לישון. ה"מראה יחזקאל" ראה שהחת"ס אינו הולך לישון, והולך לכתב דברי תורה, שאל אותו ה"מראה יחזקאל" אמאי לא מניח את עצמו לישון, ואמר ששלח ל"המראה יחזקאל" תשובה מזה השאלה, וכעת רואה ש"המראה יחזקאל" צודק, לכן רוצה לכתב לו עכשו. אמר לו ה"מראה יחזקאל" מי הוא, והחת"ס היה חלישות הדעת שלא ידע מקדם, [ואולי לא כבדו כראוי], ואז [שהרגיש ה"מראה יחזקאל" שיש לו חלישות הדעת], אמר לו ה"מראה יחזקאל" כי הוא רוצה לשלח את בנו ללמד אצלו, אם הוא מסכים, וענה לו בודאי, והבטיח להחת"ס שישלח את בנו בזמן הבא, וזה היה הפיוס בינו להחת"ס.

שאלה ב'

אינכם פוסקים מלהתקיף נגד פרשת החלב, יומם ולילה עסוקים הנכם בזה, עד מתי? על ידי כתיבתכם כי רבה היא, נעלם לי כל החשק מלאכל הבשר, ואנכי צריך זאת לבריאותי.

[ענין להלן שזה מזיק מאד ויש שאר מאכלים כנגדם יותר טובים ובריאים, והם פרוה ללא חשש כלל].

אִשְׁתִּי מְסֻרֶת לְבִשָּׁל לִי בָשָׂר וְעָלִי לְהִלָּחֵם עִמָּה. **וְאַנְבִּי**, מְשַׁאלְתְּכֶם נִרְאָה שְׁבוּרָךְ ה' זְכִיתֶם לְאִשָּׁה יִרְאֵת שָׁמַיִם, שְׁאִינָה מְסַפֵּימָה לְהֵאכִילְכֶם טְרָפוֹת, לֹא כְחוּהָ שֶׁהִסִּיתָה אֶת אָדָם הָרֵאשׁוֹן שִׁיאֲכַל מ"עֵץ הַדַּעַת", וְעַיִן רַמְבַּ"ן בְּפֶרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית].

וְזֹאת מְשׁוּם שֶׁהִיא קוֹרֵאת אֶת כָּל הַקּוֹנְטְרָסִים שְׁלָכֶם, הֵאֵם אֵינְכֶם יוֹדְעִים שְׂאָף אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם צָעֲקוּ: "מִי יֵאֲכַלְנוּ בָשָׂר"? כִּי אֵי אֶפְשָׂר לְהִתְקִים לְלֹא בָשָׂר, כָּל שֶׁפֶן דוֹר חָלַשׁ כְּדוֹרֵינוּ.

הֵאֵם לֹא יָדוּעַ לָכֶם מִהֶמְכָּתֵב שֶׁהוֹצֵא עַל יְדֵי בֵּית הַדִּין שֶׁל הַתְּאֻחָדוֹת הַרְבָּנִים מִחֻמְתָּם מִגְדוּלֵי הַרְבָּנִים שֶׁבְכָלֵל אֵינן שׁוּם שְׁאֵלוֹת נְקוּר בְּכָל אַמְרִיקָה?

פִּי צִד יְכוּלִים הַנֶּחֱמָה לְכַתֵּב הַהֶפֶךְ מִהֶרְבֵּי מְסַטְמָר וְכָל בֵּית דִּינֵנו הַגְּדוֹל בִּירוּשָׁלַיִם, שְׁכָל הָעוֹלָם מִתִּירָאִים מֵהֶם, וְרַק אֲתֶם, הָרַב מֵהֵאֲלָמִין, אֵינְכֶם מִתִּירָאִים מֵהֶם?

תשובה על שאלה ב'

הַשְּׂאֵלָה עֲצֻמָּה, הִנֵּה תְּשׁוּבָה מְסַפֶּקֶת, שְׂאֵי אֶפְשָׂר לְהִסְתַּמֵּךְ עַל הַמְּכָתֵב. לֹא הִיָּה כְּתוּב בְּמְכָתֵב שֶׁל הַתְּאֻחָדוֹת וְשֶׁל בְּד"ץ מִירוּשָׁלַיִם, שְׂרַק בָּשָׂר סֵאטְמָר כָּשָׂר הוּא, הִיּוּ יְכוּלִים לֹאמַר שֶׁתִּקְנוּ אֶת הַשְּׁחִיטָה וְכו'.

אָךְ לְתֵת הַכָּשֶׁר חֶלֶק וְלַחֲתֵם שְׁבָכָל הֵן 50 עָרִים בְּאַמְרִיקָה הַנְּקוּר כְּבָר כָּשָׂר וְאֵינן שׁוּם שְׁאֵלוֹת אֶפִּילוֹ "הֵיבְרוּ נַעֲשֵׂאנַעַל" אֶ-יֹ "999" - וְכו' וְכָל כְּמִיּוֹת הַשְּׁחִיטָה מִנַּעֲבֵרָאסְקָא וְקֵאנַעֲטִיקוֹט וְכו' לְאֵן שֶׁתִּפְנֹנוּ בְּכָל אַמְרִיקָה וְיֵאמְרוּ לָכֶם שְׁזֵה מִנְהַג הַוּוּנְגְרִיָּה כְּבָר בְּסֵדֵר, הַנְּשַׁמַּע הַכָּשֶׁר כְּזֵה בְּעוֹלָם, בְּפֶרֶט בְּמָקוֹם שֶׁהֶרְבֵּי מְסַטְמָר זְצוּק"ל לֹא נָתַן הַכָּשֶׁר מְעוֹלָם, וְכוּתֵב בְּסִפְרוֹ שׁו"ת דְּבָרֵי יוֹאֵל (יִוְרָה דַּעָה סִימָן ל"ד אוֹת ב' בְּסוּפֹ) שֶׁעַל הַקְּצָבִים שֶׁבְאַמְרִיקָה אֵינן לְסַמֵּךְ כָּלֵל וְזֵה לְשׁוֹנוֹ:

"**עַם** אֵיזו פִּאֲרֵהֵאן פְּלַעְצָעֵר אֵינן אַמְרִיקָה וְוֵאס דְּעַר בֵּית דִּין הָאֵט נִישְׁט דַּעַם רִיכְטִיגֵן כַּח דִּי קֵהֵלָה פִּירְט זִיךְ נִישְׁט אַזוֹי וְוֵי מַעַן דָּאָרְף אֹונ דִּי מוֹרָא פּוֹן דִּי בּוּטְשְׁעֵרס אֹונ פְּלִיִישׁ אַנְפִּירְעֵרס לִיגְט אוֹיפֵן שׁוּחַט מְעַר פּוֹן דִּי מוֹרָא פּוֹן בֵּית דִּין אֹונ אוֹודֵאֵי מְעַר פּוֹן ה' יִתְבָּרַךְ, עַס זַעֲנַעַן אוֹיךְ פִּאֲרֵהֵאן פְּלַעְצָעֵר וְוֵאס דִּי שׁוּחַטִים זַעֲנַעַן נִישְׁט וְוֵי עַס דָּאָרְף צוֹ זֵיִן אֹונ זֵיִ דָּאָרְפֵן אַ הַשְּׁגָחָה פּוֹן בֵּית דִּין" עֵינן שָׁם.

וּבְתֵרָגוּם לְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ, קֵימִים מְקוּמוֹת בְּאַמְרִיקָה שֶׁהֵבִית דִּין שָׁם אֲבָדוֹ אֶת הַכַּח הָאֲמָתִי, הַקֵּהֵלָה אֵינָה מִתְּנַהֲגָת כְּרֵאוֹי וְיִרְאֵת הַשׁוּחַטִים

ומנהיגי הבשר מנחת על השוחט יותר ממורא בית הדין וכל שכן יותר ממורא ה' יתברך וכן קימים מקומות שהשוחטים אינם ראויים וצריכים השגחת בית הדין.

מדברי הרבי מסאטמר רואים שבאמריקה אף אצל הרבנים החרדים קורה שמאבדים כחם להטיל מורא על השוחטים שנחויז מאד לכשרות מהדרת במאות אחוזים.

וכן כותב הרבי בהמשך, באותו סימן הטורי זהב ואמר שלפי שחיתות הדור אין להאמין לסתם אנשים וכותב המהר"ם שיק שכיום בשפל המצב, התורה ויראת שמים נחלשו והקלילות צומחת כעשבי השדה סתם יהודי אינו אמין, וכפי דעתי זהו דעתם של חז"ל בגמרא ובפוסקים... בעוונות הרבים אלו שנחשדו בכשרות הם הרוב המכשולות והקולות רבים בזמנינו, והתורה ויראת שמים הם במדרגה השפלה ביותר עד כאן.

מוסר ההשכל הוא:

1. סתם אנשים אינם אמינים לכשרות.

2. רוב אנשים אין לסמוך עליהם על כשרות.

3. המכשולות באכל כשר רבים הם.

4. התורה והיראת שמים הם במדרגה שפלה.

נו, כיצד זה מסתדר עם הפתקה שהתיר בשר בכל אמריקה.

התאחדות הרבנים בעצמה הודיעה במכתב שבכל אמריקה נכשלים, לצערנו, יהודים באסור אכילת חלב, והם מעוררים במכתב לתקן את מכשול החלב.

וכן יכולים הנכם לשמוע את הקלטת של אספת התאחדות הרבנים שערכה כשלוש שעות ושם שומעים בפרוש שהאדמו"ר מסאטמער שליט"א ("ברך משה") אומר שרימו את הצבור כל ה-30 שנה בבשר שאינו גלאט כשר, ומכרו זאת לעולם החרדי כגלאט ("מען האט פארגארט דעם עולם גלם אלע 30 יאר מיט פלייש וואס איז נישט גלאט, און מען האט עס פארקויפט פארן חרדישן עולם אלס "גלאט"), זהו לשונו.

וכמוכא בספר הודאת בעלי דין, הודאה י"א.

אחד הרבנים שואל: כפי שלא משתמשים בסוכות למרות כשרותו, סירכא בשר... (אם כך שלא ישתמשו בצלע י"ב).

עֲנֵה רַב, בְּעַל מְכָשִׁיר: הַלּוֹאֵי, הַלּוֹאֵי, כִּמָּה כֵּן מִשְׁתַּמְּשִׁים, הוֹרִידוּ אֶת הַסִּירְכוֹת, זֶהוּ "גְּלֹאט", בְּכָל אֹפֶן מִשְׁתַּמְּשִׁים בְּסִירְכוֹת, אִי אֶפְשָׁר לומר שֶׁלֹּא מִשְׁתַּמְּשִׁים בְּסִירְכוֹת שְׂאֵלְמֵלֵא כֵּן לֹא הִיָּה לָכֶם בְּשָׂר לְמַכּוֹר.

יֵשׁ, זֶה קוֹרֵה, זֶה לֹא בָּא בְּקִלּוֹת, אֲךָ זֶה נִמְצָא לְפַעֲמִים.

עַל אֲלוֹ הַדְּבָרִים מָחָה רַב אַחַר, גַּם בְּעַל מְכָשִׁיר, בְּזֶה הַלְשׁוֹן: תִּמְחַלוּ לִי, עַל כֵּךְ אֶעֱנֶה, חֲלִילָה לְהַחֲלִיט כִּךְ שְׂאֵנוּ לְזֻקְחִים חֵס וְחֲלִילָה סִרְכוֹת, חֵס וְשְׁלוֹם... וכו'.

גַּם כֵּן יְדוּעַ שְׁמַנְעוּ \$160. 000 לְעֵדָה הַחֲרָדִית בִּירוּשָׁלַיִם, מִכֶּסֶפִּי "קֶרֶן הַהֲצֵלָה" כִּי רָצוּ מִכָּאן לְהַכְרִיחַ אֶת הַבַּד"ץ מִהַעֲדָה הַחֲרָדִית לְכַתֵּב מִכְתָּב שֶׁהַבָּשָׂר בְּאֻמְרִיקָה כָּשֵׁר, וְהֵם סָרְבוּ. לְבִסּוֹף חִלַּק מֵהֶם נֶאֱלָצוּ לְהַכְנִיעַ כְּדֵי לְקַבֵּל אֶת כֶּסֶפִּי "קֶרֶן הַהֲצֵלָה" וְכָתְבוּ אֶת הַמְּכַתֵּב. (רֹאה בְּאֵרִיכוֹת בְּסִפּוֹר עִמָּךְ הַכֹּהֵן). הִיָּה אֲמוֹר לְהַתְקִים אֶסְפָּה שֶׁל חֲמֵשֶׁה רַבָּנִים לְשִׁמוּעַ גְּבִיית עֲדוּת עַל מִצַּב הַשְּׁחִיטָה בְּאֻמְרִיקָה, אֲצֵל הָרַב מִפֶּאֶפֶא זצ"ל, וְהִיוּ אֲמוֹרִים לְהַגִּיעַ 40 רַבָּנִים וְשׁוֹחֲטִים עִם עֲדוּת.

בְּאֶסְפָּה הַזֹּאת הָיוּ צְרִיכִים לְהַשְׁתַּתֵּף: הָרַב מִפֶּאֶפֶא זצ"ל, הָרַב מִקְאֲשׁוּי זצ"ל, הָרַב מִדְּעַבְרֵעִין זצ"ל, הָרַב מִסְאֵמְבֶּאֲטֵעַל זצ"ל, הָרַב מִסְאֵטְמֵעַר שְׁלִיט"א ("בֵּרֶךְ מִשָּׁה") וְהָרַב מִקְאֶסְאֵן.

לְבִסּוֹף הָאֶסְפָּה הַהִיא הַתְּבַטְלָה מִשׁוּם שֶׁהִזְהִירוּ בַּחוּמְרָה אֶת הַרַבָּנִים שִׁיְהִירוּ אוֹתָם אִם יִשְׁתַּתְּפוּ בְּאֶסְפָּה.

נִבְיָא עֲדוּת שֶׁשְׁמַעְנוּ מִהָרַב הַגָּאוֹן מוֹהֵר"ר שְׁלֵמָה יוֹדָא שׁוּוִיִּצְעַר שֶׁסִּפֵּר שֶׁשְׁמַע בְּעֵצְמוֹ מֵהַגַּה"צ מִדְּעַבְרֵעִין שְׁלִיט"א בְּמִקְוֵה בְּעֵלְזָא ב - (16) „ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: "מִיט דִּי סְאֵטְמֵעַרֶר קֶעֶן מְעַן גְּאֵרְנִישְׁט מֵאֲכֵן, זִי זְעַנְעַן אוּמְשְׁטֵאֲנֵד עֵמִיצֵן מִיט אַ קֶאָר אַרױנטְעֶרְצױשְׁמִיִסֵן אױן זֶאגֵן עֵס אִיז ױאָר אַן עֶקְסִידֵעֲנֵט". תִּרְגוּם: עִם אֲנִשֵׁי סְאֵטְמֵעַר אִי אֶפְשָׁר לְפַעַל מְאוּמָה, הֵם מְסַגְּלִים לְדַרְס מִשָּׁהוּ בְּמַכּוֹנִית וְלומר שֶׁהִיָּה זֶה תְּאוּנַת דְּרָכִים.

שְׂאֵלָה ג'

1. כִּיצַד הַנֶּכֶם מְעִיזִים לְצֵאת נֶגֶד גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵים הַגְּדוּלִים מִמְּכֶם בְּשָׁנִים כְּפִלִים? גַּם הַנֶּכֶם הוֹצֵאתֶם לְאוֹר חַבּוּרִים רַבִּים, אֲךָ אֵף עַל פִּי כֵּן אִין זֶה אוֹמֵר שְׁמַתֵּר לָכֶם לְכַתֵּב נֶגֶדֶם, לוֹ הִיִּיתֶם לְפָחוֹת בְּגִילָם, הִיִּיתִי מִבֵּין, אֲךָ אַתֶּם צְעִירִים מֵהֶם?

2. כִּיצַד הַנֶּכֶם רוֹצִים לְמַנוּעַ מִיהוּדִים לְאָכוֹל בָּשָׂר, בְּמִקּוֹם שֶׁחִלַּק נִכְבָּד מֵהַהַכְּנָסָה נְזַקְפֵת לְמוֹסְדוֹת, שֶׁם לומְדִים מֵעַל 10 אֲלֶף יְלָדִים בְּלַע"ה

שְׁלַצְעֵרֵינוּ עַל יְדֵי כְּתִיבַת חֲבוּרֵיכֶם, חָדְלוּ רַבִּים לֶאֱכֹל בֶּשֶׂר בְּהֵמָה וּבְכֶף עוֹשְׂקִים אַתֶּם סְכוּמִים נִכְבְּדִים מִכִּסְפֵי הַיְשִׁיבָה הַחֲיוֹנִיִּים וּבְגַלְלַכֶּם עוֹמְדִים אָנוּ כִּיּוֹם בְּמִשְׁבֵּר גָּדוֹל, לֹא עָלִינוּ, וּמִי יוֹדֵעַ כַּמָּה זְמַן נוּכַל לְסַבֵּל זֹאת הָאֵם תּוּכְלוּ לְטוֹל עַל עֲצֻמֵיכֶם אֶת הָאֲחֵרִיוֹת?

הָאֵם לֹא יוֹדֵעַ לָכֶם סְפוּרוֹ שֶׁל הַרְבֵּי מְדַעְבְּרַעֲצִין שֶׁבִשְׂעָה שֶׁהוֹצִיא אֶת מְדַרְיָה הַכְּשָׁרוֹת, "וְעַד הַכְּשָׁרוֹת", שֶׁלַח הַרְבֵּי מִסַּטְמָעַר לְקִרְא לֹו וְצִוּוּהָ עָלָיו לְהַפְסִיק עִם כָּל מַעְרַכְתָּהּ הַמְלַחֲמָה נֶגֶד הַכְּשָׁרוֹת, וְאָמַר לוֹ שְׂאֵף אַחַד לֹא הָעֵמִיד אוֹתוֹ לְזִכּוֹת הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל כְּשָׁרוֹת, אַתֶּם לֹא אַחֲרָאֵי הָעוֹלָם. וְאִם הַרְבֵּי מִסַּטְמָעַר צָוָה עַל הַרְבֵּי מְדַעְבְּרַעֲצִין לְעֻזֵב אֶת עֲסֻקְנוֹת הַכְּשָׁרוֹת אִז מַה הַנֶּחֱם חוֹשְׁבִים שְׁגֹדוּלִים אַתֶּם יוֹתֵר מֵהַרְבֵּי מְדַעְבְּרַעֲצִין?

דַּעְתִּי הוּא, עֲזוּבוּ מֵעֲמַלְכֶם, תָּנוּ מְנוּחָה לַיהוּדִים הַחֲפִצִים לְהַחֲיוֹת אֶת לְבָם בְּשִׁבְתָּ קוֹדֵשׁ בְּטִשׁוּלְנֵט טְעִים וּבִמְעַט נִקְנִיק, סְלָמִי וּפְסֻטְרָמָה. כָּל יְהוּדֵי יִרְאָ וְשָׁלֵם שֶׁר מְדֵי שִׁבְתָּ בְּהַתְּלַחֲבוֹת עֲצוּמָה עִם יְלָדָיו בְּצוֹתָא: "בְּשֶׁר וְדָגִים וְכָל מִטְעָמִים", עָלִינוּ לְהוֹדוֹת לָהּ יִתְבָּרַךְ שֶׁנִּתֵּן בְּיַדֵּינוּ כֶּסֶף לְקִנּוֹת אֶת הַמְאָכְלִים הָעֲרֻכִים וְדֵי לְמַכִּין.

צְבִי דוֹד הָעֶרְשָׁקוּבִין.

תְּשׁוּבָה עַל שְׂאֵלָה ג'

1. הַמְכֻשָׁרִים וְאֵלוֹ הַמְתִּירִים נִבְלוֹת וְטִרְפוֹת חֵלֶב וְדָם לְמַעַן כֶּסֶף וְכָבוֹד, אֵינָם גְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל, אֲלֹא מְכֻשָׁלֵי יִשְׂרָאֵל כְּשִׁבְתִּי צְבִי שֶׁר"י יִמַח שְׁמוֹ וְזָכְרוּ שֶׁהִתִּיר חֵלֶב וְדָם וְהָיָה גְּדוֹל מְדוּרְנוּ, הָאֵם גַּם יִחְשַׁב כְּגֹדוֹל?

כִּיּוֹם בְּהַתְּאָחֲדוֹת בּוֹדָאֵי הָיוּ רוּצִים, לְשָׁלֵם לוֹ 2 מִלְיוֹן דוֹלָר לְשָׁנָה, רַק בְּשִׁבִיל שִׁיתִּיר נִבְלוֹת וְטִרְפוֹת, חֵלֶב וְדָם.

2. וּלְגַבִּי הַהִכְנָסוֹת לְמוֹסְדוֹת שְׁנַעֲצָרוֹת, הַתְּשׁוּבָה כְּדִלְהֵן:

בְּיַדֵּינוּ כָּל כַּח הַפּוֹעֵל בְּנִפְעֵל, כֶּף שְׂאֵם הַבֶּשֶׂר טָרֵף הַשְּׂאֵלָה אֵינָה שְׂאֵלָה שֶׁבְּכֶסֶף זֶה צָרִיךְ לְתַמֵּךְ בְּמוֹסְדוֹת וְאֵל תְּשֻׁכְחוּ שֶׁבְּקִבוּצִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל נִתְּנוּ לֶאֱכֹל בֶּשֶׂר חֲזִיר בְּלֶבֶד, אֵף לֹא חֵלֶב, וְאוֹי וְאוֹבֵי לְנַפְשְׁכֶם שֶׁנִּרְאָה שֶׁהַתְּפֻטְמָטָם בְּמִנּוֹת מְלֵאוֹת שֶׁל נִבְלוֹת וְטִרְפוֹת חֵלֶב וְדָם.

וְזֶה שֶׁהִנֵּחֶם כּוֹתְבִים שֶׁהִשְׁיִיבוֹת מִתְמוּדְדוֹת עִם מְשֻׁבְּרִים, תְּשׁוּבָתִי, מוֹטָב שֶׁהִשְׁיִיבָה תְּהִיָּה בְּמִשְׁבֵּר גְּדוֹל (וְאִפִּילוֹ עַד כְּדֵי סִגְרָה) מֵאֲשֶׁר לְפִטָּם אֶת

ז. וידוע ששבתי צבי ימ"ש תיקן נוסח ברכה חלב, ועיין באריכות בספרי קובץ ספרים
חדשה אשר קדשנו במצותיו וצונו על אכילת בעניני ניקור.

הצאן קדשים בכספים של נבלות וטרפות, חלב ודם. (ראה גם באריכות בקונטרס "אכן מקיר תזעק" לגבי זה שעמפייער פאלטרי העניק סכומים נכבדים לישיבת "תפארת ירושלים" מהגה"צ ר' משה פיינשטיין ז"ל ועל ידי זה הוא היה כִּשְׂר רח"ל).

ישוב על כך שהנכם כותבים שאי אפשר לטול אחריות כבדה כל כך, תשובתי, שידוע היטב מגדולי ישראל הקדמונים שמוטב לסגור הישיבות מאשר להכניס בהם לשונות העכו"ם.

בנוגע לכך שהרב מסאטמער זצ"ל שלח לקרא לרב מדעברעצין ואמר לו שאף אחד לא העמידו לזכות את העולם, התשובה על כך היא כדלהלן:

הרבי מסאטמער זצ"ל היה כבר זמן רב לאחר הארוע מחי, ל"ע, ואכן ראשי הקצבים שהיו יושבי ביתו (הכל בעבור שיוכלו בקלות להאכיל נבלות וטרפות) הסיתו את הרבי בדברים שאינם, כידוע.

בפרט כפי שהרב מסאטמער בעצמו כתב לפני שנים בשו"ת דברי יואל (חלק י"ד סימן ל"ד, אות ו' בסופו) כדלהלן:

לפעמים רואים אצל הקצבים היראים, שומרי תורה ומצוות, חרדים לדבר ה' מכל התחומים, אבל כשהשטן מגיע למכירת בשר שזוהי פרנסתם, חשודים הם שאינם מתנהגים כשורה, כל שכן אצל אלו המקלים אף בדברים אחרים, אלא מאי? אם עוקבים אחריהם, משגיחים נאמנים, תופסים אותם. אך במקום שאין השגחה במאת האחוזים, לא תופסים, ואז הקצבים רשאים לפעל כטוב בעיניהם ואיך שלבם חפץ, ומאכילים נבלות וטרפות ר"ל, ואין איש יודע מזה, כי אין משגיח, עכת"ד.

מוסר ההשכל מזה הוא, הרב זועק הצילו! שאם אין השגחה במאת האחוזים, מא' עד ת', אוכלים נבלות וטרפות ר"ל, ואתם יושבים על מי מנוחות בסעודת בשר, למרות אי השגחה מהתחלה ועד הסוף, ואוכלים נבלות וטרפות.

הרבי מסאטמער זצ"ל, לא היה ירא שיהיו טענות, היתכן לומר על רבים שאוכלים נבלות וטרפות רח"ל. ועוד רואים מדבריו שהיראת שמים מאלו הנקראים תלמידי חכמים, לצערנו, חלשה ביותר.

וכן כותב הרבי מסאטמער זצ"ל בשו"ת דברי יואל (יורה דעה סימן ל"ד, סוף אות ו') שרואים בחוש במדינתנו (אמריקה), במקום שנמצאים ברוך ה' משגיחים העומדים על הבשר מהשחיטה ועד המכירה ובכל אופן הקצבים נסו בכל האמצעים להכניס בשר מבחוז, פעמים נודע שהקצבים רצו

בהסתר להביא בשר בדרך שהמשגיח לא ידע מזה בלי להביט על כף שאנשים נכשלים, הכל בשביל להרויח כמה דולרים, עיני שם.

המוסר ההשכל הנלמד מדברי הרבי:

א. הקצבים כיום מוכנים להכשיל יהודים בעבור בצע פסף.

ב. למרות שעומד משגיח מתחלה ועד הסוף ממש, מוצא הקצב דרכים שונות לסובב, ואף אחד לא בטוח על מה שהוא אכל.

ג. גם בשביל רוח מועט יכשיל הקצב בבשר טרף.

ד. הקצבים מתאמצים בכל הדרכים להכניס בשר טרף.

זוהי שהנכם שואלים אם גדול אני בשנים מהרב מדעברעצין זצוק"ל שאלתכם אינה חכמה שחז"ל הרי אומרים שכל ישראל ערבים זה בזה, כל יהודי הרואה מכשול אצל יהודי אחר מחיב לעוררו ולהוכיחו על כך, בפרט במקום שרואים שמאכילים אלפי יהודים בכל יום גבלות וטרפות חלב ודם רחמנא ליצלן, בודאי ובודאי שאסור לשתק וראיה למעלה מה שהבאתי מספר "דבר בעתו" מבעל החפץ חיים זצ"ל.

וענין השירה שהזכרתם שכל יהודי ירא ושלם שר מידי שבת בהתלהבות עצומה עם ילדיו בצוותא בשר ודגים וכל מטעמים התשובה היא, אכן אמת ששרים אף על איזה בשר ודגים בשר טרף חס וחלילה, האם חושבים הנכם שזו היתה דעת הפיטן בחבור הזמירות בשר ודגים, חס וחלילה לומר כך. אנו מוצאים בפרוש בתורה הקדושה (פרשת ראה) "וּזְבַחְתָּ... כְּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ" (דברים יב, כא)^ה, אם תשחט כְּאֲשֶׁר צִוָּךְ ה' אַז וְאָכַלְתָּ

ח. בספר דברי תורה על הגדה של פסח כתוב כדלהלן: "ואתא מלאך המות ושחט לשוחט". המראה יחזקאל ספר לילדיו בליל פסח על שאלה שהיתה לו היום, שוחט שהחל לשתות האם מתר לאכול משחיטתו ושאל את בניו היכן אפשר למצוא התשובה בהגדה, הילדים לא ענו והמתינו שאביהם יענה, נענה האב, נאמר בהגדה "ואתא מלאך המות ושחט לשוחט" לכאורה קשה מדוע יש לשחוט את השוחט הרי כתוב בתורה: "וּזְבַחְתָּ... כְּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ" והשוחט נתן לאכול ליהודים שהיה להם בשר כשר לכבוד שבת ויום טוב וכן חפץ שהיה להם בשר כל השנה, ומקים מצוה לפי פוסקים מסוימים כמו ה"חרדים" ואחרים, בכל

עוף מצוה מיחדת, מצות עשה דאורייתא של: "וּזְבַחְתָּ... כְּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ", אם כן מדוע מגיע לו שחיטה על כך?

ענה שהספור היה ששוחט שחט לאחר שתית ד' כוסות וממילא שוחט כוזה באמת צריך לשחוט.

ר' מנדעלע מדעש בעל מחבר ספר "שערי צדק", למד אצל החת"ם סופר בפרשבורג, הוא היה גם תלמיד של ה"ישמח משה" הקדוש שסדרו היה בעצמו ללמד שעורים וכשלא למד בעצמו למד ה"ייטב לב", יתכן שפעם למד ה"ייטב לב" את ר' מנדעלע.

היה יהודי, חסיד מה"ייטב לב" הקדוש, ומר' מנדעלע מדעש, שהיתה לו שאלה רצינית שאל

שם מתר לך לאכול בשר ואם לא זה אסור בתכלית האסור וחס וחלילה לומר שכוננת הפיטן היתה על בשר הטרף לכל הדעות.

אתם מצינים בסוף מכתבכם את המאכלים כ"מאכלים טעימים", אך לצערנו כאלו "מאכלים טעימים" מוריד את היהודי מדרך הישרה ח"ו, כמו שכותב הרמב"ם הקדוש ז"ל במכתבו הידוע הנקרא "אגרת תימן" (וראה בספר הקדוש דגל מחנה אפרים^ט פרשת עקב שמביא שם ג"כ) שזה

לתלמידו ר' שמואל אבן תבון שהוא ישיבם. וזה תוכן דבריו בקיצור על פי חכמת הטבע, כי מכל מיני מאכל ומשקה נעשה דם, ומהדם יורד אל הכבד, ומהכבד עולה הברירות אל הלב, ומהלב יורד המובחר והדק אל המוח, ושם שורה השכל וחיות של האדם. ומי ששומר עצמו ממאכלות המותרות והאסור והטמא, נעשו דמיו צלולין וטהורין, ויש לו לב טהור, והמוח והחיות שלו נעשה חיות טהורות להשיג אמיתית החיות שהיא אלקות של כל העולמות המחיי את כולם. ומי ששומר עצמו יותר, ומקדש את אכילתו עפ"י דרכי ד' ותורתו, נעשה מזה בנין אב, והוא השכל לכל רמ"ח איבריו ומתקדשים ומתטהרים.

וכן להיפוך ח"ו, נעשה בנין אב שכל עקור ומעופש בדעות זרות, וחיות שלו נעשה בחינת מת, והוא אבי אבות הטומאה וכו', ורמ"ח איבריו נטמאים וטמא טמא יקרא לכל דבר, ונעלם ממנו אמיתת החיות שהיא אלקות של כל העולמות, ונטמא ונופל לדיעות זרות ואלהים אחרים, הם אלילים אלמים מתים וזבחי מתים יקראו להם.

לכן התנאים ואמוראים ובעלי המדות וחכמי המשנה הם שמרו נפשן שלא יתגאלו בפת בג הזקן וביין משתיו, ולכן האירו שכלם והיי שורה עליהם רוח הקודש, לפרש כל מאמר סתום בדת התורה הקדושה, כי שרתה עליהם כח אלקי, אשר הוא ואורייתא כולא חד ואור נשמתם ג"כ הוא חוט המשולש אשר לא ינתק לעולם ולעולמי עולמים. אבל אנשים הללו בודאי טמאים ונטמאו דמם, ומשם לבם ומוח שלהם נטמטם במאכלות האסורות והטמאות, ולכך החיות שלהם נוטה למינות ואפיקורסות,

את שני רבותיו, חפץ היה לראות מה יענו שניהם, לאחר מכן פגש את ה"ייטב לב" בבית המדרש, שאלו ה"ייטב לב", מסתמא שאלת גם את ר' מנדעלע את אותה שאלה, ענה החסיד, אכן שאלתי. שאלו ה"ייטב לב", מה היתה תשובתו? וענה לו החסיד את כל תשובת ר' מנדעלע באריכות ובפלפול. נענה ה"ייטב לב" לחסיד מה אעשה שאבי ה"ישמח משה" לא הרשה לי ללמד אצל ה"חת"ם סופר" הרי בגלל השוחטים שדברו עליהם שהיו שוחטים קלים. אגב כותב רבות ה"חת"ם סופר לגבי השוחטים קלים בתשובות, וכן כותב שהוא היה רועד מהשחיטה והיה רץ כפמה פעמים ביום לבדוק השחיטה.

המראה יחזקאל שלח את בנו ר' מנדעלע מדעש ללמד אצל ה"חת"ם סופר" מפני מעשה שהיה שהדפסתי כבר פעם אצלי, כשר' מנדעלע חזר לביתו מפרעשבורג, שאל את בנו מה עשית עם בשר לשבת בפרעשבורג? ענה שאכל אצל ה"חת"ם סופר" מאותה בהמה, והוא מאמין באמונה שלמה שגם אם הסכין היה פגום, בא מלאך וישר את הפגמות.

על בשר במשך השבוע לא שאל, מפני שלא אכל בשר במשך השבוע, אך לכבוד שבת שאלו מה עשה.

ט. ובא וראה מה שכתב הרמב"ם ז"ל, הובא בספה"ק צפנח פענח ובספה"ק דגל מחנה אפרים (פרשת עקב), ששמע מהבעל שם טוב ז"ע, שפעם אחת שאלו אנשי מדינה אחת במכתב להרמב"ם ז"ל על תחיית המתים לומר להם מן התורה, ומה שדרשו חז"ל בגמרא מן הפסוקים, אמרו שיש לדורשם באופן אחר. ולא רצה להשיבם הוא בעצמו דבר, אך אמר

שְׁשָׁלוּ שְׁאֵלוֹת עַל סְפָקוֹת בְּאִמוּנָה זֶה בְּעֵבֹר שְׁנֵת־פְּטָמוֹ בְּמֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת וְאִכְמ"ל.

ג) עֵינֵנו מְעֵט בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים (תולדות יעקב יוסף פְּרֶשֶׁת נְשָׂא', דְּבָרֵי חַיִּים הַשְּׂמֻטוֹת
לְפָרֶשֶׁת וַיִּקְהָל).

מוסרים אפיקורסים, הן המה משורש עמלק
הדעת דסטרא אחרא ע"ב ר"ב גימטריא דע"ת
כאשר תראה בדורות הללו אשר בעוה"ר
נתרבה האפיקורסות, וגם אותן דקיימין כלי
חמס על ישראל לפשוט את עורם מעליהם
בעצות רעות בחוקים לא טובים וד"ל, ע"כ.
ועיין בספה"ק תולדות יעקב יוסף פרשת נשא.
ובוהר חי פרשת בראשית (דף קי"ג) כתב וז"ל,
ועתה רוב הדור עם הראשים שלהם הם מערב
רב, ע"כ.

ובספר דברי חיים בהשמטות לפרשת ויקהל
כתב וז"ל, דלפני ביאת המשיח יהיו רוב
הרבנים מהערב רב כו', וז"ל הדברי חיים שם:
כי ישראל בעצמן קדושים אך הערב רב כל
חסדים דעבדי לגרמיייהו עבדו כנראה בעליל
שהרבנים והחסידים והבעלי בתים שבדור המה
בעוה"ר רובן מערב רב ורוצים לשרור על
הציבור וכל מעשיהם רק לגרמיייהו לקבל כבוד
וממון ולכן אין להתחבר רק אם עובדים באמת
שמוסרים נפשם לדי' לא לקבל שום תועלת
לעצמם, ע"כ עיי"ש עוד.

ונמצא מכל זה דברים נוראים, דרוב הרבנים
ובעלי בתים הם של הערב רב, וצריכים ללחום
נגדם במלחמה גדולה, ובעוה"ר לא די שאין
נלחמים נגדם אלא הרבה אנשים יש להם קשר
אתם ובונים להם בנינים ופלטרין גדולים,
ונותנים להם ממון כסף רב, ויש להם שם כבוד
ויקר וגדולה, והצדיקים האמיתיים המקושרים
לה' יושבים בעניות ל"ע וא"א להם לפעול
ולעשות לצרכי שמים כראוי, להרבות פעלים
לתורה וליראת שמים.

ועל פי זה אפשר להבין מ"ש בספה"ק היכל
הברכה (בפרשת ואתחנן הנ"ל על פסוק הטיבו וגו') וזה
לשונו: "ואני תמהתי על בעלי בתים הכשרים
למה ישנו כל הלילה ויבלו ימיהם בהבל, למה

ולא יכלו לקבל מתיקות נופת צוף דברי
מאמרינו הבונים עפ"י שכל אלקי עולם ומלך
עליון. והואיל והעיוז פניהם ויצאו לחוץ,
פתאום יבוא עליהם הכורת, וכרות יכרתו
אותם וכל אשר להם. וכך עלתה להם, כי לא
היו ימים מועטים עד אשר בא עליהם מלך
גדול והרג אותם וביזז כל אשר להם, ע"כ תוכן
דבריו.

י. אצלי זה לא חידוש, כי כתוב בוהר הקדוש
ובאור החמה, כי לפני ביאת המשיח יהיו רב
הרבנים ומנהיגי ישראל מהערב רב רח"ל. (ולפי
הזהר הזה אנו רואים בבירור לאיזה סוג הרב הקל הזה
שייך).

והנה בפרשת בשלח כתבתי בביאור הכתוב
מלחמה לה' בעמלק מדר דר, דהנה איתא
בוהר הקדוש על פסוק זה (דף ס"ז) מלחמה לה'
בעמלק מדר דר, אמר ר' יהודה בכל דרא ודרא
בכל דרין דאתיין לעלמא לית לך דר דלית בהו
מההוא זרעא בישא וקב"ה אגח בהו קרבא, רבי
יצחק אמר ועלייהו כתיב יתמו חטאים מן
הארץ, עיי"ש.

עוד איתא בוהר"ק (ח"ב דף קכ): דערב רב אינון
יין דנתנסך לעכו"ם, ומנהון משומדים מינים
ואפיקורסים משומדים לעבירות שבכל התורה
כולה.

ובספה"ק אור החמה (פ' נשא בשם הרמ"ק) כתב
וז"ל, הערב רב הם גויי הארץ נשמת החיצונים.
ושם (על זוה"ק משפטים דף ק"ב ע"ב) וז"ל מלחמה
לה' בעמלק שהם ערבוביא בישא שכולם
נתערבו אלו באלו וזרע עמלק נתערב בהם ויש
רשעי ישראל שהם נחשבים מכולם שהם
פריצי ישראל מהרסיך ומחריביך ממך יצאו
וכו'.

ובבני יששכר (מאמרי חודש אדר) כתב, כתות
הערב רב אשר בקרבנו הם יושבים, מינים

בחכמה ובעושר כך מלמעלה יורד השפע וכמ"ש בש"ס ולמוכחים יונעם ועליהם תבוא ברכת טוב, כל זמן שתוכחה בעולם ברכה בעולם וכו' (תמיד כ"י ע"א) ור"ל שגורם שפע כנ"ל, וכמ"ש בתיקונים (תיקון מ"ד) יעו"ש".

"ובזה יובן חסד ואמת נפגשו, ר"ל כשעושיין להשפיע זה לזה החכמים מקבלין חסד מהעושר והעשירים שומעין חכמה ומוסר הנקרא אמת מהחכמים שהוא עיקר התכלית כמ"ש חסד ואמת מן ינצרוהו כנ"ל, אז גורמים לייחד ב' מדות הגורמין שפע וברכה בעולם, וזהו צדק ושלוש נשקו" וכו'.

"ובזה יובן דברי נעים זמירות ישראל בפתח דבריו, למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק יתיצבו מלכי ארץ וגו' ור"ל שלא אמר זה דרך תרעומות להתרעם למה רגשו וכו' רק שאמר דרך מוסר לעמו ישראל בטוב טעם ודעת להבינם למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק להתעולל עלילות בריק והבל על בחירי אומה ישראל, כאשר באזנינו שמענו עלילות שונאינו בכמה מיני תחבולות אין מספר להעלותן אשר האומות מעלילין והם המוני האומות הנקראים גוים שרגשו וגם השרים של המדינה מאומות העולם הנקראים לאומים יהגו ריק, היאומן כי יסופר להאמין מחכמי אומות העולם על דברי הבל וריק כזה, אבל זה נמשך מצד כי יתיצבו מלכי ארץ מאן מלכי רבנן (גיטין ס"ב ע"א) שמעמידין על פי השר שארץ שלו, וזה שנצב לרב שנקרא מלך על פי מלכי ארץ שהארץ והעיר שלו אחר חורבן הבית [ותיבת מלכי משמש לכאן ולכאן] ויתיצבו מלכי ארץ ורוזנים שהם המנהיגים של הרב הנ"ל נוסדו יחד על ה' ועל משיחו, כי מיד יועצים עצות על ה' בענין מאכלות אסורות להעביר שוחטים טובים ולהעמיד רעים לפי רצונו וכיוצא בזה לפי מה שראתה עיני ועל משיחו שהם הלומדים העוסקים בתורה ועבודה איך לגרשם מהעיר ולבטל מנין שלו יעשו כעובדא דאחו המלך שאחזו בתי כנסיות ובתי מדרשות ואמר אם אין חכמה אין הקב"ה משרה שכינתו בישראל שנאמר חתום תורה בלימודי וכו' (ישעיה ח), בנתקה את מוסרותימו ונשליכה

לא יעמדו באשמורת לומר תהלים וחצות כפי כחם ואחר כך ילכו להתפלל מלה במלה בכוונת הלב, כל חד כפום שיעור דיליה, ואם הוא בר הכי ללמוד על כל פנים משניות, למה ימנע עצמו מזה ולומר איזה דפין מן הזוהר הקדוש כי כל דיבורים אלו הם קישוטי הנפש חיים לנפשו, למה לא ילחם עם חלק הרע שבנפשו המונע אותו בחכמות זרות ואם ההתחלה יהיה לו קשה שלא יטעום אלא מרירות, סופו יהיה לו אור וחיות ומתיקות וחיים לנפשו בזה ובבא וכו'. ואם יסמוך בעל הבית הכשר שהוא מתומכי התורה בוודאי אין דבר גדול בעולם מן מי שהוא תומך התורה אבל זעירין אינון, ועוד שיש הרבה טועין ומטעין ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, והרבה צריך בקשות ורחמים בבכיה שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, ולזה לא יזכה אלא על ידי זכיות הרבה ותפלות ותחנונים כי מן השמים אין נותנים שום דבר קדושה ומצוה אלא על ידי זכות הקדום וטורח ובקשות ותפלה" ע"כ.

והכוונה במ"ש ואם אין לו זכות לא יזכה לזה אלא ידבק עצמו בשד יהודי שהוא תלמיד חכם, י"ל ג"כ כנ"ל, דיכול להיות שהוא תלמיד חכם אבל עדיין יכול להשתייך ח"ו לכת הערב רב והסטרא אחראי רח"ל, וע"כ צריך לזה זכיות הרבה ותפלות ותחנונים שיזכה לדבק עצמו בתלמיד חכם אמת וצדיק, וד"ל.

וכמה נוראים הדברים שכתב בספה"ק תולדות יעקב יוסף (פרשת נשא, ד"ה העולה) וז"ל:

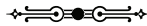
"העולה מזה דראוי העושר לילך אל החכם לקבל ממנו חכמה כמו שהחכם הולך אצל העושר לקבל ממנו חסד מעשרו כי זה תכלית הבריאה כמ"ש במדרש (שחר טוב) (תנחומא משפטים ט) על פסוק ישב עולם לפני אלקים ר"ל שאל שיהיה כולם שוין בעושר וחכמה שלא יצטרכו לקבל זה מזה, והשיבו רוח הקדש אם כן חסד ואמת מן ינצרוהו, כי במה יזכה זה עם זה, משא"כ עכשיו החכם מקבל חסד מהעושר והעושר מקבל מן החכם תורה וחכמה הנקרא אמת, ובשכר שמשפיעים זה לזה

מִה וְכִיצַד יֵרְאוּ רַבְּנֵי הָעָרֶב רַב לְפָנָי בִּיאַת הַמָּשִׁיחַ וְכֵן בְּסֵפֶר וִיוֹאֵל מִשֶּׁה
בְּשֵׁם תְּשׁוּבַת הָרֶשֶׁבֶת אֲבָרִיכוֹת.

ד. ר' צבי דוד היקר, עינינו בקונטרס "הודאת בעל דין" והקשיבו לקלטת
שבו זועק הרבי מסיגעט-סאטמער שליט"א "הצילו", שכל הארבעים
שנה לא אכלו "גלאט פֿשר" והוא ורבנים נוספים מודים שאכלו חלב עם
בֶּשֶׂר שְׂאִינוּ גְּלָאט פֿשר, וְכָל הַשָּׁנִים רָמוּ אֶת הַצְּבוּר.

ה. עשרות רבנים יראים, גדולי ישראל יצאו בקול קוראים נגד הבֶּשֶׂר, וְכָל
הַמְכַשְׁרִים בְּטָלִים וּמְבַטְלִים נִגְדָם.

וּבְזִכּוֹת שְׁמִירַת הַכְּשָׁרוֹת יִרְאֵנוּ הַשֵּׁם יִתְפָּרֵךְ אֶת יְשׁוּעָתוֹ וַיִּצְוֶה לָנוּ אֶת
בְּרַכְתּוֹ הַטּוֹבָה, וַיִּזְכֹּר לָנוּ בְּרִית רְאוּשׁוֹנִים לְחֻדְשׁ עֲלִינוּ יָמִים פְּקָדָם
וּלְהַשִּׁיב שְׁבוֹת צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.

ונסיכותי הוא על הלומדים העוסקים בתורת ה'
ועבודתו כמ"ש חבר אני לכל אשר יראוך וכי
(תהלים קי"ט) ועל זה הוא סמוך לשון חיבור כמו
ועליו מטה מנשה (במדבר ב') כי הם נטורי קרתא
(פתיחתא דאיכ"ר א') וא"צ לומר שלא לגרשם
מהעיר רק שהם עיקר ממשלתי. וגם על הר
קדשי שהם ראשי קציני אלופי ישראל שהם
נקראים הר והם גורמים קדושתו כמ"ש (דברים
ב') ויהי כאשר תמו וידבר ה' אלי שאין קדושת
שמו על נביאים כי אם בזכות ישראל ומה
שהעמיד ית' אותי לנסיך ומלך הוא בזכות
ישראל שהם נקראין קודש ישראל לה' ראשית
תבואתו (ירמיה ב') וחס על כבודם שיהיה להם
רועה נאמן לבל יגיס דעתו עליהן כמו שאמרו
(יומא כ"ב ע"א) אין ממנין פרנס על הציבור אלא
אם כן קופה של שרצים תלוין אחוריו",
עכלה"ק הנוגע לענינינו.

רואים אנו ג"כ מדברי התולדות יעקב יוסף
שהצדיקים ועובדי ה' יושבים בעניות
ובדחקות משא"כ אותם שדורשים רק כבוד
עצמם יושבים על מי מנוחות ולא חסר להם
כלום וכנ"ל.

ולכן צריך באמת סייעתא דשמיא גדולה לזה,
שתהיה הצדקה שנותן באופן ראוי והגון, שיתן
לעני הגון ת"ח וירא שמים שאינו שייך לכת
הערב רב רח"ל.

ממנו עבותימו, ור"ל כי עצתם איך להשליך
עבותות האהבה שבינם לבינו ית' ע"י שיש
להם מקום מיוחד להתלמד ולהתפלל ולהסיר
מוסרותימו שע"י תורה ומוסר כולם נכנעים
לפניהם ולהסיר עול מעלינו זהו תוכן עצתם".
והנה באלו יש ב' כתות כנ"ל שיש יראי השם
לשם שמים וכנ"ל, וזוה אמר יושב בשמים
ישחק ר"ל כי זה שהוא ברום המעלות בשמים
שכבר נתקשר באהבה ית' גם עתה ישחק
וישמח ולא יחוש כלל לעצתם, משא"כ אד'
ילעג למו, כי כת ב' הנ"ל שהי' במדרגה
תחתונה הנק' אד' כנודע שלא היה לשם שמים
רק ליטול את השם שהוא מחסידי ארץ, וכעת
שרואה שיועצים עליהם הרוזנים וכי' מיד הוא
עצמו ילעג למו על היראים כדי שלא ימצא בו
שום דבר מחסידיים שלא ילכד בעצת רוזנים,
וזה הוא השמירה של מעלה לבל יכנס פנימה
כל מי שיהי' כי מי שאינו הגון אז ידבר אלימו
באפו ובחרונו יבהלמו כדי שיהיו גרפים
מהתורה והעבודה לכוונה הנ"ל, אבל ואני
נסכתי מלכי על ציון הר קדשי, ור"ל שדוד
אמר על עצמו ואני שעמדתי בנסיון כל
הבזיונות והשפלות וכעת אני נסכתי מלכי
שאינו נצב ממלכי ארץ עפ"י השררה רק ואני
נסכתי מלכי שהוא אלקי עולם ה' על ציון
הלומדים המצויינים בהלכה שעיקר מלכותי

<p>ספר הזכר היומי</p> <p>◆ חלק א</p> <p>לימוד זוהר היומי</p> <p>◆ אדר</p> <p>זוהר המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>6</p> <p>הספרים אורח הרכיב השלמי</p>	<p>ספר הזכר היומי</p> <p>◆ חלק ה</p> <p>לימוד זוהר היומי</p> <p>◆ שקט</p> <p>זוהר המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>5</p> <p>הספרים אורח הרכיב השלמי</p>	<p>ספר הזכר היומי</p> <p>◆ חלק ד</p> <p>לימוד זוהר היומי</p> <p>◆ טבת</p> <p>זוהר המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>4</p> <p>הספרים אורח הרכיב השלמי</p>	<p>ספר הזכר היומי</p> <p>◆ חלק ג</p> <p>לימוד זוהר היומי</p> <p>◆ כסלו</p> <p>זוהר המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>3</p> <p>הספרים אורח הרכיב השלמי</p>	<p>ספר הזכר היומי</p> <p>◆ חלק ב</p> <p>לימוד זוהר היומי</p> <p>◆ חשוון</p> <p>זוהר המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>2</p> <p>הספרים אורח הרכיב השלמי</p>	<p>ספר הזכר היומי</p> <p>◆ חלק א</p> <p>לימוד זוהר היומי</p> <p>◆ תשרי</p> <p>זוהר המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>1</p> <p>הספרים אורח הרכיב השלמי</p>
---	---	---	--	---	--

